

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/30 • 3 Ağustos 2007 • 50 YK

İşbirlikçi asalaklar yeni saldırıların emrini verdiler...

Özelleştirme saldırısı, kıdem tazminatının ve sosyal hakların gaspı sırada...

Saldırılara geçit vermeyelim!

Seçimler sonrası yeni dönem

Kürt halkını ehlileştirme planları

Sınıfın devrimci programını işçi ve emekçi kitlelere taşıyan etkin bir seçim faaliyeti

Filistin, Irak ve Lübnan'da mikro ve kanton devletler kuruluyor... / 1

Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu

Volkan Yaraşır

www.kizilbayrak.net

İÇİNDEKİLER

Seçimler sonrası yeni dönem...	3
Seçimler sonuçlandı... “İstikrar” sorunu sürüyor	4
“Sivil ve demokratik anayasa” masalları	5
Kürt halkını ehlileştirme planları	6
Güney’e operasyon hazırlıkları ve AKP	7
Düzen partileri seçim depreminin altında kaldı	8
Kemalizm ve Anayasa tartışmaları ne anlatıyor?	9
Milletvekilleri cezaevlerine giriş sınırlaması	10
Kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleyle!	11
THY işçisi örgütlü gücüyle kazanacak!	12
İşçi ve emekçi hareketinden	13
Sınıfın devrimci programını işçi ve emekçi kitlelere taşıyan etkin bir seçim faaliyeti (Orta sayfa)	14-15
Direnişçi Sanovel işçileriyle konuştuk...	
“Direnmekte kararlıyız!”	16
Tekstil atölyesi mi, esir kampı mı?	17
Bir damla su için sosyalizm!	18
Binali Soydan serbest bırakıldı!	19
Emperyalist işgal Irak’ta halkın yarısını açlığa mahkum etti!	20
Emperyalist-siyonist güçler Filistin halkını teslim almaya çalışıyor	21
ABD emperyalizmi Ortadoğu’daki işbirlikçilerini silahlandırıyor!	22
Filistin, Irak ve Lübnan’da mikro ve kanton devletler kuruluyor...	1
Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu.	23-24
DTP ve meclis	25
“Güzel ve dahi” ile yaratılmak istenen:	
“Aval ile avanak”	26
Mücadele Postası	37

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/30 ● 3 Ağustos 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bir seçim çalışmasını daha geride bıraktık.

Kuşkusuz her çalışma alanı kendi iç değerlendirmesini de zaman geçirmeden yapmış bulunuyor. Gene de daha çalışmanın başında vurguladığımız ve çalışma süresince de her vesileyle tekrarladığımız bir konuyu bir kez daha hatırlatmakta yarar var: Biz seçimlere katılırken burjuva parlamentoyu değil, devrimci faaliyetimizi genişletmeyi hedefleriz.

Genel değerlendirmelerimizde de bu hedefe, değişik çalışma alanlarında değişik oranlarda da olsa, ulaştığımız ifade edildi. Ancak; özellikle alan genişlemesi konusunda, ulaşılan hedeflerin korunması gerektiği de açıktır. Yoksa, ifade edilen ‘genişleyen faaliyet’ seçim sürecine ilişkin bir anıyı ifade etmekten öteye gidemez.

Faaliyet alanının genişlemesi, elbette, önceki sürece kıyasla daha yoğun bir çalışma anlamına da geliyor. Ama bu, pratik faaliyet yoğunluğu ötesinde, bu genişleyen alanlarda kurulan yeni ilişkilerin kalıcılaştırılması, yeni güçlerin eğitimi ve geliştirilmesine yönelik bir yoğunluk olarak anlaşılmalı. Genişleyen faaliyetin kendi güçlerini ‘kendi kendine’ yaratması beklenemeyeceğine göre, daha da güçlenmek için daha güçlü bir faaliyet dönemi bizleri bekliyor.

Daha güçlü bir devrimci faaliyet ihtiyacı, yeni dönemde, sınıf hareketinin önünde de yakıcı bir ihtiyaç olarak duruyor.

Sermaye çevreleri, seçimlerden güçlenerek çıkan AKP’den yeni hükümet döneminde beklediği ‘istikrar tedbirleri’ni hiç zaman yitirmeden açıklamış bulunuyor. Bu da, adından da anlaşılacağı üzere, sınıfa ve emekçi kitlelere saldırı programlarını daha kararlı ve hızlı biçimde uygulamak anlamına geliyor. TÜSİAD’dan yapılan ilk sevinç açıklamalarının ardından, TİSK de yeni kurulacak hükümete direktiflerini sıralamış bulunuyor. Listenin tamamı, anlaşılacağı üzere sınıfa saldırı maddelerinden oluşuyor. Listenin başında kıdem tazminatlarının kaldırılması var, bunu esneklik uygulamaları izliyor vb.

AKP’nin, yeni hükümet döneminde de öncekinde olduğu gibi sermayenin bir dediğini ikiletmeyen bir icraat içinde olacağından hiç kuşku duyulmadığına göre, önümüzdeki süreç saldırıların hızı ve yoğunluğunda bir

artış anlamına gelmektedir. Saldırıları karşı kendiliğinden çıkışlar elbette olacaktır. Genişleyen bir devrimci faaliyet, hem bu kendiliğinden çıkışlara bir yön verebilmeyi hedeflemeli, hem de örgütlü karşı çıkışları hedefleyebilmelidir.

Seçim çalışmasından güçlenerek, genişleyerek çıktığımız tespiti, bu yeni süreçte bu yeni ihtiyaca ne kadar cevap verebildiğimize bağlı olarak anlamını bulacaktır.

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Seçimler sonrası yeni dönem...

27 Nisan'da sanal alem üzerinden devreye konulan askeri muhtıra ile dayatılan erken seçimden çıkan sonuçlar, sermaye meclisinin iradesini postalla çığneyen militarist güçleri hayal kırıklığına uğrattı. ABD, AB şefleri ile işbirlikçi büyük burjuvazi ise, sonuçlardan fazlasıyla memnun kaldılar. Elbette hükümeti hangi parti veya partiler kurarsa kursun, sonuçta emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye hizmet etmek burjuva siyasetinde değişmez kuraldır. Ancak yine de oyların yarıya yakını alan AKP'nin hükümeti kuracak olması, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alacak saldırı programlarının uygulanması için çok daha işlevsel olacaktır. Aynı işlevsellik, bölgede emperyalist-siyonist güçlerin tetikçiliğini üstlenmek açısından da geçerlidir.

“Yeni dönem”mi, “istikrar” mı?

Bazı liberal çevreler, seçim sonuçlarının “ordu ve bürokrasiye muhtıra” anlamına geldiğini savunarak, Türkiye’de “yeni bir dönem”in başlayacağını iddia etmeye başladılar. “Yeni bir dönem başlıyor balonu”nu şişirenler, dinsel gericiliğin önde gelen temsilcisi AKP'nin kuracağı hükümetten “demokratik açılımlar” bekliyor ya da öyle görünmeyi uygun buluyorlar. Böyleleri görevli birer şarlatan değillerse eğer, tam bir aymazlık içindedirler.

Bu arada emperyalist merkezler, “Türkiye’de demokrasi güçlendi” tekerlemesini tekrarlayıp dururken, Tayyip Erdoğan’ın bazı müritleri de anayasa değişikliğinden söz ediyor. Bu değişikliğin mahiyeti henüz belli olmamakla birlikte, olası anayasa değişikliğinin esas olarak sermayeye hizmet edecek ama bu arada dinci gericilerin işini de belli ölçüde kolaylaştıracak nitelikte olacağını tahmin etmek güç değil. Nitekim halen başta olan AKP hükümeti, seçimlerin hemen öncesinde yaptığı anayasa değişikliği ile polis devletini daha da tahkim etmişti. Son günlerde artan işkence vakaları söz konusu değişikliğin ilk yansımaları.

Ortada “yeni dönem” olmasa da, hükümetten medyaya, sermayeden emperyalist güçlere kadar uzanan gerici cephe bileşenlerinin “istikrarı koruma” sorunu üzerinde özel tarzda durdukları bir gerçek. İstikrarın toplumsal muhalefetten dolayı değil, egemenler arası çatışmadan dolayı bozulabileceği kaygısı içinde olan sermaye ve emperyalist güçler, uzlaşmacı olması için AKP’ye telkinlerde bulunuyorlar. Ne de olsa cumhurbaşkanı seçimi halen netameli bir iş olarak orta yerde duruyor. Seçim sonuçlarıyla kısa süreli bir sarsıntı geçiren militarist güçlerin muhtıranın arkasında durduklarını bir kez daha ilan etmeleri, düzenin çatışan gerici güçlerinin istikrarı bozma ihtimalinin yerli yerinde durduğunu gösteriyor. Militarizmin medyadaki bazı sözcüleri ise, “ordunun gücünü küçümsemeyin, sonra pişman olursunuz” mesajları iletiyorlar.

AKP’yi kutsayan TUSİAD, medyanın belli köşelerini tutan sermaye kalemşörleri ile Washington’daki efendiler, Tayyip’le müritlerinin cumhurbaşkanı seçimi konusunda uzlaşmacı bir tutum almasını beklediklerini dile getiriyorlar. Zira onlar, AKP’nin geçici, militarist bürokrasinin ise kalıcı ve esas iktidar gücü olduğunu bildikleri için, AKP atına binmişken, generalleri ürkütmeden yol almak istiyorlar.

Her sorunun “sihirli çözümü” diye yutturulmak istenen “istikrar”, işbirlikçi burjuvazi ile Washington’daki efendileri için salt sosyal yıkım programlarının uygulanması ve Kürt halkının özgürlük talebinin bastırılması için değil, ABD-İsrail

komutasındaki büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinde komşu halklara karşı tetikçilik rolü üstlenebilmek açısından da özel bir önem taşımaktadır. Ne de olsa içeride toplumu kontrol edebilen bir rejim, dışarıdaki maceralara daha pervasızca katılabilir.

İsrail, Mısır, Suudi Arabistan ve bölgedeki diğer uşaklarını silahlandıran ABD emperyalizminin, Ortadoğu’da yeni çatışmalar planladığı, bu çatışmalarda NATO’nun ikinci büyük gücünü oluşturan Türk ordusunu denklem dışı tutmasının pek olası olmadığı hesaba katıldığında, Washington’daki efendilerin “istikrar” a neden bu kadar önem verdikleri daha kolay anlaşılır.

Sermayenin saldırılarına, ırkçı-şoven histeriye ve emperyalizme karşı mücadele!

İşçi sınıfı ile emekçiler seçimlerde gerici kutupların dolgu malzemesi oldular. Özellikle de en az diğerleri kadar işçi ve emekçi düşmanı olan AKP’nin peşine takıldılar. Bu arada ezilen Kürt halkının azımsanmayacak bir kesimi de AKP’nin peşine takılanlar arasında yerini aldı.

Düzenin siyaset arenasındaki ırkçı-gerici partilere emekçilerin oy vermesi için ortada hiçbir neden yoktu. Düzen meclisini sorunların çözüm platformu olarak sunan reformistlerin etkisi ise Kürt halkının duyarlı kesimlerinin ötesine geçemedi. Komünistler olarak, emekçileri, sınıfın bağımsız devrimci programı etrafında birleşmeye, mücadele etmeye çağırdık. Çağrımızı etkin bir şekilde ve gür bir sesle yükselttik. Ancak sınıf hareketinin güçsüz olduğu bugünkü koşullarda, çalışmamız önemli kazanımlar sağlasa da, ulaşabildiğimiz işçi ve emekçi sayısı doğal olarak sınırlı kaldı.

Bu durumun geçici olduğu hiçbir koşulda unutulmamalıdır. Verili koşulların sınıf ve kitle hareketinin gelişimine bağlı olarak değişmesi kaçınılmazdır. Zira emekçiler ırkçılık, şovenizm, gericilik zehrinin kol gezdiği bu atmosferden belli ölçülerde zehirlenmiş olsalar da, kapitalizmin ürettiği uzlaşmaz çelişkiler yerli yerinde durmaktadır. Dahası kurulacak hükümetin saldırılarda çok daha pervasız olacağı, asalak kapitalistlerin avuç ovuşturmaya başlamasından da anlaşılıyor. IMF, TUSİAD ve diğer sermaye örgütleri, AKP’nin iktidara gelmesiyle

AKP’den beklentilerini sıralamaya başladılar. Zaten TUSİAD 60. hükümetin “yol haritası”nı aylar önce çizmişti. Washington’dan gelen hararetli destek ve “PKK’ye karşı ortak operasyon düzenleme” vaadlerine gelince, bunlar, Ankara’daki işbirlikçilere yeni, ama bir o kadar da uğursuz roller hazırlandığına işaret etmektedir.

Görüldüğü üzere işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı açısından, saldırıların daha da ağırlaşması dışında tabloda önemli bir yenilik yok. Tüm bunlar ise işçi sınıfının, emekçilerin ve ırkçı-inkarcı politikaya maruz kalan Kürt halkının hoşnutsuzluğunun artacağı, sermaye ve onun düzeniyle çatışmanın giderek hız kazanacağı bir döneme girdiğimizin işaretleridir.

Kokuşmuş kapitalist düzeni yıkıp sosyalizmi kurma mücadelemizin güncel öncelikleri, doğal olarak işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen Kürt halkının sorunlarını işlemeyi, taleplerine sahip çıkmayı içerecektir. Ancak bu taleplerin seçimden, meclisten veya diğer düzen kurumlarından medet umularak değil, yalnızca örgütlü bir mücadele ile kazanılabileceğini de ısrarla anlatacağız.

İşçi sınıfı ve emekçilerin hayatını karartan İMF-TUSİAD saldırı programları, Türk egemenlerinin suç ortaklığıyla komşu halkların emperyalistler tarafından kıyımdan geçirilmesi, Kürt halkının ırkçı-inkarcı politikaya maruz kalması, asalak burjuvazinin, hak arama mücadelesini boğmak ve demokratik hakları gaspetmek için polis devletini tahkim etmesi... Burada anmadığımız pek çok musibetle birlikte tüm bunlar düzenin her gün yeniden ürettiği ve çözümüne engel olduğu temel sorunlardır.

Bu sorunlardan kaynaklanan acil ekonomik, sosyal ve siyasal talepler uğruna mücadeleyi hiçbir şekilde gözardı etmeyen, bu talepleri kazanmak için meşru-militan mücadelenin önemini bir an olsun unutmayan bir mücadele çizgisinde hareket edeceğiz; bununla birlikte, gerçek çıkışın ancak toplumsal bir devrimle bulanabileceğini ve köklü bir çözümün ancak sosyalizmde olabileceğini, tüm temel toplumsal sorunların kaynağı olan kapitalizmi hedefleyen bir devrimci mücadele perspektifiyle hareket etmedikçe gerçek bir çıkış yolunun bulunamayacağını bir an bile unutmayarak işçilere ve emekçilere döne döne bu gerçeği anlatacağız.

Dönemin görevlerini bu genel devrimci perspektif içinde ele almak durumundayız...

Seçimler sonuçlandı...

“İstikrar” sorunu sürüyor!

Cumhurbaşkanı seçimi üzerinden derinleşen iç çatışmanın yarattığı istikrarsızlığı aşmanın bir yöntemi olarak erkene alınan seçimler, hükümet kanadının galibiyetiyle sonuçlandı. Artık Gül’ün cumhurbaşkanlığı yeniden gündemde.

Demek ki seçimler düzenin istikrar sorununu çözebilmiş değil. Çünkü seçim sonuçlarıyla birlikte seçim öncesi sürece dönülmüş bulunuyor. TSK kanadından henüz açık bir tutum ortaya konulmamış olsa da, gerilime neden olan koşullar olduğu yerde durduğuna göre, seçimi erkene zorlayan süreçteki gece yarısı açıklamalarının geçerliliğini sürdürdüğü kabul edilmek zorundadır.

Ancak, istikrarsızlıktaki bu kısır döngünün, istikrar arayışları konusunda bir kısır döngü yaratmasını da beklememek gerekiyor. TSK’nın bir kez deneyip de başarılı olamadığı aynı yöntem ve araçları denemeye devam etmesi hiç akıllıca olmayacaktır. Ek olarak, kapitalist-empyralist efendiler de ‘istikrar’ı AKP’nin tek parti hükümetinde gördüklerini bu derece açık ifade ettikten ve bu görüşleri doğrultusunda desteklerini sunduktan sonra, belki de diğer tarafa biraz susup oturmak düşer. Ama bu susup

oturmanın bir karşılığı olmalıdır.

Sonuçta, örneğin empyralist efendi ABD, Türkiye’yi bölgeye bir ‘ılımlı islam’ örneği yapmak isteyebilir, ama, bunu TSK’ya rağmen değil, onunla birlikte, onun onayı, desteği ve balans ayarları eşliğinde yapıyor. ‘Netekim’ bu konudaki en hızlı adımları, Pentagon ve NATO destekli 12 Eylül darbesi ardından bizzat TSK atmıştı. Birileri, her ne kadar cumhuriyet mitinglerinin kürsülerinden, ‘TSK’yı 12 Eylül’ün faşist darbecileriyle karıştırmayın’ komutu verse de, sonraki en önemli adımları yine TSK attı. İslamcı hareketlere, partilere terbiye operasyonları düzenlemek, ‘koruyup kollama anayasal görevi’nin esasları arasında sayıldı. Bugün ‘kitleler mücadelede görsün’ babında güreş sahasına çekilen AKP’nin doğuşu ve gelişimi bu operasyonlar sayesinde gerçekleşti.

Sonuç olarak, ABD’nin AKP’ye olan ihtiyacı belki bir hükümet dönemi daha sürecektir. Oysa TSK ile ilişkisinin ‘tarihi ve stratejik’ bir içeriği ve yönü var. Gene de, açık destek, çatışmalı görünen taraflardan TSK’ya değil de AKP’ye sunulduğuna göre, bu ‘stratejik’ uşaklık ilişkisinin zedelenmemesi, ya da ordunun prestijinin kurtarılması gerekir.

Göründüğü kadarıyla, bu ‘prestij kurtarma’ operasyonu için düşünülen, ‘Kuzey Irak’a ortak operasyon’ rivayetinin yayılmasıdır. Elbette, bunun bir rivayet olması da şart değil, elbette ortak operasyon da düzenleyebilirler. Ortak yaptıkları her işte olduğu gibi, ABD’nin planları çerçevesinde, ABD’nin çıkarları ne kadarını gerektiriyorsa, o sınırlarda bir operasyon olur bu.

AKP ile bir dönem daha bir ekonomik istikrar imkanı yaratılmışken, göstermelik siyasal kutuplaşma ve çatışmalarla bu istikrarın bozulmasını göze alamayacaklarına göre, bir dönemlik daha sus payı gerekiyor. Fakat bu bir dönemlik suskunluk, önceki dönemdekine benzer terbiyelere de engel sanılmamalı. Dışarıdakilerin umrunda olmayabilir ama, TÜSİAD lordlarının AKP’ye desteği, islami bir yaşam tarzının hakim kılınmasına destek anlamına gelmiyor. Dolayısıyla, geçen dönemdekine benzer müdahalelerle seyreden bir hükümet dönemi daha yaşanacak gibi görünüyor.

Bu tablodan TÜSİAD lordlarının beklentilerine göz atmak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bekleyenler hakkında fazlasıyla fikir verecektir. Çünkü onların kesintisiz uygulanmasını istediği ve beklediği istikrar programlarının, işçi sınıfının literatüründeki adı saldırı programıdır. Seçimlerden oylarını artırarak çıkmanın, AKP’yi, saldırı programlarını uygulamada daha cüretli kılacağı açıktır. Bu gericilere bu cüreti veren arkasındaki kapitalist-empyralist destektir. Ama cesaretini kırabilecek tek güç de sınıf mücadelesi olacaktır. Kimse bu konularda TSK’dan, CHP’den bir şey beklememelidir. Onların kavgası sınıf kavgasının çok uzağında sürmekte, sınıf kavgasıyla tek ilgisi ise sınıf kitlelerinin zihinlerini bulandırma amacı üzerinden kurulabilmektedir.

AKP’nin özelleştirme “tutkusu”!

AKP’nin seçimleri yeniden kazanmasının ardından en fazla sevinen kesim sermaye oldu. Zira AKP 4,5 yıllık hükümeti döneminde sermaye çevrelerini memnun etmek adına elinden geleni yaptı. Onların beklentileri doğrultusunda ülkenin kaynakları peşkeş çekildi, İMF ile uşaklık ilişkisi geliştirildi, sosyal reform adı altında sosyal yıkım saldırıları parça parça uygulamaya sokuldu. Kısacası Tayyip, Özal’ın başını çektiği neo-liberal dönüşümlerde en fazla yol kateden isim oldu.

AKP’nin 4,5 yıl içerisinde gerçekleştirdiği özelleştirme saldırılarının bir kısmına ve sonuçlarına göz atınca, önümüzdeki 5 yıllık dönemde işçi ve emekçileri bekleyen saldırıları önden kestirebilmek daha kolay oluyor.

* 14 Kasım 2005’te Türk Telekom’um %55 hissesi 6 milyar 550 milyon dolara Oger Telecom’a devredildi. İşten çıkarmaların olmayacağı propagandası o günlerde Oger Telecom’un en büyük silahıydı. Bugünlerde toplu görüşme sürecinin devam ettiği Telekom’da uyuşmazlık sürüyor. Haber-İş sendikası Oger Telecom’un sendikayı bitirmenin mücadelesini yürüttüğünü söylüyor!

* Seydişehir Eti Alüminyum iki yıl önce yapılan ihale ile en yüksek fiyatı veren Ce-Ka işletmesine 305 milyon dolara verildi.

* Başak Sigorta’daki yüzde 56.67 ve Başak Emeklilik’teki yüzde 41 oranındaki kamu hissesinin satışı 2 Şubat 2006’da gerçekleşti. İhalede en yüksek teklifi 268 milyon dolarla Fransız sigorta şirketi Groupama International verdi.

* Tüpraş ise 26 Ocak 2006’da Koç-Shell Ortak Girişim Grubu’na satıldı. Tüpraş’ın %51 hissesine 4 milyar 140 milyon dolar verildi.

* 2006 yılının Şubat ayı başında elden çıkartılan diğer bir büyük işletme ise Erdemir oldu. Erdemir

ihalesini Oyak grubu 2 milyar 770 milyon dolar ile kazandı.

* AKP’nin seçimlerden önce ayak üstü elden çıkardığı Pektim ise Rus-Kazak ortaklığı olan TransCentralAsia Petrochemical Holding Ortak Girişim Grubu’na 2 milyar 50 milyon dolara verildi.

* Türkiye’nin en büyük ihracat limanı olan İzmir Limanı’nın işletme ihalesini 2 Türk 1 Hong Kong şirketine oluşan üçlü bir konsorsiyum kazandı. Bu üçlü girişim TCDD’ye ait liman için 1 milyar 275 milyon dolar ödemekle yükümlü.

* İstanbul’un en değerli arsalarından biri olarak bilinen ve 96.5 bin dönümlük olan KGM-İstanbul Levent arsasının ihalesini Zorlu Grubu 800 milyon dolarlık bir teklifle kazandı.

* Yine işletme hakkı satılan limanlardan biri de Mersin Limanı oldu. 2005’te yapılan özelleştirme ihalesi ile PSA-Akfen Grubu, Mersin Limanı’nın 36 yıllık işletme hakkını 755 milyon dolara kazandı.

Financial Times’da 22 Temmuz’dan sonra AKP ile ilgili çıkan bir yazıda, “özelleştirme AKP için bir tutku” deniyordu. Gerçekten de bu kısa döküm bu “tutkunun” boyutlarını gözler önüne seriyor. Ancak AKP’nin bu tutkusu işçi ve emekçiler için açlık ve sefaletin derinleşmesi anlamına geliyor. Özelleştirilen işletmelerde işçilerin tepkisi parçalı ve dağınık oldu. Bunun nedeni ise örgütlü sermaye karşısına tek tek işletmelerdeki işçilerin birleşik bir karşı duruş gösterememesiydi. Ancak hiçbir şey için geç değil! AKP bir 5 yıl daha hükümet olarak özelleştirmelere devam edecek! Meclisteki sözde muhalefetin özelleştirme tutkusunun AKP’ninki kadar güçlü olduğu yerde bir 5 yıl daha benzer saldırılarla karşı karşıya kalacağız! Bu saldırıları birleşik bir mücadeleyle püskürtmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız!

“Sivil ve demokratik anayasa” masalları...

Demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye!

Hala 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından hazırlanmış olan anayasa ile yönetilen Türkiye’de, bir süredir anayasanın değiştirilmesi tartışılıyor. “Sivil anayasa” başlığı ile gündeme oturan değişiklik tartışmaları ile “demokrat” bir AKP ile beraber demokrat bir Türkiye imajı çizilmek isteniyor.

Anayasalar, genel olarak “yürürlükte oldukları toplumun bütününe bağlayan kuralların çerçevesini çizen, toplumsal yaşama ilişkin en genel kuralları ve düzenlemeleri içeren metinler” biçiminde tanımlanır. Ancak bu açık bir manipölasyondur. Teknik olarak anayasa metinleri gerçekten de bir toplumda egemen olan kuralların özetini ve sistematik dile getirilişini ifade eder. Ancak ilişki Anayasa Hukuku kitaplarında kurulduğunun tam aksi yöndedir. Bu metinler esasında egemen sistem olan kapitalizmin kendi sürekliliği açısından gereksinim duyduğu ve uluslararası ve ulusal dengelere göre demokratikliği de değişen, bu değişikliğe uygun bir esneklikte hazırlanmış çerçevede metinlerdir.

Bunun anlamı, kapitalizm koşullarında hazırlanan bir anayasanın, devletin örgütsel yapısında ne tür değişikliklere yol açarsa açsın, sivil bir iktidar tarafından hazırlanıp hazırlanmadığından da bağımsız olarak, ancak kapitalizmin olabileceği kadar demokrat, kapitalizmin olabileceği kadar sivil ve yine kapitalizmin olabileceği kadar özgürlükçü olacağıdır.

Gelinen yerde tartışılan “sivil anayasa”yı sivil kılan tek şey, askeri bir şura tarafından hazırlanmıyor oluşudur ve bu durum kapitalistlerin bir anayasayı sivil ilan edebilmeleri için yeterli bir kıstastır. Ancak güncel olarak içinden geçtiğimiz süreci kabaca hatırlayabilen herkes hiç de “sivil” bir toplumda yaşamadığımızı ve anayasayı gerçekten “sivil” yapabilmenin olanaklarının bu düzen içerisinde alabildiğine dar olduğunu görecektir.

Kaldı ki kapitalistlerin yaptığı sivil-asker ayrımı genel olarak yasaların kırbağı altında olan kesimler açısından bir şey ifade etmemektedir. Anayasayı ister hakilere bürünmüş paşalar, ister takım elbiseliler hazırlasınlar, sömürü ve talan düzeni süregeldiği ölçüde, sözkonusu değişiklik, burjuvazinin farklı klikleri arasında dönemsel olarak etkin gücün el değiştirmesi anlamına gelecektir.

Demokrasi yalanları

Basına yansıtıldığı kadarıyla “sivil anayasa”nın ilk yalanlarından birisi demokratik hak ve özgürlükler alanına ilişkin. Uzun uzadıya tanımlanan AB normları, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi kriterlerine bağlılık, hak ve özgürlüklerin ancak ve ancak bu kriterler ekseninde sınırlanabilir olması... Biraz çaba harcasalardı bu listeyi daha da uzatabilirlerdi!

Gerçek şu ki, Anayasa’da neyi, hangi hükümle, hangi cümleyle güvence altına alırlarsa alsınlar, baskı ve terörü rehber edinmiş olan bu sermaye düzeninde daha özgür olmayacağız, daha insanca yaşamayacağız.

Hali hazırda bizlere demokratikleşmenin belgesi olarak sunulan bu metnin demokrasi ve insan hakları ile ilgili kısmı zaten bugünkü hukuk düzeni içerisinde, Anayasa’da olmasa da farklı yasal düzenlemeler ve uluslararası sözleşmeler çerçevesinde teknik ve “yazılı” olarak korunmaktadır. Ancak bu korumanın

kendisi göstermelik olduğu ölçüde, ne yargısız infazlar son bulmaktadır, ne işkenceler... Hala gözaltında kayıplar, hala sokak ortası infazları sürmektedir. Bu anayasa taslağından kısa bir süre önce ise, bugün bu taslağı hazırlayan “yetkililer” eliyle polisler daha da yetkilendirilmiş, geçtiğimiz yıl içinde terörle mücadele kapsamında bir dizi gerici yasanın altına imza atılmıştır.

“Çocuklar korunacak!” ve “Kadınlara pozitif ayrımcılık” masalı...

Sivil anayasa ile çocukların da BM standartları ile korunacağı ifade ediliyor. Bilindiği üzere Türkiye zaten BM’nin bir üyesi ve söz konusu kurumun standartları, protokolleri, sözleşmeleri vb. ile bağlı bir devlet. Ancak bu bağ bugüne kadar çocuklara hiçbir hayır getirmede de, üzerine bir de anayasal güvence (!) eklenince mi çözülecek?

Peki anayasal güvence denen şey çocuklara güzel bir gelecek sağlamanın güvencesi olacak mı? Sermaye düzeninin sürekliliği için özel olarak yöneldiği çocuk emeğinin sömürülmesi duracak mı? BM standartları bunu durdurabilecek güçteydi de bugüne kadar neden olmadı?

Bu düzen çocukları koruyabilmekten bütün olanaklarıyla yoksundur. Onlara bir gelecek vaadedemez. Milyonlarca çocuk oldukça erken yaşlarda girdikleri fabrika ve atölyelerde, sağlıksız koşullarda ve güvencesiz çalışmaya mahkum edilmiş durumdadır. Eğitimin paralaştırılması ile beraber bu hakları da gaspedilmiştir!

Bu düzen çocuklara sağlıklı bir çevre ve güvenceli bir yaşam hakkı veremez. Zira düzenin kendi sürekliliği sürekli olarak doğayı ve çevreyi tahrip etmekte, kirletmektedir. Dahası çarpık yapılaşmadan trafik sorununa kadar bir dizi başlık çocukların yaşadığı çevresel koşulları çekilmez kılmaktadır.

Devlet yurtlarının ve okullarının hali ortadadır. Yurtlarda dayak, baskı, taciz ve tecavüz sürerken, devlet okullarında tuvaletten bozma sınıflar nice çocuğun unutamayacağı “çocukluk anıları” arasında yerini almıştır!

Kadınlara uygulanacak “pozitif ayrımcılık” konusunda da özünde söylenecek farklı bir söz yoktur. Bu düzen emekçi kadına kapitalizmin tarihi ile yaşıt ayrım noktaları dayatmıştır. Ev kölesi kadınlar fabrika köşelerinde de karın tokluğuna sömürülürlerken, bu düzenin gerçek yasaları gereği ayrımın en alasını yaşamaktadırlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“YÖK kalkacak” aldatmacası

Sivil anayasa ile AKP iktidarı, daha önceki iktidar döneminde çatışma yaşadığı bütün kurumlarda bir bir değişikliğe gitmeyi kafasına koymuş görünüyor. YÖK kalkacak, cumhurbaşkanlığının yetkileri kısıtlanacak, hakimler ve savcılar üst kurulunda Adalet Bakanı yer almayacak ve bu kurum ile Yüksek Askeri Şura kararlarına dava açılabilir ve hatta Anayasa Mahkemesi kararlarına da dava edilebilecek!

AKP ve sivil anayasa ile bu denilenlerin hepsi yapılabilir. Kapitalizm kendi doğasına uygun olarak dönemsel ihtiyaçlara göre şekil alırken, baskı aygıtı olan devlet örgütlenmesinde de çeşitli değişimlere gidecektir. Ve doğal olarak bu değişimleri “şeffaflık”, “hukukun üstünlüğü” olarak sunacaktır.

Basitçe soralım! Peki, mantık değişecek midir? Örneğin YÖK kalkacaktır da, YÖK mantığı değişecek midir? Üniversitelerden polis çekilecek, eğitim bilimsel bir çerçeveye oturtulacak, soruşturmalar ve bütün diğer baskı araçları durdurulacak mıdır?

Bu sorulara bir çırpıda verilecek “hayır” yanıtı bu değişikliğin taşıdığı anlamı da beraberinde açıklar; YÖK kalktığında değişecek tek şey üniversitenin tepesindeki postalın rengi ve belki de üniversitelere çöreklenmiş sermaye grubunun amblemi olacaktır!

AKP’nin 4,5 yıllık hükümeti süreci burjuvazinin farklı klikleri arasındaki çatışmalara sahne olmuştur. Sivil anayasa denen şey de işte bu çatışmalara AKP tarafından radikal bir çözüm arayışı, rakiplerinin inisiyatif alanlarını daraltarak yaratmaya çalıştığı tekelin oluşturulması çabasıdır.

Bu düzenin anayasası sömürücülere hizmet etmektedir!

Bu düzenin anayasası sömürücülerin çıkarına göre düzenlenmektedir. Egemen sermaye sınıfının baskı aracı devlet ve onun anayasası ezenden, sömürenden, baskıcıdan yanadır. Demokratik hak ve özgürlüklerin düşmanıdır. Böyle bir anayasa yıllardan beri yürürlükte ve her koşulda uygulanmaktadır. Baskı ve zor ile uygulanan bu anayasa bir avuç asalağın egemenliğinin sürmesinin tek güvencesidir, bu asalakların yaşam sigortasıdır.

Bu gerçeğe rağmen, kapitalist toplum içerisinde işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerine daha fazla yer ayıran, bunları daha fazla gözetan anayasaların hazırlanması elbette mümkündür. Ancak bu, işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele etmesi ile gerçekleşebilecektir. Bugün ise AKP salt göz boyamanın, orduya ve önünü tıkayan diğer rakiplerine fark atmanın olanaklarını sağlamanın, daha yetkili olmanın derdindedir.

Bütün bunlara rağmen AKP dediklerini bir kısmını yine de yapabilir. YÖK’ü kaldırabilir, din derslerini seçmeli yapabilir. Cumhurbaşkanlığı yetkilerinin sınırlandırmasını sağlayabilir. Ancak sistemin özünü değiştiremez. Hali hazırda anayasa değişikliklerini de kendi için gerçekleştiren AKP, tüm maddeleri baştan da yazsa kapitalizmin yıllar önce yazılmış kurallarını değiştiremez! Bu kuralları ancak ve ancak işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesi değiştirebilir!

Kürt halkını ehlileştirme planları

DTP’li bağımsızların meclise girmesi Kürt sorununu gündemleştirme potansiyeli nedeniyle düzen açısından bir sorun alanı. Fakat aynı zamanda Kürt hareketini boylu boyunca düzen içine çekmek, ehlileştirmek için de ciddi bir olanak. Son günlerde özellikle MHP’lilerle DTP’li vekiller, “bu ne kardeşlik” dedirten karşılıklı demeçler veriyorlar. DTP’lilerin açıklamaları, kendilerinin düzen siyaseti içinde politika yapmaya çoktan hazır olduklarını gösteren sözlerle dolu. Benzer bir uyum çabasının Ufuk Uras tarafından da sergilendiği görülüyor. TBMM’de kaydını yaptırdıktan sonra gazetecilerin sorularını yanıtlayan Uras, “Atatürk’ün Meclis’ine girmekten mutluluk ve onur duyduğu”nu ifade etti.

Sermaye iktidarı, bir taraftan DTP’yi ehlileştirmek için ılımlı mesajlar gönderirken, diğer taraftan DTP’ye karşı tehdit ve baskıdan geri durmuyor. DTP’li milletvekillerinin aralarında Abdullah Öcalan’ın da bulunduğu “Terörle Mücadele Kanunu’nda yer alan suçlardan tutuklu ve hükümlü olanları” ziyaretine kısıtlama getiren, “Hükümlü ve tutukluların ziyaret edilmeleri hakkında yönetmelikte değişiklik yapılmasına dair yönetmelik” uygulamaya kondu. Yönetmeliğe göre, TBMM’nin ilgili komisyon üyeleri hariç milletvekilleri bazı suçlardan hükümlü ve tutukluların bulunduğu cezaevi bölümlerine giremeyecek.

Yine bağımsız milletvekili seçildiği için Gebze Cezaevi’nden tahliye edilen Sebahat Tuncel hakkında, yasama dokunulmazlığı kapsamında yapılan tahliye gerekçesi de değiştirildi. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, Anayasa’nın 83. Maddesi uyarınca “milletvekili olarak meclis kararı olmadıkça tutukluluk haline ve yargılamasına devam edilemeyeceği” gerekçesiyle Sebahat Tuncel’i tahliye eden İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi heyetine, gerekçenin düzeltilmesi için itiraz etti. Başsavcılık itirazında, Anayasa’nın 14’üncü Maddesi’nde

“devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü amaçlayan faaliyetlerin, yasama dokunulmazlığı kapsamı dışında olduğunu ve istisna teşkil ettiğini” belirterek, tahliye gerekçesinin düzeltilmesini istedi. Bu talebi değerlendiren İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti, Tuncel’in tahliye gerekçesini, “Milletvekili olması nedeniyle kaçma ve delilleri karartma ihtimalinin kalmamış olması” şeklinde düzeltilti.

Bir yandan buna benzer baskı ve tehditler yoğunlaşırken, öte yandan genel seçimi izleyen günlerde özellikle MHP ve DTP arasında göz yaşartan bir uzlaşma havası esiyor. DTP kökenli Muş Bağımsız Milletvekili Sırrı Sakık, MHP’ye sıcak mesajlar gönderdi. Sakık, “MHP ile niye çatışalım? Tam tersine, miting meydanlarında çatışan AKP ile CHP’yi bile biz ayırmalıyız. MHP de bu ülkenin bir gerçeği, biz de bu ülkenin bir gerçeğiyiz. MHP şimdi daha duyarlı, niye kavga edelim? Bahçeli’nin duyarlılığı, Baykal’dan daha fazla” diye konuştu.

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, DTP hakkında değerlendirmede bulunarak “Bizim Kürtçe konuşan insanlarla bir problemimiz yok” dedi. Bahçeli, “Türkiye Cumhuriyeti’ne vatandaşlık bağıyla bağlı herkes bizim için aynı değerdedir. Biz insanların bölücü olup olmadıklarına bakarız. Bölücülüğe

gereken tavrı gösteririz. Kimse kavga edeceğimiz yönünde bir intibaya kapılmasın” dedi. Diğer taraftan Bahçeli, *Milliyet* gazetesi yazarı Fikret Bila ile yaptığı röportajda, sözkonusu uzlaşmanın sınırlarını da çizerek, “Ben size bu konuda bir kriter söyleyeyim: Kriter, Türkçe milletvekili yeminidir. Türkçe olmak kaydıyla milletvekili yeminine sadakat gösterirlerse bizim kimseyle problemimiz olmaz. Ama o yeminin dışına çıkarlarsa, onu aşarlarsa karşılarında bizi bulurlar” ifadesini kullandı.

Kürt liberalleri cephesinden sermaye devletin “hassasiyetleri”ni gözetken açıklamalar, seçimleri hemen önceleyen günlerde DTP eski eşbaşkanlarından Aysel Tuğluk’tan gelmişti. Bunun üzerine hemen devletçi görüşleriyle tanınan *Milliyet* gazetesi yazarlarından Taha Akyol, Aysel Tuğluk ve DTP’yi överek şunları yazdı: “Bir yanda terör turmanırken, öbür yanda DTP’den çok ılımlı, hatta şaşırtıcı derecede sorumlu açıklamalar yapılıyor. Ahmet Türk’ün eskiden beri ılımlı konuşmasının sebebi, onun CHP köklerinden gelen siyasi tecrübesi olabilir. Ama Öcalan’ın avukatlığını yapmış Aysel Tuğluk da son derece dikkat çekici derecede ılımlı, sorumlu açıklamalar yapıyor; yazılar yazıyor. ‘Birinci Meclis Ruhu’na atıfta bulunuyor’, ‘Farklılıklara evet, ayrılıkçılığa hayır’ diyor, ‘Etnik ve dinsel milliyetçiliğe prim vermeyeceğiz’ diyor. Meclis’te sorumlu davranacaklarını da defalarca açıkladılar. Son olarak Diyarbakır’dan bağımsız aday Selahattin Demirtaş Meclis’te ‘ordunun hassasiyetlerini dikkate alan bir üslup kullanacaklarını’ söyledi ki, bunu da çok olumlu buluyorum. ‘Birinci Meclis’ten, ‘meşruiyet’ten, ‘orduyu rahatsız etmeyecek bir üslup’tan bahseden yeni dil, subjektif olarak samimi olsun veya olmasın, Kürt hareketindeki ılımlılaşma dinamiğinin işaretleridir. Bu üslup yaygınlaşırsa ve uzun süre devam ederse, zihinleri ve duyguları da etkiler, ‘tarz’ haline gelir. Ben onun için olumlu karşılıyorum.”

Sermaye düzeninin parti ve kalemleri, Kürt liberallerinin düzen içi politika yapma tutkusunu biliyor ve bunu daha da derinleştirmeye çalışıyorlar. Kuşkusuz ki, Sırrı Sakık’ın “MHP’nin duyarlılığı”na övgüsü, Selahattin Demirtaş’ın “ordunun hassasiyetlerini” dikkate alması ve Aysel Tuğluk’un Kemalizm güzellemeleri rastlantı değildir. Onlar, açıklamalarıyla sadece Kürt burjuvazisinin iradesi ve tercihini yansıtıyorlar. Bu açıklamaların tümü, Kürt burjuvazisinin Kürt sorunu konusundaki konumuna, tutumuna ve çıkarlarına uygun düşmektedir.

Türk burjuvazisi ile güçlü ve kopmaz iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel bağlara sahip olan Kürt burjuvazisinin Kürt ulusal sorununa ilişkin duyarlılığı, Kürt dilinin ve kültürel kimliğinin ötesine hiçbir zaman geçmedi. Bu çerçevede Kürt burjuvazisi hep kurulu düzenin temelleri üzerinde ve emperyalist sistem içerisinde bir çözümünden yana oldu. Kuşkusuz bu onun sınıfsal konumunun doğası gereğidir.

Kürt liberalleri, tutum ve açıklamalarıyla, saflarını ve tercihlerini apaçık ortaya koymaktadırlar. O halde Kürt işçi ve emekçileri, ilerici ve devrimcileri de aynı açıklıkta bir tutum sergilemelidir. Yaşananlardan yola çıkarak, Kürt ulusunun çıkarları birbirine taban tabana zıt sosyal sınıflardan oluştuğu ve her politikanın kaçınılmaz olarak belli bir sınıfın damgasını taşıdığı görülmelidir. Bugün ihtiyaç, emperyalist sistemi aşmayı ve kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen bir mücadeledir, bu çerçevede tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerle ortak bir devrimci mücadele hattında birleşmektir. Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözüm yolunu açacak olan bu çizgideki bir mücadeledir.

Emekçiye sefalet, polise zam!

AKP hükümetinin ilk icraatının 181 bin polisin maaşına zam yapacağı olduğu açıklandı. Yapılacak zam asgari ücrette olduğu gibi 16 YTL değil. Düzenin bekçi köpeklerine 200-700 YTL arasında değişen miktarlarda maaş zammı yapılacak. Asgari ücretin sefalet düzeyindeki artışının ardından, kamu emekçilerine de benzer oranlarda artışların öngörüldüğü ifade edilmişti. Ancak konu sermaye iktidarının kendi güvenliğinin sağlanmasına tahsis edilmiş bekçi köpeği kadrosuna gelince, doğal olarak kesenin ağzını da ellerinden geldiği ölçüde açıyorlar. Polis memuru, komiser yardımcısı, komiser, başkomiser ve emniyet amiri rütbesindeki polisler 200-300 YTL arasında zam planlandı. 1., 2., 3., ve 4. sınıf Emniyet Müdürleri’ne ise 400-700 YTL arasında zam öngörülüyor.

Bu zam AKP tarafından polislerin vazifelerini en iyi (!) şekilde yapmalarına verilmiş bir ödül,

yeni “görev”ler için teşvik primi! 1 Mayıs’ta tüm İstanbul’u savaş alanına dönüştürdükleri, tezkere karşıtı eylemlere azgınca saldırdıkları, onlarca işkenceye imza attıkları, sayısız gözaltı yaptıkları için sermaye hükümeti şimdi bekçi köpeklerini ödüllendiriyor!

Güney'e operasyon hazırlıkları ve AKP

Güney Kürdistan'daki PKK güçlerine yönelik bir askeri operasyon aylardır düzen siyasetinin gündeminde. Hatırlanacağı gibi bu tartışma Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'ın 12 Nisan tarihli konuşmasındaki "Kuzey Irak'a operasyon gereklidir" sözleri üzerinden alevlenmişti. Genelkurmay Başkanı bu görüşlerini süreç içinde birkaç kez daha yineledi. Kendilerinin bir operasyon için hazır olduğunu, fakat bir siyasi karara ihtiyaç duyduklarını, hükümetin bu yönde bir politika belirleyerek kendilerine görev vermesini beklediklerini her seferinde vurguladı.

Kuşkusuz ki Büyükanıt'ın bu açıklamasının gerisindeki nedenlerden biri, şovenizm rüzgarını arkaya alarak düzen içi gerici dalaşmada AKP hükümetini sıkıştırmaktı. Tam da seçimler öncesinde "bakın işte asker mücadelede kararlı ama AKP hükümeti terörle mücadelede yan çiziyor, teröristleri kolluyor" görüntüsü vermektir. Gerçekte ise ABD'nin onayı olmaksızın böyle bir

harekata girişilemeyeceğini generaller ve onların siyaset alanındaki sözcüleri de pekala biliyorlardı. Gene de gerek CHP gerekse MHP, AKP'ye karşı bu konuyu epeyce bir istismar ettiler, "AKP'nin seçimi kazanmasına en çok Barzani sevinecek" türünden sözlerle puan toplamaya çalıştılar.

Ordu merkezli cephenin tüm basıncına rağmen AKP seçimler öncesinde Güney'e yapılacak bir

operasyon için pratik adımlar atmaktan kaçındı. Belirttiğimiz gibi bunun gerisindeki asıl neden ABD'nin rıza göstermemesiydi. Fakat seçimler arifesinde AKP hükümeti bu zorunlu durumu aynı zamanda "Kürt dostu" olduğunu göstermenin de bir vesilesi yapmaya çalıştı. Bunda kısmen başarılı da oldu. Seçimlerde AKP'nin Kürt halkından aldığı oyları arttırmasının nedenlerinden biri de bu yalancı "Kürt dostu" görüntüsüydü.

AKP'nin gerçek yüzü

AKP seçimlerden önemli bir başarıyla çıktı. Henüz daha yeni hükümet kurulmamışken, seçim sonuçları ve cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili tartışmalar yoğun bir biçimde devam ederken AKP milletvekili Egemen Bağış'ın bir İngiliz gazetesine verdiği demeç, Güney Kürdistan'a operasyon konusunun birden bire yeniden öne çıkmasına vesile oldu. Egemen Bağış demecinde hayli yüksek perdeden konuşuyor, Türkiye'nin, Washington ile çatışma pahasına olsa da Irak'a girmeye hazır olduğunu, ABD'nin bunu anlaması gerektiğini söylüyor, bu olmadığı takdirde bir askeri operasyona girişmek için "Bir saniye bile tereddüt etmeyiz ve hiç kimseden izin istemeyiz" diye horozlanıyordu.

Bu uşağın böyle efelenmesinin, boyundan büyük sözler etmesinin nedeni birkaç gün içinde anlaşıldı. Söz konusu demecin yayınlanmasından sadece bir gün sonra *Washington Post*'ta yayınlanan "Bush'un Türk kumarı" başlıklı makale durumu bütün açıklığıyla ortaya koymaktaydı. Söz konusu yazıda ABD'nin Güney Kürdistan'daki bazı PKK yöneticilerini yakalamak için Türkiye ile ortak bir askeri operasyona hazırlandığı iddia edilmekte ve çeşitli ayrıntılar verilmekteydi. İlerleyen günlerde bu iddianın gerçek olduğu, ABD yönetiminin gerçekten de böylesi bir askeri operasyon için düğmeye bastığı ve hazırlıkların ileri sayılabilecek bir aşamada olduğu anlaşıldı. Bush yönetimindekiler iddiayı yalanlamaktan ziyade bunu basına kimin sızdırdığı konusuyla uğraşmaya başladılar. Bu da operasyon iddiasının gerçek olduğunu kanıtlamaya yetiyordu.

Görünen Türkiye'nin gönlünü almak isteyen ABD yönetiminden, kendi güçlerinin doğrudan denetimi altında PKK yöneticilerine dönük sınırlı bir operasyona izin çıkmıştı. Bu durumdan pay çıkarmak isteyen AKP hükümeti ise ABD'nin operasyon kararında kendi basıncının etkili olduğu imasını vermek için Egemen Bağış'a söz konusu sözleri söyletmişti. Şayet ABD'nin operasyon planı basına sızdırılmamış olsaydı, başka AKP'lilerin de benzer çıkışlar yaptığına tanık olacaktık. Fakat operasyon planı, şu an için ABD'deki iç politik hesaplaşmalara kurban gitmiş ve basına sızdırılarak şimdilik önu kesilmiştir. Bu vakitten sonra benzer bir askeri operasyonun gündeme gelip gelmeyeceği de belirsizdir.

Kısacası seçimden önce ve ABD bir askeri operasyona izin vermediği koşullarda "Kürt dostu" maskesiyle dolaşan AKP, emperyalist efendilerden ufacak bir işaret aldığı anda yüzündeki maskeyi fırlatıp atmış ve Egemen Bağış'ın ağzından Kürt halkına düşmanlığını kusmuştur. AKP'nin de en az diğer düzen partileri ve darbe heveslisi generaller kadar Kürt halkına düşman olduğu bu vesileyle bir kere daha görülmüştür. Bugün içerisinde AKP'nin de bulunduğu tüm bir düzen cephesi Kürt halkına karşı izledikleri saldırganlık politikasını sınırların ötesine taşımak için tasmayı tutan efendiden bir işaret beklemektedir.

İnkara, imhaya ve asimilasyona devam!

Kürt halkına özgürlük!

AKP'nin ikinci hükümeti döneminde Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon düzenlenmesine nasıl yaklaşacağının ilk işareti AKP milletvekili ve Başbakanlık Dış Politika Danışmanı Egemen Bağış tarafından verildi.

İngiltere'de yayımlanan *The Telegraph* gazetesine konuşan Bağış, "Türkiye'nin, ABD ile çatışma pahasına olsa da Irak'a girmeye hazır olduğu"nu söyledi. Bağış, "ABD'nin müdahale etmediği için Türk kuvvetlerinin Irak'taki PKK'ye karşı operasyon yapmaya hazır olduğu"nu söyleyerek, "Bunu yapmaya mecbur kalmayacağımızı umuyoruz. Müttefiklerimizin bir şeyler yapmaya başlayacağını umuyoruz ancak eğer yapmazlarsa birçok seçeneğimiz var" şeklinde konuştu.

Bağış, ABD ve İngiltere'nin, "PKK'nin oluşturduğu açık ve net tehdide karşı Türkiye'ye yardımcı olması gereğini" vurgulayarak, "Eğer bir müttefikiniz size yardımcı olmazsa, ya dürüstlüğünü ya da kabiliyetini sorgularsınız" ifadesini kullandı ve "ABD'nin, Türkiye'nin, Washington ile çatışma pahasına olsa da Irak'a girmeye hazır olduğunu anlaması gerektiğini" ifade ederek "Bir saniye bile tereddüt etmeyiz ve hiç kimseden izin istemeyiz" dedi.

Kuşkusuz bu açıklamanın "ABD ile çatışma pahasına" bölümü inandırıcı olmaktan uzaktır. Ne AKP'nin, ne de CHP ve MHP'nin ABD'ye rağmen böyle bir eylemde bulunmasının söz konusu olamayacağı biliniyor. Fakat bu sözler, Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon üzerinden süren şovenizm-milliyetçilik yarışında AKP'nin yeni hükümet döneminde MHP ve CHP'nin gerisinde kalmayacağını da gösteriyor.

Bütün bu gelişmeler, yeni dönemde de Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon konusunun gündemin ilk sıralarına yerleşeceğini gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki, 4 Ağustos'ta açılacak yeni meclisin gündeminde Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon da yer alacaktır. Tüm temel konularda AKP ile aynı programa sahip olan MHP ve CHP'nin, Cumhurbaşkanlığı seçiminin sona ermesinin ardından AKP'yi Güney Kürdistan'a yönelik sınır ötesi operasyon konusunda sıkıştıracığı açıktır.

Bütün ön işaretler, Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon üzerinden tırmandırılan milliyetçilik ve şovenizmin sadece Güney Kürdistan yönetimine değil, özellikle tüm Kürt halkına ve mecliste temsil edilen DTP'ye karşı iç politika malzemesi olarak kullanılacağını göstermektedir.

Tüm bu yaşananlar, sermaye iktidarı altında bu topraklarda halkların eşit ve gönüllü birliğinin sağlanamayacağını bir kez daha ortaya koymaktadır. Bu düzenin partileri dahil tüm kurumları, halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şovenizmi savunmaktadır. Sermaye iktidarı altında bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, inkarcılık ve asimilasyon, ulusal baskı ve zulüm sürecektir.

Bundan kurtulmanın yolu, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçmektedir. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğü ve tam eşitliğe dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratarak sağlanabilir.

Düzen partileri seçim depreminin altında kaldı!

Düzen siyasetinin krizi ağırlaşarak devam ediyor. 22 Temmuz seçimleri kriz ve kilitlenmeye çözüm olması için gündeme getirilmişti. Fakat seçimler krize bir çözüm olmadığı gibi bazı sorunların daha da ağırlaşmasına yol açtı. Düzen siyasetinin sağ ve sol kanadında yeralan AKP dışındaki diğer partiler seçim sürecinden ağır darbeler alarak çıktılar. Öyle ki düzen siyasetinde AKP dışında elle tutulur bir parti kalmadı.

Kuşkusuz bu durum sermaye düzeni için hiç de hayra alamet değildi. Sömürü ve zulüm düzeninin selameti için “parlamentar demokrasi” oyununun inandırıcı biçimde oynanabilmesi için de sağ ve sol kanatlarıyla düzen siyasetinin hızla toparlanması gerekmektedir. Seçimi takip eden günlerde gerek düzen siyasetinde gerekse medyada temel gündemlerden biri de bu oldu.

CHP’de Baykal’sız “çözüm” arayışları

Rejimin bekçiliğine ve darbe heveslisi generallerin sözcülüğüne soyunan CHP seçimlerde ummadığı bir yenilgi aldı. Fakat CHP’nin Genel Başkanı Deniz Baykal, bu sonucu üzerine dahi almadı. Hatta CHP’nin oylarının bir-iki puan artışını bahane ederek seçimden güçlenerek çıktıklarını bile iddia edebildi. İstifa çağrılarını ise geri çevirdi.

Bu durum karşısında geçmişte CHP içerisinde Baykal’a karşı iktidar mücadelesi yürüten ve kaybeden kimi isimler yeniden harekete geçtiler. Toplantılar gerçekleştirdiler, açıklamalar yaptılar. Bunlar içinde en kayda değer olanı Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül’ün bayraktarlığını yaptığı hareket oldu.

Mevcut CHP yönetimine ciddi bir politik eleştiri yöneltemeyen, daha çok kaba bir “Baykal karşıtlığı” üzerinden partide söz sahibi olmaya çalışan “Sarıgülcüler” hareketinin kısa vadede bu yolda ciddi bir mesafe alamayacağı anlaşılıyor. “Baykalcılar” ile “Sarıgülcüler” arasındaki dalaşmanın son günlerde kavga dövüş biçimini alarak sokağa taşması CHP’de suların daha uzun bir süre durulmayacağını gösteriyor. Bu da düzen siyasetinin sol kanadını doldurma konusunda CHP’nin kendisine yönelik beklentileri karşılamaktan daha da uzaklaşması ve ortaya ciddi bir boşluğun çıkması demek.

Düzen solunda CHP’siz “çözüm” arayışları

“Solda arayış” denilince bir süredir ilk akla gelen isim DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi oluyor. Sözcülüğünü yaptığı 10 Aralık Hareketi üzerinden düzen siyasetinde yer almaya talip olan Süleyman Çelebi, seçim öncesinde oluşan dengeler içerisinde kendine yer bulamamıştı. Neticede 10 Aralık Hareketi ve DİSK, seçimlerde CHP’yi desteklediler.

CHP’ye verilen destek hem Süleyman Çelebi’nin hem de toplam olarak 10 Aralık Hareketi’nin sol adına, “solda birlik” projeleri adına konuşma noktasındaki söz hakkını ortadan kaldırmıştı. Fakat CHP’nin seçimler sonrasında enkaza dönüşmesi sonrasında Süleyman Çelebi’nin bir kez daha “sol” adına yüzüstü konuşmaya başladığı gözleniyor.

CHP’yi hala da “sol” olarak niteleyebilen Süleyman Çelebi kişilere bağlı olmayan bir yenilenme ihtiyacından söz ediyor. “Türkiye’de sol iddialı bir çıkış yaratmak zorunda. Tüzikten başlayarak A’dan Z’ye bir yenilenmeye ihtiyaç var. Yerel seçimler öncesinde solun, sosyal demokratların buna müthiş hazırlanması gerekiyor. Bu fırsat kullanılmazsa asıl büyük sorunu yerel yönetimlerde yaşarız” şeklinde konuşan Çelebi, CHP’nin diriltilmesinden umudunu kesmiş olmalı ki “Toplumdan gelecek olan talebe göre 10 Aralık Hareketi partileşebilir” diyerek kendince “solda birlik” projesine bir adres de göstermiş oluyor. Yani batan CHP gemisinden nasiplenmeye çalışıyor.

Bir zamanların yerli Prodi’si ve SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın da “sol bir siyasetçi olarak arayış içinde” olduğunu beyan edenlerden. “Biz tüm kesimlerle, STK’larla, sol siyasetçilerle, örgütlü bir diyalog içine girmeye hazırız. Bu olarsa hemen olmalı, diyelim ki Eylül’de başlamalı Eylül-Ekim-Kasım aylarında çalışılmalı. Çünkü zamanımız yok, AKP daha şimdiden belediye seçimlerine hazırlanıyor” diye konuşan Karayalçın’ın ağızından çıkan herşeyin özünü-özetini “birleşmek lazım” kelimeleri ifade ediyor. Onun dışında varolana dönük yaptığı bir eleştiri, birleşmenin nasıl ve nerede olacağına ilişkin önerdiği bir politik platform bulunmuyor.

Şu andaki durumda düzen solu Deniz Baykal ile onun rakibi Sarıgül’e, CHP dışında yeni bir yapılanmaya eğilimli görünen Karayalçın ve Çelebi’ye kalmış görünüyor. Bu tablo da zaten durumun umutsuzluğunu, düzen solunun CHP’li ya da CHP’siz bir politik alternatif olarak ortaya çıkabilmesinin neredeyse imkansız olduğunu gösteriyor.

Sağ cemahta durum

Düzen siyasetinin sağ kanadında işler “sol”daki kadar kötü değil. AKP kanadında görüş/çözüm

terkettiği ve artık bir “merkez partisi” olduğu yönündeki iddia belli bir kabul görüyor. Bu da siyasetin sağ kanadının şimdilik sahipsiz olmadığı anlamına geliyor. Üstelik oylarını önemli oranda arttırarak meclise giren MHP’nin varlığı da cabası.

Fakat gene de sermaye, AKP’nin teklemesi ya da “istenmeyen çocuk” ilan edilmesi durumlarında devreye sokabilmek için elinin altında ANAP-DYP türünden “merkez sağ” bir alternatifin olmasına ihtiyaç duyuyor. Bu türden bir proje seçimler öncesinde uygulamaya konulmuş ve birer siyasal ceset durumundaki DYP ile ANAP binbir şamata ile birleşme yoluna sokulmuştu. Fakat bir kısmı kamuoyunun malumu olan çeşitli nedenlerden dolayı bu birlik son anda bozuldu. Birlik projesinin suya düşmesi sonrasında DP seçimlerde tam bir hezimet yaşadı. DP Genel Başkanı Mehmet Ağar daha seçim sonuçlarının açıklanmaya başladığı ilk saatlerde istifa etti. DP’de tam bir dağılma yaşandı.

Birlik projesinin ilk gündeme geldiği sıralarda yanyana şirin pozlar veren Mehmet Ağar ile Erkan Mumcu şimdilerde sırayla birbirlerine küfür ve hakaret etmekle meşguller. Bir zamanlar düzen siyasetinin anlı şanlı partileri durumunda olan DP (DYP) ile ANAP ise başsız kalmış birer enkaza dönüşmüş halde.

Bu enkazlardan yeniden sermayenin işine yarayacak bir şeyler inşa etmenin ise kısa vadede hayli zor olduğu görülüyor. Bu işi misyon edinenlerin aklına gelen tek çözüm Tansu Çiller, Mesut Yılmaz gibi artık son kullanım tarihleri dolmuş, emekçiler tarafından seçim sandığına gömülerek cezalandırılmış sermaye uşaklarını yeniden bu partilerin başına getirmekten başka bir şey değil. Yüce Divan’da aklanıp paklandıktan sonra bağımsız olarak seçimlere giren ve yeniden milletvekili seçilen Mesut Yılmaz, “merkez sağ”ın liderliğine oynamak istediğini gizlemiyor. Tansu Çiller ise istemem yan cebime koy havalarında. Çiller sanki bundan 5 yıl önce seçmenin sandığa gömdüğü DYP Genel Başkanı o değilmiş gibi, kendisiyle röportaj yapan bir gazetecinin sorularına “Arayış içerisinde olan tabanda doğal olarak bize doğru bir yöneliş oluşmuş. ‘Yeniden merkez sağ inşa edelim, bunu siz yaparsınız’ gibi tabandan gelen dalgalara muhatap oluyorum (...) Bu dinamik içerisinde tabanın talebi ile toplumsal talebin kesiştiği noktada bir ihtiyaç çıkabilir. Böyle bir durumda hiç kimse ‘bu benim işim değil’ diyemez” şeklinde yanıt vererek yeniden siyasete dönebileceğinin işaretlerini veriyor.

Kuşkusuz ki kendilerini bulunmaz Hint kumaşı olarak sunan Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller gibi tipler, yeniden politikaya atılmak noktasında kendi birikimleri ve politikalarından ziyade emekçi yığınlarının unutkanlığına umut bağlıyorlar. Hükümet oldukları dönemlerde sermayeye hizmet adına uygulamaya soktukları saldırı politikalarının, tepeden tırnağa içinde oldukları yolsuzluk batağının ve ellerindeki kanların artık hatırlanmayacağını düşünüyorlar.

Görüldüğü gibi AKP ve kısmen MHP dışındaki tüm düzen partileri yaşanan sürecin ve seçim depreminin altında kalmış durumdadır. Bu, düzen siyasetindeki krizin bir başka boyutudur ve kısa vadede bu soruna sermaye açısından tatmin edici bir sonuç bulunması ihtimali çok zayıftır.

Kemalizm ve Anayasa tartışmaları ne anlatıyor?

AKP milletvekili Profesör Zafer Üskül, “Atatürk milliyetçiliği ile Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılığın Anayasa’da yer almaması” gerektiğini belirtince kıyamet koptu. Başta Kemalist çevreler olmak üzere düzen solu ve bir kesim Üskül’ün bu çıkışına sert yanıtlar verdiler. Bu çevreler böyle bir talebin, AKP’nin gizli planını yansıttığını, amacının cumhuriyetin kurucu ilkelerini ortadan kaldırmak olduğunu ve bunun bir AB dayatması olduğunu belirttiler. Diğer taraftan ise, liberal sol başta olmak üzere sınırlı bir çevre de Üskül’ün açıklamalarına destek vererek devletin demokratikleşmesi için bu tür bir değişikliğin kaçınılmaz olduğunu belirttiler. Bu arada ifade etmek gerekir ki, sol bir gelenekten gelen ve seçimlerden önce büyük tantanalarla AKP’ye katılan Üskül’e partisi de sahip çıkmadı. Genel olarak yaptığı zamansız bir çıkış olarak değerlendirildi ve kişisel görüşü olarak lanse edildi.

Seçimlerden sonra düzen siyasetinin yaşadığı ilk çalkantılı tartışma konusu olan bu olay, esasında düzen siyasetinin bundan böyle nasıl bir seyir izleyeceğine dair de önemli bir ilk işaret oldu. Cumhurbaşkanlığı seçimleri ana çatışma sahası olmakla birlikte, düzen cephesinde kamplaşma esasında düzen ve devlet yönetimine egemen olmak temelinde yürüyen bir mücadeledir. Bu mücadelenin taraflarından birinde yer alan ordu, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana sahip olduğu, darbe ve kirli savaşla arttırdığı ayrıcalıklarını yitirmek istememektedir. Ordunun öncülüğünü yaptığı bu kampta, ayrıca onunla aynı hatlarda duran sivil devlet bürokrasisi ile birlikte burjuvazinin emperyalist-kapitalist dünya sistemi ile neo-liberal politikaların gerektirdiği entegrasyondan zarar gören kesimleri bulunmaktadır. Diğer tarafta ise, tekelci burjuvazinin yanında bu politikalarla büyük kazançlar sağlayarak büyük bir sermaye birikimine ulaşan burjuvazi bulunmakta, onları da kurulu düzenden umutlarını kesmiş fakat çözümünü bu ikincisinde gören küçük burjuva kesimler izlemektedir.

Seçimler, bu ikinci kampın zaferiyle sonuçlanmıştır. Böylelikle, ordu merkezli kamp savunma konumuna itilirken, tekelci burjuvazinin kaymak tabakasının arkasında olduğu ikinci kamp rakibine karşı onu tutunduğu mevzilerden koparıp atacak hamleleri yapacak moral ve siyasal kazanımlar elde etmiştir. Dolayısıyla, seçimlerden sonra cumhurbaşkanlığı seçimleri ile birlikte büyüyen mücadelenin bu çerçevede devam edeceği belliydi. Bu mücadelede Kemalizm tartışması ise oldukça özel bir yer tutmaktadır. Zira, ordu merkezli kamp devlet yönetiminde sahip olduğu ayrıcalıklı konumu sürdürebilmek için büyük ölçüde Kemalist ideolojiye ve bu ideolojiye atfedilen argümanlara dayandırmaktadır. Deyim uygunsa bu güçlerin bugünkü ana sığınağı Kemalist ideolojik söylemdir. Özellikle, Kıbrıs, Kürt sorunu ve AB gibi ordunun tekelci burjuvaziyle ters düştüğü konularda, bu söylem etkili biçimde kullanılmaktadır. Bundan dolayı Zafer Üskül’ün çıkışı onların bu sığınağına çomak sokmak anlamına gelmektedir. İşte bu nedenle de oldukça sert ve saldırgan biçimde karşılanmaktadır.

Aslında Kemalizm olarak tanımlanan ideoloji, kapsamlı ve ayrıntılandırılmış bir düşünce sisteminden ziyade, CHP’nin 1931 programında yer alan “altı ok” olarak adlandırılan ve altı başlıkta sıralanan ilkeden oluşmaktadır. Bunlarla birlikte Atatürk’ün siyasi

kişiliğinin yüceltilmesiyle oluşturulan kişi kültürüyle kurulu düzenin temel ideolojisi haline geldi. Kemalizmin 6 başlıkta ifade edilen ana ilkeleri şöyledir: Cumhuriyetçilik, laiklik, milliyetçilik, halkçılık, devletçilik ve inkılapçılık. Bu ilkelerin toplumsal yaşamdaki karşılığı, Kemalist devlet ideolojisinin gerçek niteliğini gözler önüne sermektedir.

Bu ilkelerden cumhuriyetçilik ilkesi, ilk olarak saltanatın geri gelmesinden yana olanlara karşı dile getirilmişse de, esasında kurulu düzenin varlığını ne pahasına olursa olsun sürdürmenin ve mevcut rejimin üstünlüğü düşüncesini toplum ölçeğinde yaymanın dayanağı olarak kullanılmıştır.

Laiklik, devlet ve dinin ayrılması anlamında değil, esasta dinin devlet tarafından toplumu egemenlik altında tutmak amacıyla kullanılmak üzere denetlenmesi anlamında kullanılmıştır. Bundan dolayı devlet Sünniliği diyanet başkanlığına dayanarak örgütlemiş, diğer taraftan bunun dışındaki mezhep ve dinlere karşı ayrımcı ve saldırgan bir siyaset izlemiştir.

Milliyetçilik ilkesi, ırkçılık ölçüsünde bir Türk milliyetçiliği ile birlikte başta Kürt halkı olmak üzere ülkedeki diğer ulus ve azınlıklar karşısında inkar ve imhaya dayalı bir siyasetin adı olmuştur.

Halkçılık, sınıf ayrımlarını inkar eden, toplumun “sınıfsız, imtiyazsız kaynaşmış kütle” olduğu iddiasına dayanan faşist bir ideolojik-siyasal çizginin ifadesi olmuştur.

Devletçilik, geçici bir tutum olan ve o gün için zayıf burjuvazinin yapamadıklarını yapmayı ve onu palazlandırmayı amaçlayan ekonomide devletçilikten öteye, işin aslında, devletin çıkarlarının herşeyin üstünde tutulması ve devlete boyun eğmenin emekçi halkın zihinlerine kazınması anlamına gelmiştir.

İnkılapçılık ise, Atatürk inkılaplarını korumak adı altında kurulu düzende değişim ve reform istemenin önünde bir engel olarak kullanılmıştır.

Kuşkusuz, işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına ve devrimci güçlere karşı on yıllardır sistemli bir biçimde yürütülen faşist baskı ve terörün ideolojik temeli olarak kullanılan Kemalizm, işçi sınıfının ve Kürt halkının düşmanı, Aleviler’in, devrimci, ilerici güçlerin düşmanı bir ideolojidir. Bundan dolayı devrimci güçler bu ideolojiye ve onu bayrak yapanlara

karşı kesintisiz ve amansız bir mücadele yürütmektedirler. Fakat, onların bu mücadelesiyle, bugün Zafer Üskül’ün dile getirdiği ve tekelci burjuvazinin bir kesiminin de uzun süredir gündeminde olan mücadele arasında hiçbir yakınlık bulunmamaktadır. Zira, devrimci güçler en başta Kemalist ideolojiye karşı mücadeleyi kurulu devlet düzeninden ve bu düzenin egemeni durumundaki tekelci burjuvaziden bağımsız bir mücadele olarak görmemektedirler.

Oysa, emperyalistler ve tekelci burjuvazi açısından bugün Kemalizm olarak mücadele edilen esasta, bu ideolojinin yeni dönem stratejilerinin ve neo-liberal politikaların gereklerinin önünde bir engel olarak kullanılmasına karşıdır. Yoksa, örneğin Kemalizmin gerçek içeriğini oluşturan işçi sınıfına düşmanlık, ırkçılık, halklara düşmanlık ve dinin bir afyon olarak kullanımından vazgeçilmemektedir. Tersine köhnemiş Kemalist ideolojinin yetersiz kalması ölçüsünde, tüm bunları daha etkili biçimde kullanmak üzere ideolojik ve siyasi bir yenilenme ihtiyacı duymaktadırlar. Diğer taraftan ise, baştan da belirtmiş olduğumuz gibi Kemalizme karşı mücadele, esasta düzen içi güç ve etkinlik mücadelesinin bir alanı olarak görüldüğü ölçüde, amaç rakibin konumunu zayıflatmak ve ona karşı üstünlük sağlamaktır. Güç mücadelelerinin, sadece şiddet ve zor araçlarıyla değil siyasi, ideolojik ve kültürel alanlarda da sürdürüldüğü gerçeğiyle birlikte düşünüldüğünde bunun anlamı da yerli yerine oturmaktadır.

Tüm bunlarla birlikte, devletin fiili ve gerçek anayasası olan “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi” ile yönetildiği hatırlanırsa, Anayasa’nın kağıt üzerinde göstermelik bir belgeden ibaret olduğu da anlaşılabilir. Dolayısıyla bu gerçek dikkate alınırsa, bugün Anayasa ve demokratikleşme çerçevesine oturtulmaya çalışılan mücadelenin gerçek muhtevası da daha iyi anlaşılabilir.

Devrimci güçlerin, bu tartışma dolayısıyla alacakları tutum ise esasta tüm bu gerçekleri ortaya koyarak yaşanan tartışmanın gerici özü ve niteliğine dikkat çekmek olduğu kadar, sınıf mücadelesi alanında birikmiş kapsamlı görevleri omuzlamak üzere her zamankinden daha büyük bir enerjiyle hareket etmek; düzene karşı devrim bayrağını yükseltmektir.

Milletvekillere cezaevlerine giriş sınırlaması...

Yasağın hedefinde DTP milletvekilleri ve devrimci tutsaklar var!

22 Temmuz genel seçimlerinin hemen ardından Adalet Bakanlığı, **“Hükümlü ve Tutukluların Ziyaret Edilmeleri Hakkında Yönetmelik”**te yaptığı değişiklik çerçevesinde milletvekillerinin tutuklu ve hükümlülerle görüşmelerini sınırlandırdı. Eski düzenlemeye göre milletvekilleri, herhangi bir sınırlama olmadan, **“cezaevlerindeki yaşam şartlarını yerinde görerek tespitlerle bulunmak, inceleme yapmak, tutuklu ve hükümlülerin istemleri konusunda, cezaevi idaresine bilgi vermek şartıyla”** açık görüş yapabiliyorlardı.

Alelacele yapılan düzenlemeyle artık milletvekilleri, TMY kapsamında yargılanan tutuklular başta olmak üzere, **“Suç işlemek amacıyla örgüt kurma, görev sırasında din hizmetlerini kötüye kullanma, devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak, Anayasa ihlali, silahlı örgüt üyeliği”** “suçlarından” yargılananlarla görüşemeyecek.

Yönetmeliğe göre bu “suçlardan” yargılanan tutuklu ve hükümlüler, yalnızca TBMM’nin ilgili komisyon üyeleri tarafından komisyon kararı ve görevi çerçevesinde ziyaret edilebilecek.

Siyasi tutsaklara yönelik böylesi sınırlama

getirilirken, milletvekillerinin katillerle, hortumcularla, soyguncularla görüşmesi, kaldıkları yerleri incelemesi ve açık görüş yapmasının önünde ise hiçbir engel bulunmuyor.

DTP milletvekillerine sınırlama!

Yönetmeliğin seçimlerin ardından hızla hayata geçirilmesi hiç de rastlantı değil. DTP’nin seçimlere bağımsız adaylarla katılacağını ilan etmesinin ardından devlet cephesinden rahatsızlıklar boy

göstermiş, milletvekili seçilmelerini engellemek için her yol denenmişti. Bağımsız adayların birleşik oy pusulasına dahil edilmesinden Kürdistan’daki seçimlere yönelik baskı ve engellemelerin yaşanmasına kadar tüm manevralar sonuç vermemiş ve 23 bağımsız aday meclise girmiştir.

Gerek seçim sürecinde, gerekse milletvekili seçilmelerinin ardından DTP’lilerin, “sorun çıkarmayacaklarını, uzlaşi içinde olacaklarını” defalarca söylemelerine rağmen, meclis içindeki varlıkları devleti fazlasıyla rahatsız etmektedir. Önümüzdeki süreçte gerilimlerin her fırsatta yaşanacağı görülmektedir. Çünkü devlet cephesinden asıl tahammülsüzlük, milletvekillerinden öte, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinedir.

Dolayısıyla devlet, DTP’li milletvekillerinin meclise adım atmalarından itibaren hareket alanlarını daraltmayı amaçlıyor. Kürt sorununun gündemleşmesini engellemek istiyor. Çıkan yönetmelik de buna hizmet etmektedir. Kuşkusuz burada daha özel olarak Abdullah Öcalan’la ve siyasi tutsaklarla bağın kopartılması hedeflenmektedir. Medyada haberin verilış tarzı bu açıdan dikkat çekicidir. Medya ağız birliği etmişçesine konuyu “DTP’lilere Apo yasağı” şeklinde verdi.

Hedefte devrimci tutsaklar da var!

Her ne kadar yönetmeliğin gerisinde DTP’lilerin meclise girmesi ve hareketlerinin sınırlandırılması yatsa da, sonuçları itibariyle değişiklik devrimci tutsakları da vurmaktadır.

Sermaye sınıfının temsilcilerinden oluşan meclis her zaman emekçilerin, ezilenlerin ve onların temsilcileri devrimci tutsakların taleplerini duymazdan gelmiş, hatta karşısında yer almıştır. Ancak, zindanlarda gelişen süreçlerin yarattığı duyarlılık anlarında kimi milletvekilleri zindanlarda inceleme yapmak zorunda kalmış, yer yer devrimci tutsaklarla görüşmüş, bu görüşme ve incelemeleri kamuoyuna taşımak durumunda kalmıştır.

Oysa son yönetmelik “milletin” vekillerine dahi, cezaevlerine giriş, inceleme ve bilgi alma yasağı getirmektedir. Daha somut konuşursak, yönetmelikle TMY kapsamında yargılananlarla görüşmenin engellenmesi amaçlandığı için, bu yasak F tipi cezaevleri yasağıdır aslında...

Yönetmeliğin bir diğer maddesi ise, bu “suçlardan” yargılanan tutuklu ve hükümlülerini ziyaret edeceklerle ilgili. F tipi cezaevlerinde birinci derece yakınlar dışında kimlik bilgilerini beyan etmek şartıyla 3 kişi görüş yapabiliyor. Yeni yönetmeliğe göre, “sakıncalı” görüldüğü koşullarda ziyaretçilerin de görüş hakkı elinden alınabilecektir.

Böylelikle F tiplerinde tecrit altında yaşayan devrimci tutsakların tümüyle dış dünyadan yalıtılması, ziyaretçilerine yasak konulması, koşullarının incelenmesinin ve kamuoyuna duyurulmasının engellenmesi hedefleniyor. Yönetmelik özünde tecrit duvarlarını daha da kalınlaştırmayı amaçlıyor.

Demokrasi havarisi kesilen AKP’nin ilk adımda çıkardığı yönetmelik, önümüzdeki süreçte gerçekleştireceği uygulamaların ne yönde olacağına açıklık getiriyor.

‘96 ÖO ve SAG şehitleri anıldı

BDSP, DHP, ESP, İCİ, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Partizan tarafından ‘96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’nda şehit düşen 12 devrimciyi anmak amacıyla Buca Hapishanesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. 24 Temmuz günü yapılan eylemde “1996 SAG ve ÖO direnişçileri ölümsüzdür!” pankartı açıldı. Eylem saygı duruşuyla başladı. Yapılan açıklamada 12 Eylül’den bu yana gerçekleştirilen saldırılara, katliamlara değinilerek, ‘96 yılında yeniden açılmak istenen tabutluklara karşı devrimci tutsakların başlatmış olduğu SAG ve ÖO direnişiyle saldırının boşa çıkarıldığı vurgulandı. Eylemde “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı.

29 Temmuz günü de, Alinteri, BDSP, ESP, Kaldıraç, Mücadele Birliği ve Partizan tarafından ‘96 ÖO ve SAG şehitlerini anmak amacıyla ortak anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Bornova Mezarlığı’nda Tahsin Yılmaz’ın mezarı başında gerçekleştirilen anma saygı duruşu ile başladı, ortak metnin okunmasıyla devam etti. Metinde şunlar söylendi: *“Sınıfsız, sömürsüz bir dünya uğruna canlarını feda etmeye hazır olan ve feda eden devrimciler devletin ‘96 yılında çıkardığı 6 Mayıs*

genelgesine karşı SAG ve ÖO direnişine başladılar. Bu genelgeyle hücre, tecrit, itiraftırıştırma vb. uygulamaları sistemli hale getirmek isteyen devlete karşı bir kez daha devrimci iradenin teslim alınamayacağı gösterilmiş oldu. O dönemden bugüne nice katliamlar yaşandı bu topraklarda. Diyarbakır’da, Ümraniye’de, Ulucanlar’da, Burdur’da ve 19 Aralık ‘hayata dönüş’ katliamında, devrimci iradenin asla teslim alınamayacağı gösterilmiştir...”

Tahsin Yılmaz’ın yoldaşları söz alarak, O’nun devrimci yaşamından bahsettiler. Okunan şiirlerin ardından Buca Mezarlığı’ndaki Müjdat Yanat’ın mezarına gidildi. Yapılan konuşmanın ardından şiirler okundu ve marşlar söylendi. Anma programı diğer devrim şehitlerinin ziyaret edilmesiyle sona erdi.

“‘96 SAG ve ÖO direnişçileri ölümsüzdür!” pankartının açıldığı anmada, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı. Anma etkinliğine yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kıdem tazminatı hakkı gaspedilmek isteniyor...

Kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleyle!

Yaklaşık beş yıl boyunca birçok saldırı yasasına imza atan AKP hükümeti, yeni dönemde kıdem tazminatını gaspetmek için çalışmalarına başlayacak.

Emek düşmanı her yasa değişikliğinde kıdem tazminatlarının gaspı da gündeme getirildi. TİS dönemlerinde de kıdem tazminatı hep patronların hedefinde oldu. Bu saldırının başarısı durumunda, işçi sınıfı kazanımlarından birini daha kaybedecek.

Kıdem tazminatı nedir? Ne zaman yasalasta?

Kıdem tazminatı, bir işyerinde belirli bir süre çalışıp iş sözleşmesi sona eren işçiye veya ölümü halinde mirasçılara, hizmet süresi ile ücretine göre değişen miktarda işveren tarafından ödenmesi gereken parayı ifade eder. Kıdem tazminatı ilk olarak 1936 yılında iş yasasında yer aldı.

Kıdem tazminatı 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrasında kuşa çevrildi. İşçi ücretlerinin düşmesi nedeniyle kıdem tazminatı da eridi. Ancak her yıl bir brüt aylık değerinde olan kıdem tazminatı işçiler açısından hala da önemli bir yerde duruyor.

Kıdem Tazminatı Yasası ilk çıktığında, işçilerin kıdem tazminatını haketmeleri için beş yıl çalışma süresi şartı getirilmişti. Her yıl için 15 günlük maaş tutarı üzerinden hesaplanan kıdem tazminatı, işçilerin mücadeleleri ile bir yıl çalışma zorunluluğu ve 30 gün üzerinden hesaplanmaya başladı.

Kıdem tazminatı her dönem sermayenin hedefinde oldu

Sermaye hükümeti kıdem tazminatlarını fona devretmek için de bir çok kez nabız yokladı. Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, fona çok sıcak baktığını ve uygun bir zamanda gündeme getireceklerini sürekli dile getirdi.

Tazminat fona devredilirse, patronlar bu fona ödeme yapacak. İşçilerin fondan yararlanabilmesi içinse en az 10 yıl çalışması gerekiyor. Patronun ödeme yapmaması halinde ise işçiye para verilip verilmeyeceği noktasında herhangi bir açıklık bulunmuyor. Ayrıca paranın diğer fonlarda olduğu gibi kuşa çevrilip işçiye

ödenmesi tehlikesi de bulunuyor.

Fon ciddi olarak en son 15-16 Eylül 2004 tarihlerinde toplanan 9. Çalışma Meclisi'nde gündeme getirildi, ancak işçi ve patron örgütlerinin tepkisi üzerine "Fonun kapsamlı bir şekilde tartışılıp değerlendirildikten sonra gündeme getirilmesi" kararı alındı. Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu "üzerinde mutabakat sağlanana kadar fonu rafa kaldırdıkları"nı belirtse de, kıdem tazminatı fonunu gündeminden hiç düşürmedi.

Patronların baskısı sonuç verdi. Sermaye hükümeti patronların yükünü azaltacak bir anlayışla değişik alternatifler üzerinde çalışmaya başladı. Kıdem tazminatının her tam yıl için 30 günlük brüt ücretten 15 günlük brüt ücrete indirilmesi gündemleştirilmeye başlandı. Bir diğer olasılık olarak fonun patronların istediği biçimde yeniden düzenlenmesi gündeme getirildi.

İşçi sınıfının düşmanı "Bilim Kurulu" yine iş başında

İşçilerin çalışma koşullarını daha ağırlaştıran, köleliği yasal hale getiren yeni İş Kanunu'nu hazırlayan "**Bilim Kurulu**" Kıdem Tazminatı Fonu Taslağı'na da el attı. Kurulun hazırladığı amaç bölümünde şunlar ifade ediliyor: "*Bu kanunun amacı kapsamına giren işçilere ve hak sahiplerine belirtilen esaslara göre kurulacak Kıdem Tazminatı Fonu'ndan hak edecekleri kıdem tazminatının ödenmesi ve bu tazminatın güvence altına alınmasıdır.*" İlk bakışta bir sorun gözüküyor. Saldırının asıl kapsamı ise ezop dili kullanılarak satır arasına sıkıştırılıyor. Yasa taslağında "*İşçilere veya hak sahiplerine fona prim ödenmiş olan her tam yıl için prim hesabına esas olan ücretinin otuz günü tutarında kıdem tazminatı ödenir*" denilmektedir. Kısacası, aşırı kâr hırsıyla yatıp kalkan patronlar kendi paylarına düşen primi öderlerse eğer, işçiler kıdem tazminatı hakkından yararlanabilecekler.

Kıdem tazminatını elde etmek için bir işçinin en az 10 yıl prim ödemiş olması, kısacası sürekliliği ve iş güvencesi olan bir işte çalışması gerekiyor. Çalıştığı halde patron tarafında primi ödenmeyen veya çalışma süresi 10 yıldan az olan işçilerin kıdem tazminatı hakkı gaspedilecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı

22 maddeden oluşan taslağa göre, patron tarafından yatırılması zorunlu olan primler, fonun ana kaynağını oluşturuyor. Kurulacak olan fona patron her ay işçinin adına giydirilmiş brüt ücretinin yüzde 3'ü oranında prim ödeyecek. Uygulamada olan kıdem tazminatında ise en son alınan aylık ücret ve çalıştığı süre baz alınarak hesaplanıyordu.

"İşçilerin ödenmeyen kıdem tazminatı ve ücretleri güvenceye alınmış olacak" şeklinde sunulmaya çalışılan tasarı, bu ikiyüzlüce yalana rağmen, aslında işçinin işten atıldığında kıdem tazminatı almasını olanaksızlaştırıyor. Tasarıya göre, "*işçilerin kıdem tazminatı sadece ölüm ve emeklilik halinde fondan karşılanacak*". Emeklilik ve ölüm halleri dışında işçiler en az 10 yıl prim ödemek suretiyle fondan yararlanmaya hak kazanabilecekler. Yani işçinin sigorta priminin dışında bir de bu fona para yatırması gerekiyor ki, işten atıldığında kıdem tazminatı alabilsin! Kısacası, tıpkı "**İşsizlik Sigortası Fonu**" gibi, işçilerin hiç faydalanamadığı, göstermelik bir fon kurulmak isteniyor.

Tasarıda, "*Kıdem tazminatı miktarı fona prim ödenmiş her tam yıl için prim hesabına esas olan ücretin 30 günü tutarında ödenir*" deniyor. Patronların itirazına neden olan esas yan da burası. 4857 sayılı yeni İş Yasası taslağında, kıdem tazminatı için işçinin yarım ücretinin esas alınması öngörülmüyordu. Ancak taslağın görüşmeleri sırasında AKP hükümeti geri adım atarak, yasaya bunu 30 gün olarak geçirtti. Şimdi patronlar örgütü TİSK, kölelik yasasında yarım kalan işi tamamlamak için Kıdem Tazminatı Fonu'nda sürenin 15 güne düşürülmesini dayatıyor. Bu, işçi sınıfı açısından kıdem tazminatı hakkının yarı yarıya budanması demektir.

Tasarıda, kıdem tazminatı miktarının belirlenmesine esas alınacak ücretin de ne olacağı tartışma konusu. Tasarıda ücret için, "*İşçinin çalıştığı ve adına prim yatırılan son takvim yılının ortalamasıdır*" deniliyor. Mevcut uygulamaya göre, kıdem tazminatı işçinin son aldığı ücret üzerinden hesaplanırken, yeni düzenlemede bunun nasıl hesaplanacağı net değil. Tasarının süre ve ücret konusunda açıklığının olmayışı bazı hak gaspları için açık kapı bırakıyor.

Sermaye 2007 yılında yasanın çıkarılmasını istiyor

TİSK Başkanı Tuğrul Kutadgobilik, kıdem tazminatı konusunun 2007 yılında mutlaka ele alınması gerektiğini dile getirdi. Yaptığı açıklamada; "*Eskiden iş güvencesi, işsizlik sigortası yoktu. Kıdem tazminatı bir anlamda bu fonksiyonları görüyordu. Artık bu uygulamalar ülkemizde mevcut. O nedenle kıdem tazminatı konusunu yeniden ele almalıyız. Bu konu, 2821 ve 2822 sayılı sendikal yasalarla birlikte ele alınmalı. Mevcut işçilerin kazanılmış haklarını zedeleme niyetimiz yok. Tarafların uzlaşmasıyla böyle bir düzenleme yapılabilir. 10 yıllık süre kısa bir zaman. Kıdem tazminatı emeklilikte ödensin. İşverene istihdamla ilgili yeni yükler gelsin*" diyerek, sermayenin niyetini ortaya koydu.

Burjuvalar kıdem tazminatını kaldırmayı, işçilerin iş güvencesi ve işsizlik sigortası hakkına sahip olması

gerekçelerine dayandırıyorlar. Oysa iş güvencesi, 30 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri için geçerlidir. Ülkemizde 383 bin işyerinden ancak 31 bini bu sayıda işçi çalıştırabiliyor. Yani işyerlerinin yüzde 8’i iş güvencesi kapsamında bulunuyor. En fazla işsizlik ödeneği net asgari ücretin üstüne çıkamıyor.

İş güvencesi tazminatı almak için yargıya başvurmak, hem pahalı hem de uzun bir süreçle yayılıyor. İşçi davayı kazansa bile alacağı tazminat, dört ile sekiz aylık ücreti ile sınırlandırılıyor. Bu hakların hiçbirinin kıdem tazminatının yerini tutamayacağı aşikardır. Kıdem tazminatı emekliliğe kalırsa, işverenler kolaylıkla işçi çıkarabileceğinden, işçilerin sendikalaşmasının bedeli de ağırlaşır.

Sendika ağalarının tutumu

Sendika ağaları da kıdem tazminatı saldırısına yönelik açıklamalar yapmaya başladılar. Salih Kılıç, “*1 Ocak 2008’den itibaren yeni işe girenler açısından fon uygulaması olabilir. Mevcut işçiler yönünden ise, eskiden olduğu gibi işten çıkarılma durumunda kıdem tazminatı ödenmelidir*” sözleriyle görüşünü açıkladı.

Süleyman Çelebi ise, “*Üçlü Danışma Kurulu toplantısında kıdem tazminatının 2821 ve 2822 sayılı yasalarla birlikte ele alınması gündeme geldi. Biz kıdem tazminatını pazarlık konusu yapmayız. Bazı işyerlerinde işçi kıdem tazminatını alamıyor. Bu yerler için fon uygulaması olabilir. Ancak kazanılmış haklar açısından bir kayıp doğurmayacak biçimde düzenlenmelidir*” dedi.

Bakanlığın elinde bulunan Kıdem Tazminatı Fonu Kanunu taslağı yasalırsa, mevcut kıdem tazminatı uygulaması tarihe karışacak. İşten çıkarmada kıdem tazminatı ödenmeyecek ve kıdem tazminatı bir tür emeklilik ikramiyesine dönüştürülecek. Kıdem Tazminatı Fonu’nun kurulması ile kıdem tazminatı işçi ve işveren arasındaki bir alacak ilişkisi olmaktan çıkacak. İşçinin muhatabı işveren değil fon yönetimi olacak. İşçi ciddi zarar görecektir. Yasanın yaratacağı bu vahim sonuçlar sendika ağalarının umurunda değil.

Kıdem Tazminatı Fonu iki büyük tehlike ve açmaz içeriyormuş, kıdem tazminatı artık fiilen on beş gün üzerinden hesaplanacakmış, işçi kıyımı artacakmış, işçilerin sendikalaşmasını bedeli ağırlaştıracakmış, bunların hiçbirisi sendika ağalarını ilgilendirmiyor.

Kıdem tazminatı saldırısının panzehiri mücadeledir!

Tüm yasal değişiklikler sermayeye hizmet çerçevesinde yapılıyor. Sermaye devleti, hükümetleri ve sendika ağaları sermayeye hizmette sınır tanımıyor. Kıdem tazminatı saldırısı sermayeyi yükten kurtarma anlayışının ürünüdür. Sendika ağaları her zaman olduğu gibi işçi sınıfının mücadele ateşini söndürmek için itfaiyeci rolünü oynayacaklardır. Çok sıkıştıklarında Ankara merkezli hava boşaltma eylemleri gerçekleştirip nutuklar atmakla yetineceklerdir.

İşçi sınıfı emeğinin korunması mücadelesine dört elle sarılmalı, kıdem tazminatının sermayeye peşkeş çekilmesine izin vermemelidir.

THY işçisi örgütlü gücüyle kazanacak!

Hava İş Sendikası’nın THY AO ile 21. dönem, THY Teknik AŞ ile 1. dönem toplu sözleşme görüşmeleri 16 Mart tarihinde başlamıştı. 11.300 işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde bugüne kadar bir anlaşma sağlanamadı. Yılbaşında yapılan toplantılarda THY Genel Müdürü Temel Kotil’in işçilere “Sizler için çok iyi teklifler hazırladık!” demesine rağmen ne resmi pazarlık ne de arabulucu sürecinde işçilerin talepleri dikkate alındı. 112 maddelik toplu sözleşme taslağında 40 asıl ve 3 geçici madde üzerinde anlaşma sağlanamadı. Anlaşma sağlanamayan maddelerin yarısına yakını ücret, ücrete ilişkin haklar ve çeşitli sosyal yardımlarla ilgili maddeler oluşturuyor. Bunun dışında çalışma koşullarını düzenleyen çeşitli idari maddelerde de patron tarafı uzlaşmaz tutumunu sürdürüyor. Patronun bu tutumu karşısında sendika ise 20 Temmuz günü gerçekleştirdiği eylemlerle her iki şirkete de grev kararlarını astı.

THY dünyaya söz vermiş!

Her toplu sözleşmede olduğu gibi THY’de de patron işçilerin taleplerini görmezden geliyor. İşçiler daha düşük ücretlerle ve daha kötü koşullarda çalışsın, böylece kâr oranları her geçen gün daha fazla yükselsin istiyor. Ancak benzer birçok örneğin aksine THY zor durumda olduğunu, zarar ettiğini iddia edemiyor. Yani minareyi kılıfına sığdıramıyor. Durum böyle olunca THY patronlarının aklına verdikleri sözler geliyor. “Dünyanın bir numarası olacağız!” diye söz verdiklerini ifade eden Kotil, THY’nin uluslararası plandaki payını her yıl %2-3 oranında arttırdığını, ciro-kâr oranı açısından da Avrupa’da British Airways’ten sonra %4.6 ile ikinci olduğunu, şirketin bütün yapılanmasını bu hedefler doğrultusunda oluşturduklarını da itiraf etmekten çekinmiyor. İşçilere ilk yıl için %10, ikinci yıl için enflasyon oranı artı yüzde bir zam öneren THY bu oranın giderlerini %2 arttırdığını, sendikanın istediği ilk 6 ay için %23, ikinci 6 ay için enflasyon oranı artı yüzde 5’in giderlerini %6 arttıracaklarını ve bunu asla kabul etmeyeceklerini ifade ediyor. Ücretle ilgili birçok maddede benzer itirazlarını sürdüren THY yönetimi, sendika tarafından gündeme getirilen idari maddelere de şirket işleyişini olumsuz etkileyeceği gerekçesi ile tümünden karşı çıkıyor. En son 24 Temmuz’da yapılan görüşmede de THY olumsuz tutumunu sürdürdü.

Kısacası THY, kendisini “dünyanın bir numarası” yapacak olan işçilerinden kendi dayattığı koşullarda çalışmalarını istiyor. İşçilerin kararlı tutumu karşısında ise baskı ve tehditlere başvurmaktan çekinmiyor.

‘91’in Kozlu’ları işçiye aba altından sopa gösteriyor!

Toplu sözleşmenin resmi arabulucu süresi 17 Haziran’da dolmuştu. Bu süreye kadar karşılıklı olarak kararlılıklarını ilan eden taraflar bir süre için yaklaşan genel seçimlerin ortaya çıkaracağı tabloyu beklemeye başladılar. Bu arada sendika hukuki sürecin işlemesi ile birlikte grev kararını aldı ve 20 Temmuz günü gerçekleştirdiği eylemlerle grev kararını işyeri kapılarına astı. İşçilerin sahiplenmesiyle alınan bu grev kararının ardından THY yönetimi de grevi engellemek için türlü yöntemi denemeye başladı. 1991’de yaşanan 37 günlük grevin THY’yi %25 zarar ettirdiğini, yolcu sayısını 4.5 milyondan 20 milyona çıkaran THY’de yaşanacak bir haftalık grevin 45 günün kaybolması anlamına geleceğini ifade eden Genel Müdür Kotil “*Sendikamızın isteklerini kabul*”

etmemiz, THY’nin elde ettiği bütün kazanımları kaybetmesi demek. THY’nin tekrar o günleri yaşamasını istemiyorum, çalışanların sağduyusuna güveniyorum” diyerek işçileri ikna etme çabasına girişti. Kotil, ayrıca ‘91’de Genel Müdür olan Cem Kozlu’nun grevi beklemediğini ve yaşanan grev sonucunda THY’nin büyük zarar ettiğini, kendisinin de bugün Kozlu’nun ruhhalini taşıdığını ifade ediyor. Bunu yaparken, ‘91’de 855 kişinin grev sonucunda işten atıldığını hatırlatıyor ve yönetim kurulunda olası bir greve karşı lokavt kararı alarak işçileri tehdit etmeyi ihmal etmiyor.

Bu tehditler aynı zamanda fiziki baskı ve tehditlerle de birleştirildi. Grev kararının alındığı günden beri işçiler kapalı kapılar ardına çekilerek tehdit ediliyor, işçilere zorla grev oylaması için dilekçe yazdırılıyor. İşçilerin %25’ine bu dilekçeleri yazdırarak grev kararını yapılacak oylamaya bırakmayı ve bu oylamada da yine baskı ve tehditlerle “greve hayır” kararı çıkartmayı planlıyorlar. Sendika yönetimi ise bu dilekçelerin baskı ve tehditlerle imzalatıldığını, dilekçe imzalayan işçilerin dilekçeleri imzaladıktan sonra kendilerine gelip zorla imzalatırıldığını dair tutanak tutturduklarını ifade ediyor. Sendika, baskıyla toplanan bu imzalar hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Gelinen aşamada toplanan dilekçelerin ardından 6 Ağustos’tan itibaren THY’de grev oylaması yapılacak. Ya işçiler “greve hayır” diyecekler, ya da grevin etkin bir koz olduğu bilinci ile “greve evet” diyecek, greve ne zaman çıkacaklarına bu oylamadan sonra karar verecekler. Ancak bugüne kadar yapılan eylemlerde ortaya çıkan tablo, patronun hesabının tutma şansının zayıf olduğunu, THY işçilerinin haklarını savunmak noktasında kararlı olduklarını gösteriyor. Bu çerçevede çıkacak “greve evet” kararından sonra ise Ağustos’un ortasını geçmeyecek şekilde greve çıkılması planlanıyor.

Örgütlü güç kendisini hissettiriyor!

Sürecin bu noktaya kadar gelmesi ve işçilerin kırılmayan kararlı duruşu THY yönetimini her geçen gün daha fazla zora sokuyor. Bugüne kadar çalışanların yürüttüğü meşru mücadeleyi karalamaya çalışan yönetim, gelişen tablo karşısında görüşme çağrıları yapmaya başladı. Sendika ile görüşmeye her zaman hazır olduklarını ifade eden THY Yönetim Kurulu Başkanı Candan Karlıtekin “Sandıklar ortaya konulmadan gelin bu işi bağlayalım!” diyerek düştükleri aciz durumu da ifade etmiş oldu.

Tüm baskı ve tehditlere karşın mücadelesini bugüne taşıyan THY işçisi örgütlü gücünü daha da geliştirebilirse, bu sürecin sonunda istediğini elde etmeyi başarabilecektir.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Tekstilde grev kararı!

Tekstil sektöründe 20 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Altınyıldız, Bahariye, Yünsa, Vakko gibi kuruluşların da bulunduğu patronlarla anlaşma sağlanamayınca görüşmeler çıkmaza girdi. TEKSİF yönetimi grev kararı ile yasaya göre uygulayacakları tarihi belirleme kararını 31 Temmuz günü yaptıkları toplantıda alarak 3 Ağustos günü işverenlere tebliğ edileceğini açıkladı.

İşverenin toplu iş sözleşmesinden sonra işe başlayan işçilere ikramiye vermeyi kabul etmemesi üzerine TİS görüşmeleri tıkandı. Sendika bu durumun işçiler arasında eşitsizlik yaratacağı gibi, kağıt üzerinde işçilerin işten çıkartılarak TİS tarihi sonrasında tekrar işe alınmış gösterilmeleri gibi keyfi uygulamaların da önünü açacağını belirtti.

Novamed grevine Almanya'dan destek!

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü olan ve 26 Eylül 2006 tarihinde başlayan Novamed Fabrikası'nda grev süreci devam ediyor. 31 Temmuz itibarıyla 309. gününü dolduran greve destek ve dayanışma mesajları da gelmeye devam ediyor.

Alman Göçmen Kadınlar Birliği, Almanya Sol Sendikacılar Konferansı, Alman Birleşik Hizmet Sendikası Kadın ve Eşitlik Komisyonu Petrol- İş Sendikası ve grevdeki Novamed işçilerine dayanışma mesajı yolladı.

Göçmen Kadınlar Kadın Birliği 2007 Haziran'ında Almanya'da düzenlenen bir konferansta Novamed'de direnen işçileri destekleme kararı almıştı. Almanya'daki çeşitli sendikalar ve kadın sivil toplum kuruluşlarını grevdeki işçilerle dayanışmaya çağırarak Göçmen Kadınlar Birliği'nin çağrısı sonucu Haziran ayı sonunda toplanan 9. Almanya Sol Sendikacılar Konferansında da Novamed'deki grevci işçilerle dayanışma kararı alındı.

4 Temmuz '07 tarihinde Alman Birleşik Hizmetler Sendikası da bir açıklama yaptı. Almanya'nın 2.1 milyonluk üye sayısı ile en büyük sendikalarından biri olan VERDİ Kadın ve Eşitlik Komitesi adına açıklama yapan Ute Brutzki, "Kadınlar insana yaraşır çalışma ve yaşam koşulları için birlikte mücadeleye" çağrısı yaptı.

Sanovel işçisine destek!

20 milyon üyesi bulunan Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşler Sendikası Genel Sekreteri (ICEM) Manfred Warda 31 Temmuz günü Silivri'de bulunan ve direnişlerinin 57. gününde olan Sanovel işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Sanovel işçilerinin mücadelesine destek verdiklerini, direnişin başarısı için ellerinden geleni yapacaklarını belirtti.

Sendikacılar, işçiler tarafından "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla karşılandılar. Direniş çadırı önünde konuşan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, kendilerine sunulan desteğin mücadelelerine güç verdiğini söyledi. Öztaşkın'ın ardından 20 milyon sendika üyesi adına Sanovel işçilerine selam ileten Warda, Sanovel işçilerinin mücadelelerini sahiplendiklerini belirtti.

Haber-İş'ten TİS'le ilgili açıklama

Haber-İş ile Türk Telekom AŞ Genel Müdürlüğü arasında süren TİS'lerin sonucunda uyuşmazlık aşamasına gelmiş ve uyuşmazlık tutanağı tutulmuştu. Türk Telekom AŞ Genel Müdürlüğü'nün 16. Dönem İşletme Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri ile ilgili yaptığı yazılı açıklama ile kamuoyunun yanlış bilgilendirmesi üzerine Haber-İş Genel Başkanı 31 Temmuz günü yazılı bir açıklama yaptı. Türk Telekom AŞ Genel Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada, "Şu anda toplu sözleşmeye tabi çalışanlarımızın ortalama ücreti piyasa ortalamalarının %59 üzerindedir" denilmesi üzerine Ali Akcan şunları ifade etti:

"16. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'ndeki ücret teklifimizi hazırlarken, sendikal örgütlenmemizi ortadan kaldıracak uygulamalara karşı önlem almayı en önemli görevimiz olarak gördük. Bu nedenledir ki, aynı hizmet yılı ve aynı unvana sahip sendikal örgütlenmenin içerisindeki (kapsam içi) personele, sendikal örgütlenmenin dışında kalan (kapsam dışı) personelden daha düşük ücret verilmesinin, sendikal örgütlenmenin ortadan kaldırılmasına yönelik bir uygulama olacağından aynı unvanlar arasındaki bu ücret dengesizliğinin ortadan kaldırılmasını hedefledik..."

Eğitim-Sen: "Sözleşmeli öğretmen uygulamasına son!"

22 Temmuz seçimleri öncesinde Milli Eğitim Bakanlığı Personel Genel Müdürlüğü açıklama yaparak, 2007-2 atama döneminde, 10 bini kadrolu, 20 bini ise sözleşmeli olmak üzere toplam otuz bin öğretmenin atamasının yapılacağını duyurmuştu. Ancak seçimlerden sonra atamaların Maliye ve bütçe engeline takıldığı ve sayının 20 bine düşürüleceği dile getirildi. Bu gelişme üzerine açıklama yapan Eğitim-Sen Genel Sekreteri Emirali Şimşek şunları ifade etti: "Öğretmen olarak atanmak için Ağustos ayını bekleyen adayların bir kısmını, yeniden belirsiz bir bekleme süreci içine sokacak bu durumu kabul etmiyoruz. 2007 yılı bütçe dengelerini sağlamak için, başarıyla okullarını bitirmiş öğretmen adaylarını mağdur etmek dışında yöntemler bulunmalıdır. MEB, Mayıs ayı içinde ilan ettiği 30 bin kadroda ısrarcı olmalıdır. Üstelik bunların sadece 10 bini değil tümü kadrolu olmalıdır. Eğitim sistemimizdeki sözleşmeli öğretmen uygulamasına son verilmelidir."

Tüm Bel-Sen davayı kazandı

KESK, bu yıl toplu görüşmelere tek yetkili sendikası olan Kültür-Sen ile dahil olacaktı. Ancak

geçen yıl yetki belirleme sürecinde Çalışma Bakanlığı ve Bem Bir-Sen tarafından yapılan usulsüzlüğün ve sahte belgenin ortaya çıkması üzerine Ankara 15. İş Mahkemesi'ne dava açan Tüm Bel-Sen kazandı. Yetkili sendikanın Tüm Bel-Sen olduğuna karar verildi.

Sendika tarafından yapılan açıklamada; "Hükümet, toplu görüşme masasında kendilerine 'sorun çıkarıcı', yani kamu emekçilerinin hakkını arayan, hükümetin verdiği razi olmayan sendikalar istenmiyor. İşte bu nedenle, mücadele eden, kamu emekçilerinin hak ve çıkarlarını kararlılıkla savunan sendikaları bir şekilde etkisiz kılmak istiyor..." denildi.

Tekel'de toplu iş sözleşmesi imzalandı!

Türk-İş'e bağlı Gıda-İş Sendikası ile Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası arasında 15 bine yakın işçiyi ilgilendiren ve Tekel işyerlerini kapsayan toplu iş sözleşmesi 25 Temmuz günü imzalandı. Buna göre 13 Temmuz 2007-28 Şubat 2009 arasındaki tarihleri kapsayacak olan toplu iş sözleşmesi ile ortalama saat ücretinin 6.65 YTL olmasına karar verilirken, en düşük saat ücreti 3.65 YTL olarak belirlendi.

Beksa işçileri 1 Ağustos'ta işbaşı yapacaklar!

Sabancı Holding'e bağlı ve Gebze'de kurulu Beksa Fabrikası'nda 200'ün üzerinde işçinin işten çıkarıldığı 12 Temmuz tarihinden itibaren Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler direnişe geçmişlerdi. İşlerinden maliyet gerekçesi ile çıkartılan işçilerin sürdürdükleri eylemlerin ardından sendika ile işveren arasındaki görüşmelerin sonucunda işçilerin tamamının 1 Ağustos'ta tekrar işe alınmaları noktasında anlaşma sağlandı. Ayrıca işten atılmayan işçilerle beraber bütün işçilerin ücretlerinde artış yapılacağı ve yılbaşı kadar işçilerin hiçbir koşulda ücret kaybı yaşamayacağı noktalarında da anlaşma sağlandı.

Tüm Bel-Sen asgari ücret dayattıyor!

Tüm Bel-Sen Genel Merkezi'nde ekonomik sıkıntılar gerekçe gösterilerek 4'ü Tez Koop-İş Üyesi 8 çalışanın işten atılmasına ilişkin görüşmeler devam ediyor. İşten çıkarmaların ardından KESK'e bağlı sendikaların çalışanları işten çıkarmalara duydukları tepkiyi Tüm Bel-Sen Genel Merkezi'ne faks çekme eylemi yaparak dile getirdiler.

Gönderdikleri yüzlerce faksla işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmalarını talep eden çalışanlar Tüm Bel-Sen'in tavrını kınadılar. Yaşanan saldırıyı kendi iş güvencelerine de yöneltilmiş bir saldırı olarak gördüklerini, işten atılan arkadaşlarıyla her türlü dayanışmayı göstermeye hazır olduklarını belirttiler.

Tüm Bel-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu işten atmaları konuşmak üzere gelecek hafta toplanacak. Bazı duyumlara göre, Tüm Bel-Sen'in işine son verdiği çalışanlarını ücretlerini asgari ücret seviyesine düşürme şartıyla işe geri alacağı söyleniyor. Üyelerinin ekonomik demokratik taleplerini "savunma mücadelesi" veren Tüm Bel-Sen'in tavrına karşı gelişen tepkiler her geçen gün büyüyor.

Sınıfın devrimci programını taşıyan etkin bir

22 Temmuz seçimlerini geride bıraktık. Seçimlerin ortaya çıkardığı siyasal tabloyu değerlendirmeye devam edeceğiz. Ancak komünistler açısından seçim sonuçlarını daha özel planda ele almak ayrı bir ihtiyaç. Zira toplam devrimci siyasal sınıf çalışmamızın seçimler vesilesiyle ortaya çıkardığı kazanımları, yarattığı birikim ve deneyimleri güce dönüştürmek için kapsamlı bir değerlendirme yapmak gerekiyor. Yerel çalışma alanlarımızın seçim çalışmamızın kazanımlarını bu gözle incelemesi, eksikleri tespit ederek üzerine gitmesi, deneyimlerinden dersler çıkarması ve elde edilen birikimleri doğru değerlendirmesi buna bağlı.

Sınıfın devrimci programını kitlelere taşımanın önemi

Komünistler olarak 4. dönemdir seçimlere devrimci programımızla müdahale ediyoruz. Düzenlenenden umut kesen emekçi kitlelerin karşısına “Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarını yükselterek çıkıyoruz. Devrimci sınıf programına dayanan politikamızla, buna uygun etkin ve yaygın propaganda faaliyetimizle kitlelerin karşısına tok bir tutumla çıkıyor, onlara gerçek çözüm yolunu gösteriyoruz. Düzenin seçim oyununa karşı işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesinden yana taraflaştırmaya çalışıyoruz.

Seçimler vesilesiyle düzenin boş vaatlerine ve liberal çevrelerin seçimi ve meclisi umut olarak gösteren ham hayallerine karşı devrimci ilke ve politikaya dayalı net ve kararlı duruşumuzla emekçi kitleleri kuşatmak için tüm imkan ve gücümüzü seferber ettiğimiz bir dönemi daha geride bıraktık.

Umutunu devrimden ve sosyalizmden çoktan kesmiş, yüzünü düzene çevirmiş sol liberaller ile onların kuyruğuna takılan tasfiyecilerin yaydığı sahte umutların karşısına sınıfın devrimci partisinin ideolojik hattıyla, politik ve pratik çalışma kapasitesiyle çıkarak devrimci bir odak olduk.

Komünistler olarak yerel bir takım eylem ve direnişleri dışta tutarsak, sınıf ve kitle hareketinde yaprağın dahi kımıldamadığı, düzenin laiklik-şeriat çerçevesinde emekçi kitleleri taraflaştırmaya çalıştığı, devletin baskı ve terörünün arttığı bir dönemde yapılan seçimlere müdahalemizi somut bir takım kazanımlara dönüştürmeyi başardık.

Sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı tıkanmaya müdahale etmenin en uygun taktiği olarak değerlendirdiğimiz seçimlere toplam 5 sanayi kentinde 8 sosyalist adayla katıldık. Devrimci sınıf programına dayalı seçim taktiğimizi olanaklarımız çerçevesinde güce dönüştürebildik.

Kuşkusuz bu kazanımların gerisinde devrimci sınıf programından aldığımız güç ve yılları bulan siyasal sınıf çalışmamızın toplam deneyimleri bulunmaktadır. Bundan sonrası için önümüzde mevcut kazanımlarımızı ve çalışma düzeyimizi daha da ileri taşımak, ulaştığımız düzeyi aşmak, geleceği kucaklama iddiamızın bir gereği olarak sorumluluklarımıza daha sıkı sarılmak görevi duruyor.

Başarılı ve güçlü bir ön ve iç hazırlık süreci

Seçim çalışmasının başarısının gerisinde başarılı ve

güçlü bir ön hazırlık süreci bulunuyor.

“Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Amerikancı-İMF’ci düzen partilerine oy verme, hesap sor!” şiarları üzerinden yükselen seçim çalışmamız boyunca emekçi kitleleri düzenden hesap sormaya, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırdık. Düzenin çok yönlü teşhirine ve mücadele çağrısına dayanan çalışmamızı sistemli ve planlı bir tarzda yürütmek için programa bağladık. Süreç boyunca kullanılacak materyallerin tanımlanmasından kitle etkinliklerine, şenliklerden kitle toplantılarına kadar tüm araçları belirlenen hedefler doğrultusunda planladık.

Emekçi kitlelere sınıfın bağımsız devrimci programını anlatmak, sömürücü düzenin sınıf düşmanı gerçek yüzünü teşhir etmek, devrim ve sosyalizmin gerçek kurtuluş yolu olduğunu seçim çalışması boyunca en etkili bir tarzda anlatmak amacıyla seçimlerin ön sürecinde tüm çevre-çeper güçlerimizin katıldığı ve devrimci seçim platformumuzun anlatıldığı eğitim seminerleri gerçekleştirdik. Bunu kitle çalışmasının deneyimleri ve sorunları, başarılı bir sosyalizm propagandasının nasıl yapılması gerektiği üzerine yapılan seminerler izledi. Eğitim toplantıları zengin ve canlı tartışmaların yürütüldüğü bir atmosferde gerçekleşti. Seminerler vesilesiyle seçim çalışmasına katılacak tüm güçlerimiz politik ve pratik olarak sürece hazırlanmış oldular.

Hem politik olarak güçlü, hem pratik olarak belirlenmiş, hem de çevre-çeper güçlerimizi sürece katan bir seçim faaliyeti planlayarak sürece güçlü bir tarzda hazırlandık.

Komisyonlara dayalı disiplinli ve planlı bir çalışma

Tüm çalışma alanlarımızda oluşturduğumuz komisyonlar üzerinden yaygınlığı, kapsamı ve düzeyi açısından geçmiş deneyimlerimizi aşan etkili bir faaliyet yürüttük. Çeperimizde bulunan tüm ilişkilerimizi bu komisyonlarda tanımladık ve çalışmanın aktif bir öznesi haline getirdik. Komisyonlarımız haftalık ve günlük toplantılarla çalışmanın hem politik hem de pratik olarak değerlendirmesini düzenli olarak yaptılar. Çalışmanın düzenli ve sistemli bir tarzda yürütülmesinde işlevli bir misyon üstlendiler. Tüm süreç boyunca hem faaliyetin eksikliklerine müdahalede hem de güçlerimizin çok yönlü eğitilmesinde anlamlı bir rol oynadılar.

Tüm yerelliklerimizde toplam 25 seçim komisyonu üzerinden 35 ayrı bölgede yüzlerce emekçi mahallesine ve sanayi havzasına seslenen, onbinlerce emekçiyle buluşmayı hedef alan etkin ve yaygın bir faaliyet düzeyi yakaladık.

Yerel komisyonlarımız çalışma yürütecekleri alanları, sanayi havzalarını, bölgedeki güçlerin durumunu, kullanılacak yerel araçları, güç ve imkanları ayrıntılarıyla tartışarak hedefli bir çalışma yürüttüler. Bulunduğumuz alanlarda derinleşebilmenin, yeni alanlara açılarak yeni olanaklar yaratmanın, güçlü bir propaganda çalışması yürütmenin ve kitlelerle buluşmanın tüm imkanlarını açığa çıkarmaya çalıştılar. Komisyonlarımız hem mevcut imkanları değerlendiren hem de yeni imkanları zorlayan bir hat üzerinden hareket ettiler.

Tanımlı Ücretsiz PDF E-kitap Alışveriş: <https://kronos.org>

üzerinden yürütülen seçim çalışmamız hem disiplini hem de faaliyet kapasitesi bakımından yeni bir düzeyi ifade etmektedir. Seçim çalışmamızın geçmiş süreci aşan en anlamlı kazanımlarından birisi de genç ve deneyimsiz güçlerimizin politik ve pratik gelişiminde anlamlı bir rol oynayan, kitle faaliyetinde deneyim kazandıran, ekiplere dayalı kolektif bir çalışma tarzını pekiştiren komisyonlarımızda çok yönlü eğitimi oldu. Kitle faaliyeti içerisinde eğitilen genç ve deneyimsiz güçlerimiz süreçten kendilerine ve temsil ettikleri politik platforma daha bir güvenle çıktılar.

Seçim faaliyetimizin disiplinli ve planlı bir tarzda yürütülmesinde, komisyonlarımızın amacına uygun bir misyon üstlenmesinde en büyük rolü güçlenen yerel inisiyatiflerimiz oynadı. Yerelliklerdeki güç ve imkanların doğru değerlendirilmesinde, çevre ve çeper güçlerimizin doğru yönlendirilmesinde, çalışmanın yarattığı imkanların güce dönüştürülmesinde sürece etkin müdahalelerde bulunan yerel inisiyatiflerimiz geçmişe aşan bir önderlik pratiği sergilediler.

Yaygın ve çok yönlü propaganda faaliyeti ve politik etkisi güçlü kitle etkinlikleri

Komünistler olarak toplam siyasal sınıf çalışmamızın kazanımlarından birisi de bir dizi araç ve yöntemi birarada kullanarak kapsamlı, yaygın ve etkin bir propaganda ve örgütlenme çalışması yürütülmesinde edindiğimiz deneyimdir. Seçimler vesilesiyle bugüne kadar sergilediğimiz propaganda faaliyetini aşan bir çalışma yürüttük. İşçi sınıfı ve emekçilerle buluşmada anlamlı bir mesafe katettik.

Yaklaşık bir aylık zaman dilimi boyunca 250 bini seçim bildirgesi olmak üzere 400 bini aşkın bildiri, 100 bini aşkın değişik afiş, onbinlerce yerel bildiri, afiş, el ilanı, yerel bülten, davetiye vb. ile yüzlerce pankart, ozalit, duvar gazetesi olmak üzere zengin ve çok çeşitli aracı birarada kullandık.

Seçim çalışmamızın en anlamlı kazanımlarından bir diğeri de kitlelerle birebir iletişim kurmakta aldığımız mesafedir. Toplam bildirilerimizin yarısından fazlasını birebir dağıtarak emekçi kitlelerle diyalog kurmanın, onlarla politik sorunları tartışmanın, devrimci seçim programımızı anlatmanın, düzeni teşhir etmenin, devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrı yapmanın imkanına çevirdik. Sadece seçimleri ve düzen partilerini değil bir bütün olarak sermaye iktidarını teşhir eden canlı tartışma ortamları yarattık. Emekçi semtlerinde, sanayi havzalarında, pazarlarda, fabrika önlerinde gerçekleştirdiğimiz kitlesel ve görsel açıdan güçlü dağıtım ekipleriyle bildirilerimizi yüzbinlerce emekçiye ulaştırdık. Devrime ve sosyalizme çağrı yapan afişlerimizi yerelliklerden merkezi güzergahlara kadar her alana yaygınca yaparak emekçilere seslendik.

Seçim süreci boyunca tüm yerelliklerimizde politik yayın organımızı etkin bir şekilde kullandık. Hemen hemen tüm çalışma alanlarımızda gazete satışlarımızı birkaç katına katladık. Emekçi mahallelerinde ve merkezi alanlarda toplu gazete satışı gerçekleştirdik. Devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* gazetemizi yüzlerce emekçiye ulaştırdık.

Propaganda faaliyetimizi sadece çalışma yürüttüğümüz alanlarda değil toplama seslenen bir tarzda yürüttük. Bu kadar yaygın ve etkin bir genel propaganda sayesinde komünistlerin devrimci

Yeni işçi ve emekçi kitlelere yeni bir seçim faaliyeti

programını ve yürüttükleri seçim çalışmasını geçmişe oranla daha geniş bir işçi ve emekçi kitlesinin gündemine soktuk. Toplam çalışmamız boyunca yüzü kitlelere dönük, farklı araç ve biçimleri birarada kullanan bir faaliyet hedefledik ve bu konuda önemli bir mesafe aldık.

Propaganda alanında geçmişi aşan bir düzey yakaladık. Kitlelere ajitatif yol ve yöntemlerle seslenmede daha etkili bir tarza kavuştuk.

Tüm bunlara ev ziyaretleri ve toplantıları, kahve toplantıları ve konuşmaları, semt pazarlarında yapılan etkili ajitasyon konuşmaları, büro açılış etkinlikleri, aday tanıtım toplantıları, aday tanıtım şenlikleri, film gösterimi vb. açık hava etkinlikleri ve şenlikleri, fabrika dağıtımları, kadın, gençlik ve işçi toplantılarını ekleyebiliriz.

Sınıf ve kitle hareketinin çok yönlü ve birikmiş sorunlarını seçimler vesilesiyle aşmanın nesnel olarak sınırlarını bilerek davrandık. Yürüttüğümüz çalışmanın enerjisi kitleleri örgütlü bir hatta çekemese de birebir ilişki kurduğumuz emekçilerin eylemli gücünü kitle toplantıları ve etkinlikleriyle açığa çıkarabildik.

Hem programıyla, hem içeriğiyle, hem görseelliğiyle politik etkisi güçlü onlarca kitle etkinliği gerçekleştirdik, yüzlerce emekçiye seslendik. Düzene karşı devrim alternatifini tok ve güçlü bir şekilde işlediğimiz etkinliklerimizde örgütlülüğe, devrimci sınıf mücadelesine ve sosyalizme çağrı yaptık. Sınıfın devrimci programını ve devrimci seçim platformumuzu kitlelere güçlü bir tarzda anlattık.

Hedefli ve genel süreçlere müdahale eden bir çalışma

Seçim sürecinin başında hemen her alanda somutlanmış hedefler belirledik. Seçim çalışması vesilesiyle bulunduğumuz alanlarda derinleşmeyi, yeni alanlara açılmayı, kalıcı ve yeni mevziler yaratmayı, mevcut güçlerimizle daha güçlü politik ve örgütsel ilişkiler kurmayı, yeni güçlere ulaşmayı vb. hedefler belirlemiştik. Tüm çalışma alanlarımızda bu hedeflerimizin birçoğunu yakalamış bulunuyoruz. Birçok alanda kadın, gençlik ve sınıf çalışmamızı güçlendirecek imkanlar yakaladık. Kimi alanlarda yeni mevziler yaratmanın zeminine kavuştuk. Mevcut güçlerimizi daha aktif ve tanımlı hale getirirken, daha geniş bir emekçi kesime seslenerek yeni güçlere ulaştık, ileriye taşınacak bağlar geliştirdik. Yüzlerce işçi ve emekçinin çeşitli düzeylerde desteğini aldık, enerjisinden faydalandık.

Bir yandan bulunduğumuz yerelliklerde etkin bir çalışma yürütürken diğer yandan gelişen siyasal süreçler üzerinden genel süreçlere müdahale etme yeteneğimizi geliştirdik. 2 Temmuz etkinlikleri ve anmaları, Genelkurmay'ın açıklamaları üzerinden gerçekleştirilen protesto eylemleri, devletin baskı ve terörüne karşı gerçekleştirilen refleks eylemlerle genel siyasal süreçlere müdahale ettik.

Devletin baskı ve terörüne karşı kararlı, militan ve tok yanıtlar verdik

Düzen partilerinin birbirinin aynı ve sahte vaatlerle, liberal sol çevrelerin meclisi umut olarak gösteren iddiasız söylemlerle yürüttüğü sınırlı seçim faaliyetinin

karşısına sınıfın devrimci programıyla çıkararak devrimin ve sosyalizmin tek temsilcisi olduk.

Yaygın ve etkin bir tarzda yürüttüğümüz devrimci faaliyetimiz patronların ve devletin kolluk güçlerinin saldırılarının da hedefi oldu. Hemen tüm alanlarda fabrika dağıtımları sırasında patronların ve uşaklarının saldırısına uğradık. Ankara'da, İzmir'de, İstanbul'da özel güvenliklerin saldırısı karşısında tok yanıtlar verdik, saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin sahiplenilen tutumlarıyla karşılaştık. Benzer bir şekilde çalışma alanlarımızın hepsinde kolluk güçlerinin, resmi ve sivil faşistlerin saldırısına maruz kaldık. Bildiri ve afiş çalışmalarımızın keyfi bir şekilde engellenmesinden kitle etkinliklerimizin, faaliyet yürüttüğümüz emekçi semtlerinde kitlelerin provoke edilmesine kadar devletin çok yönlü saldırılarına karşı militan tutumumuz ve kararlı duruşumuzla yanıt verdik. Saldırıya uğradığımız alanlara faaliyetimizi daha güçlü bir şekilde taşıdık. Kendine güvenen, düşmanın saldırıları karşısında geri adım atmayan, devrimin ve sosyalizmin bayrağını daha da yükselten, militan tutumla devletin saldırılarını püskürten faaliyetimiz emekçi kitlelerin sempatisini kazandı, faaliyetimizin sahiplenilmesine neden oldu.

Düşmanın saldırıları karşısında hem anında gerçekleştirdiğimiz ajitasyon konuşmalarıyla hem refleks eylemlerle sömürücü düzeni, devlet terörünü ve kolluk güçlerini teşhir ettik. Ankara'da, İzmir'de, İstanbul'da, Adana'da devletin terörü, resmi ve sivil faşist çetelerin saldırısı karşısında emekçi kitlelerden ve dostlarımızdan anlamlı destekler aldık.

Çalışmanın eksiklikleri

Kuşkusuz tüm anlamlı ve olumlu yanlarına rağmen her açıdan dört dörtlük bir devrimci seçim faaliyeti yürüttüğümüzü iddia etmiyoruz. Zira bunun bizim çabamızı, iddia ve irademizi aşan yanları var. Sınıf ve kitle hareketinin dağınık ve örgütsüz tablosu, sermayenin çok yönlü saldırıları, düzenin emekçi kitlelerin bilincinde yarattığı manipülasyon vb., emekçi kitlelerin bağımsız devrimci bir tutumla düzenin karşısına dikilmesinin önündeki en temel engeller arasında. Komünistler olarak bizim bütün çabamız bu engelleri aşmak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri devrimci sınıf mücadelesine kazanmak, toplumsal bir devrimle işçi ve emekçilerin iktidarını kurmaktır.

İşçi ve emekçileri ilgilendiren her gündeme bu temel perspektifle yaklaşıyor ve müdahale etmeye çalışıyoruz. Seçimler de bunun bir vesilesidir bizim açımızdan. Elbette seçim çalışmamızın kazanımlarından söz ederken mevcut güç ve imkanlarımızı aşan, belirlediğimiz hedeflere daha çok yaklaşan, eksikliklerimizi düne göre daha fazla geride bırakan, geçmiş dönemleri aşan bir güç, birikim, ve enerjiyi açığa çıkaran politik faaliyetimizin pratik sonuçları üzerinden ifade ediyoruz. Zira hiçbir şeye hazır konmadık, sınırsız ve sonsuz imkanlara da sahip değiliz. Birçok kez ifade ettiğimiz gibi kazanımlarımızı dişle, tırnakla kazıyarak, uzun ve zorlu yollardan geçerek kesintisiz sürdürdüğümüz devrimci siyasal sınıf çalışmamızın sonucunda elde ettik. Kazandığımız her mevziyi korumak ve geliştirmek için yoktan varetmeyi, zorluklara göğüs germeyi, yılmadan, usanmadan, sebatla yolumuzu yürümeyi bildik. Bunun verdiği özgüvenle davranıyor, kazanımlarımıza bu gerçekler

üzerinden bakıyor ve bununla da övünüyoruz.

Ancak bu hiçbir zaman eksikliklerimizi görmezden geleceğimiz anlamına gelmiyor. Aksine bugüne kadar eksikliklerimizin üzerine kararlıca yürüdüğümüz için geleceğe güvenle bakıyor, aştığımız her sorunun ardından güçlenerek çıkmayı biliyoruz. Birçok açıdan geçmiş deneyimlerimizi aşan bir faaliyet kapasitesi sergilesek de, seçim çalışmamızın eksik kalan en temel yanı sınıf ayağıdır. Fabrika ve sanayi havzalarına yapılan yaygın dağıtımları daha fazla fabrika, ev ve kitle toplantısıyla güçlendirememizdir. Mevcut imkanları daha fazla kullanabilme, yeni imkanlar yaratma zemini varken faaliyetin bu yanına güçlü müdahale etmede eksik kalmamızdır. Fabrikalara özel seslenen araçları kullanma ve özgün sorunları üzerinden işçi ve emekçileri eylemli bir hatta sevketmede yeterince çaba gösterememizdir.

Kuşkusuz bu konularda çok daha fazlasını yapabilir, sınıfın bağımsız devrimci tutumunu bu açıdan da çeşitli araçlarla örgütlemeye yoluna gidebilirdik. Bu güç ve deneyime sahibiz. Daha iyi bir planlama ve yönlendirme ile çalışmanın bu yanını daha güçlü tutabilir, imkanlarımızı daha fazla zorlayabilirdik. Ancak bir ay gibi sınırlı bir sürede şimdilik bu kadarını başarabildik.

Temel olmasa da eksik bıraktığımız diğer bir alan da, çalışmamızın karşılığının kendi sınırları içinde değerlendirilebileceği, oyların devrimci ve sosyalist adaylara verilmesi çağrısıdır. Gelecekte umutsuz, düzenden beklentisi kalmamış, kötünün iyisini seçme mantığıyla sandık başına giden işçi ve emekçilerin, devrime ve sosyalizme açık ve net bir çağrı yapan sınıf devrimcilerine verdiği oyun sembolik bir anlamı vardır. Oy avcılığı yapan düzen partilerinin, seçimi ve meclisi kurtuluş yolu gösteren liberal solun ve kuyrukçularının pespaye platformunun karşısında devrimin ve sosyalizmin çağrısını tok ve kararlı bir şekilde yükselten komünistlere verilen her oyun kurulu düzeni yıkma, sosyalizmi kurma çağrısına verilmiş bilinçli bir onay olarak algılanması ve işin bu yanının toplam çalışmanın bir parçası olarak ele alınması gerekirken, bu konu eksik kalmıştır.

Yeni bir eşiğe ulaştık, yeni bir düzey yakaladık!

Yaklaşık bir ay boyunca yürüttüğümüz yaygın, etkin ve etkili devrimci seçim faaliyetimiz geride kaldı. Bu süreçte farklı gündemlere değişik cephelerden müdahale etme konusunda bir hayli adım attık, anlamlı deneyimler kazandık. Sistemli bir faaliyet içerisinde gündelik bir çalışma düzeyini yakaladık. Tüm çeper ilişkilerimizi çalışmanın öznese haline getirmeyi ve çok yönlü eğitmeyi sağladık. Yerel inisiyatiflerimiz ve seçim komisyonlarımız aracılığıyla faaliyetin denetimi ve yönlendirilmesinde, tüm birimlerin çalışmayı periyodik olarak değerlendirmesinde ve merkezileştirmesinde epey yol katettik. Kendi sınırlarını aşan, birçok açıdan kendine yeten, kararlı ve iddialı bir faaliyeti örgütlemeye becerisi gösteren bir yerel çalışma düzeyi yakaladık. Kadro niteliğimizi geliştirdik. Özetle seçim çalışmamızın ardından yeni bir eşiğe ulaştığımızı, yeni bir düzeyi yakaladığımızı ifade edebiliriz.

Şimdi önümüzde kazanımlarımızı güce dönüştürme ve kalıcı hale getirme görev ve sorumluluğu duruyor.

Direnişçi Sanovel işçileriyle konuştuk...

“Direnmekte kararlıyız!”

- Sanovel’de yaşanan süreci anlatır mısınız?

Turgut Düşova
(Petrol-İş Trakya Şube İdari Sekreteri):

Sanovel Erol Toksöz’e ait bir aile şirkettir. ‘80’li yılların başında küçük bir atölye iken, 2006 yılında Silivri’de şu an bulunan fabrikada üretime geçecek kadar büyüdü.

2007’nin başlarında fabrikadaki işçilerin talebiyle görüşmeye başladık. Fabrikada toplam 320 kişi çalışıyordu, bunların 125’i beyaz yakalıydı, geri kalan 195 kişi üretimde çalışıyordu. 2 Nisan günü üretimde çalışan 190 kişi sendikaya üye oldular. Ardından hemen 5 arkadaşımızı işten çıkarttılar. O gün çıkışın ardından 190 kişi şalteri indirdi. Sonra işverenin talebiyle patronun avukatıyla görüştük. Patronun oğlu olan Genel Müdür Ahmet Toksöz, en kısa zamanda sorunları çözecekleri sözünü verdi. Biz de tekrar işe döndük, yaklaşık 10 gün sonra Genel Müdür’le tekrar görüştük. Prensip olarak bir toplu sözleşme yapılacağını söylediler ve bizden bir taslak istediler. Biz de taslağımızı hazırlayarak verdik. Ancak taslağı kabul etmeyeceklerini söylediler. 6 Haziran’da tekrar işçi almaya başladılar. İşten atmaya

da başladıklarında 190 kişi direnişe geçtik.

- Sendikalaşma fikri nasıl oluştu?

Turgut Düşova: Sanovel’de çalışan işçilerin çoğunluğu asgari ücret alıyor, bir kısmı ise 500 YTL ücret alıyor. Hiçbir sosyal hakkımız yok. Özellikle 2007 Ocak ayında işçi arkadaşlar zam beklerken, işveren “yeni yatırım yaptım” bahanesiyle zam yapmamıştı. Bununla da yetinmeyerek beyaz yakalı personele Volkswagen Jetta marka araba aldı ve her ay 600 YTL benzin parası verdi. İşçilere yeni yatırım yaptım bahanesinin inandırıcılığı ortadan kalktı. Bu süreçten sonra örgütlenme süreci başladı.

Bir işçi: 2000’lerden beri Silivri’de bulunan şu anki fabrika yapılıyor bahanesiyle bizlere çok düşük zamlar veriyorlardı. İşlerin sürekli düzeleceğini söylüyorlardı. Biz işlerin yoluna girmesini beklememize rağmen 2007 Ocak ayı itibarıyla “işler yok, fabrika daha yeni kuruldu” diyerek zam vermediler. Buna rağmen beyaz yakalılara araba ve aylık benzin parası verdiler. İşçilere hiçbir şey vermediler. Bu durum karşısında iki gün içerisinde örgütlenme kararı alarak, sendikaya başvurduk. Tek çarenin sendikalaşma olduğunu gördüğümüz için böyle bir karar aldık.

- Bugün direnişin 54. günündesiniz. 54 gündür neler yaşadığınızı, direnişi anlatır mısınız?

Turgut Düşova: Biz direnişe geçtikten sonra fabrikaya işçi almaya çalıştılar. Servislerin önünü keserek, gelen işçilere yaşanan direnişi ve patronun

tutumunu anlattık. Patron gelen işçileri zorla engellediğimiz bahanesiyle, jandarma çağırarak bizi engellemeye çalıştı. Birkaç arkadaşımız gözaltına alındı. Patron koruma tuttu. İşçileri korumalar eşliğinde fabrikaya getiriyorlar. 54 gün boyunca patron herhangi bir görüşme talebinde bulunmadı. Türk-İş Başkanı Salih Kılıç’ın görüşme talebini de reddetti. Ama biz ne olursa olsun kazanana kadar devam edeceğiz.

Bir işçi: İlk gün çadırı kurduktan sonra, Petrol-İş Sendikası patronla görüşme talebinde bulundu. Ancak patron kabul etmedi. Patron zaman kazanıp işçilerin direnişini kırmaya çalışıyor. Direnişi kırmak için grev kırıcı işçiler almaya çalıştılar. Buraya gelen işçilere süreci anlattıktan sonra çoğu başvuru yapmadı. Bu çevrede işçi bulamayan patron daha uzak semtlere servis kaldıracağını ve daha fazla para vereceğini vaadederek direnişi kırmayı çalışıyor.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

Turgut Düşova: Mücadele sonuna kadar devam edecek. Hedefimiz 190 arkadaşın sendikalı olarak işe başlamasıdır. Burada kazanan sadece Sanovel işçisi değil tüm işçi sınıfı olacaktır. Emekten yana olan herkesi direnişe destek vermeye çağırıyoruz.

Bir işçi: Bizler işçiler olarak, patron sendikayı kabul edene kadar buradayız. Kabul etmediği takdirde kapıya kilit vururak kapatsın. Başka bir seçeneği yok. Şimdiye kadar destek veren herkese teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Direnen Sanovel işçisi kazanacak!

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak seçimlerin öngünlerinde ziyaret ettiğimiz direnişteki Sanovel işçilerini, 28 Temmuz günü bir kez daha ziyaret ettik. Direnişlerinin 53. gününde olan Sanovel işçileri, aynı kararlılık ve coşkuyla bizleri karşıladılar.

Sanovel fabrikasının kapısına vardığımızda, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Direnen Sanovel işçisi kazanacak!/Küçükçekmece İşçi Platformu” imzalı pankartımızı açarak, slogan ve alkışlarımızla direniş çadırına doğru yürüyüşe geçtik. Direniş çadırının önünde toplanan Sanovel işçileri de bizleri “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Sendika hakkımız, söke söke alırız!” sloganları ile karşıladılar. Sendika temsilcisinin duyurusunun ardından bir arkadaşımız Küçükçekmece İşçi Platformu adına bir konuşma yaptı. Direnişin selamlandığı konuşmada, Sanovel işçilerinin İstanbul’da ve Silivri’de birçok fabrikaya öncü olma sorumluluğu taşıdığı, patronların saldırılarının ancak örgütlü bir şekilde püskürtülebileceği ifade edildi. Konuşma “Sanovel işçisi yalnız değildir!”, “Direnen işçiler kazanacak!” sloganları ile son

buldu.

Konuşmanın ardından, türkülerle, halaylarla ve sohbetlerle ziyaretimiz sürdü. Birebir yaptığımız sohbet ve röportajlarda Sanovel işçilerinin özellikle vurguladıkları nokta, bu direnişin ancak Sanovel işçilerinin kararlılığı ve azmi sayesinde kazanımla sonuçlanacağı idi. Patronun eninde sonunda dize geleceğini vurgulayan bir Sanovel işçisi arkadaşımız, bu sürecin onlar için bir hayat okulu olduğunu ifade ederek, sınıf bilincinin burada oluştuğunu ve birçok haklarını da bu süreçte öğrendiklerini söyledi.

Sanovel işçilerine, direnişleri ve sendikal süreçleri hakkında haberlerin de yer aldığı Emekçinin Gündemi gazetemizi dağıttık. Daha önceki ziyaretimizden bizleri tanıyan Sanovel işçileri, gazeteyi ilgiyle karşıladılar ve hemen okudular.

Yapılan sohbetlerin ardından *Kızıl Bayrak* gazetemizin son sayısını da dağıttıktan sonra direnişlerini diğer fabrikalara taşıyacağımızı belirterek, bir kez daha “Sanovel işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla oradan ayrıldık.

Küçükçekmece İsci Platformu

Deri işçileri iş güvencesi istiyor!

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi’nde Deri-İş Sendikası’nın örgütlenmesini istemeyen deri patronları saldırılarına devam ediyorlar.

En son 21 Temmuz günü Derfakon Deri’de 14 işçinin işine son verildi ve işçilere işten çıkış kağıtları patron tarafından zorla imzalatılmak istendi. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi’ne üye olan ve çoğunluğu sağlayan işçiler sendikasıylaştırma saldırısına karşı direnişi seçti.

İşletme önünde direnişe geçen işçilerle direnişlerinin 8. gününde direnişin gelişim aşaması üzerine sohbet gerçekleştirdik.

Uzun yıllardan beri aynı işletmede çalışan işçiler sendikaya üye olmalarının ardından işten atıldıklarını söyleyerek iş güvencesi istediklerini söylüyorlar. Sigortasız ve düşük ücretle sosyal ve ekonomik olarak zor koşullarda çalıştıklarını belirten işçiler mücadeleye devam edeceklerinin altını çiziyorlar. Geçmişten beri iş güvencesiz çalışan işçiler üzerindeki baskılar çoğunluğu sağlamalarının ardından daha da arttı. İşçiler, işverenin 4 yıldır ücretlerine zam yapmadığını belirttiler.

“Yaşasın Tuzla direnişimiz!” pankartını açarak işletmenin karşısında bekleyen işçiler, patronun sendikayla masaya oturmaya yanaşmadığını, fabrikanın tabelasını bile indirdiğini

söylediler.

Fabrika önünde bekleyen işçilerden İlhami Ersoy, Zülfü Palabıyık ve Hakan Coşar’la direniş üzerine konuştuk. Uzun yıllardır deri sanayinde çalıştıklarını ve iş güvencesi için direnişe geçtiklerini söyleyerek mücadele vurgusu yapan işçiler ilerleyen günlerde ilerici kamuoyunun desteğini beklediklerini söylediler.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Sekreteri Haydar Canpolat ise şunları söyledi:

“Ülkedeki sendikal ve direniş süreçleri problemler içerisinde. Örgütlenmenin zorlaştığı bir süreçte biz de işyerini 1,5 ay önce sendikamıza üye yaptık. Yetki başvurusundan sonra ise saldırılar patlak verdi. Bugün burada bu işyerine yetkiyle girme olanağımızın olması daha iyi oldu tabii ki. Önümüzdeki günlerde yetkiyi büyük ihtimalle alacağız. Hedefimiz, önümüzdeki süreci göğüslemek ve işverenle süren görüşme safhasının ilerleyişine bağlı olarak çeşitli eylemler, basın açıklamalarıyla direnişi sürdürmek olacak.”

Son dönemde sendikasıylaştırma saldırısıyla beraber Deri Sanayi’nde işten çıkarmalar da artmış bulunuyor. Birçok yerde ücret sorunu yaşandığını vurgulayan sendika yöneticileri önümüzdeki sürecin yoğun geçeceğini ekliyorlar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tekstil atölyesi mi, esir kampı mı?

Yüksel Akkaya

İnternet sitelerine düşen bir haber, aradan değil yıllar, yüzyıllar geçse de tekstil işçilerinin kaderinin değişmeyeceğini gösteriyor. Önce haber, sonra yorum:

“İzmir’de, Organize Sanayi Bölgesindeki 5 tekstil fabrikasında çalışan yaklaşık 300 işçi bulantı, kusma, yüksek ateş ve boğazda yanma belirtileriyle hastanelere başvurdu.

AA muhabirinin aldığı bilgiye göre, Atatürk Organize Sanayi Bölgesi’ndeki 5 değişik tekstil fabrikasında çalışan yaklaşık 300 işçi, mide bulantısı, boğazda yanma, yüksek ateş ve kusma şikayetleriyle bölgedeki sağlık kuruluşlarına başvurdu.

İşçilerden 41’inin İzmir Eğitim Araştırma Hastanesi’ne gönderildiği, diğerlerinin ise Yenişehir ve Atatürk Eğitim Araştırma Hastaneleri’ne yönlendirildiği belirtildi.

Hastane yetkilileri, hasta şikayetleri arasında boğazda yanma ve yüksek ateş de bulunduğunu, bu belirtilerin virüs kökenli olabileceğini ifade ederek, önlem amacıyla hastalara ve hastane görevlilerine maske takıldığını bildirdiler.

Yetkililer, hastalardan kültür alındığını, çıkacak sonuca göre konunun netleşeceğini ifade ettiler.

İzmir İl Sağlık Müdür Yardımcısı Cengiz Balaban belirtilerin nedeninin tespit edilmesi için çalışmaların devam ettiğini kaydetti”.

Herhangi bir emek tarihçisi için bu “güncel” haberde garipsenecek bir şey yoktur. Zira, evinden koparılıp, bir atölyeye, bir fabrikaya hapsedileli beri tekstil işçileri hep kendilerini esir kamplarında hissettiler. Bu kamplar, eskiden, sabah gün ışığı ile “faaliyete” başlar, akşam gün batımı ile faaliyete son verirdi. Ne zamanki aydınlatma araçları kandilden fenere, fenerden elektrige döndü, esir kamplarındaki çalışma süreleri de uzadı. Değişen tek şey, teknoloji ile birlikte çalışma sürelerinin de uzaması oldu.

Emek tarihçileri, büyük kapatılmada, tekstil işçilerinin sık sık hastalandıklarına, zehirlendiklerine de tanıklık eder. Sağlık alanındaki tüm gelişmelere, yasalardaki işçi güvenliği ve sağlığı ile ilgili tüm “iyi” düzenlemelere rağmen bu durumda pek bir değişiklik

olmamıştır. Şaşırtıcı bir durum olmasına rağmen, ne patronlar ne de memleketi yönetenler buna şaşırılmazlar, olağan karşılarlar. Zira, tekstil işçilerinin kaderi böyle yazılmıştır! Onlar sermaye birikiminin hamallarıdır ve ilk sermayenin kaynağını oluştururlar. Bu nedenle, çalışma koşulları, ilişkileri ve ücretleri pek değişmez. Büyük bir istikrarla hastalıklar ve zehirlenmeler de sebat eder, tekstil işçilerinin yakasını bırakmaz. Genç kızların, eli mahkum erkeklerin işçilik yaptığı bu sektör tarihte büyük başkaldırlara da tanıklık etmiş olmasına rağmen, bir türlü bu talihsiz konumdan kurtulamamıştır. Bu sektörün çalışanlarının kaderi, bu sektörün ortadan kalkmasına bağlı gibidir.

Dünyanın her yerinde kötü ve ağır çalışma koşullarına sahiptir. Böyle olduğu için Amerika’da bu iş L Tipi cezaevlerindeki mahkumlara karın tokluğuna yaptırılır. Esir kamplarından daha ağır koşullara sahip olduğunu söylemeye gerek yok. Ancak, tekstil sanayinin ABD’de cezaevlerinde varlığını sürdürmesi, bu işin ne anlama geldiğini bize göstermesi açısından oldukça çarpıcı bir örnek. Unutmayalım ki, Türkiye de çok sayıda L tipi cezaevinin inşaatına başlamış bulunmaktadır.

İzmir’deki zehirlenme büyük olasılıkla yemekler ya da içme suyundan kaynaklanmaktadır. Eskiden, tütün işçileri paslı tenekelerde kendilerine verilen sular ile hava alamadıkları kapalı ortamlarda sık sık zehirlenirlerdi. Benzeri bir durum bugün İzmir’in organize sanayideki, yani esir kampındaki, bu tekstil işçileri için geçerlidir.

Ve, ne hazindir ki, her iki seçmenden birinin oy verdiği AK Parti hükümeti bu çalışma koşullarını iyileştirmek yerine, daha da kötüleştirmeyi düşünmektedir. Belki de daha çarpıcı olanı, bu işçileri yarısının da AK Parti’yi umut olarak görmesidir!

Sağlıkta dönüşümün hikayesi!..

Haseki Hastanesi’nde yerde yaşlı bir adam... Kollarında, bacaklarında sargılar... Bir kısmı açılmış, açılan yerlere kara sinekler üşüşmüş. Hastanenin giriş kapısından iki-üç adım ileride, sedyede değil, yerde yatıyor. Bu anlatılan yaşlı adamın hikayesi mi peki?! Hayır; sadece onun değil! Bu anlatılan şu çok meşhur “sağlıkta dönüşüm” saldırısının hikayesidir! Hikaye bu kadar geniş olduğu ve yaşlı adam hikayenin sadece bir paragrafında durduğu için bu tablo hepimizi ilgilendiriyor. Ama hikayenin kendisinden çok bu hikayeyi yaranlara dair bir şeyler söylemek gerekiyor. Zira sermaye düzeni ve onun uşakları bugüne kadar işçi ve emekçilerin yaşadığı kölelik koşullarını pekiştiren o kadar çok hikayeye imza attı ki...

Seçimlerden sonra TUSİAD hükümetten beklentileri sıralamış ve “tamamlayın artık şu sağlıkta dönüşüm projesini” demişti. AKP’nin de bu söylenenleri canla başla yaşama geçirmek için uğraşacağından şüphe duymamak gerekiyor. Çünkü emir büyük yerden!

Hikayenin içinden başka bir pasaj: Tarih 18 Temmuz 2007! Seçimlere hazırlık tüm hızıyla sürüyor! Kömürler, mazotlar ve sayısız boş vaatler meydanda cirit atıyor! AKP’nin İstanbul 3. bölgeden aday gösterdiği Dr. Mehmet Müezzinoğlu’nun hastanesinde bir kadın anne

oluyor! Anne ve bebeğin hastane masrafları 800 YTL tutuyor. Baba bu masrafları ödeyemeyeceğini ama her türlü ödeme şartını kabul ettiğini ifade ediyor. Ancak AKP’li adaya ait hastane diyor ki “Burası özel hastane kardeşim. Parayı nasıl bulursanız bulun getirin, hastanızı alın!” Kıscası anne ve bebek rehin kalıyor!

Yine başka bir kare! Yeni yılda maganda kurşunu başına isabet etmiş bir genç, yaşayacak mı yaşamayacak mı belirsiz. Kameralar babasına dönmüş, her biri maganda kurşununa feryat figan etmesini bekliyor, haber malzemesi avında. Ancak baba olanca acısına rağmen diyor ki, “nasıl ödeyeceğim ben bu masrafları?” Baba gaddar mı, elbette hayır! Ama sağlık sistemi patronların, sömürücülerin lehine dönüşüyor! Ve bu dönüşüm babaları da dönüştürüyor! Artık önce sağlık değil, önce can değil, önce geçim derdi, önce para! Çünkü para olmadan sağlık da olmuyor!

Sağlıkta dönüşüm, sağlıkta yıkım demektir! Sağlıkta dönüşüm hastanelerde daha fazla rehin kalan hasta, kapılarda daha fazla ağlayan refakatçi ve hastane kapısına atılan hastalar demektir! Bu dönüşüm sermaye düzeni açısından daha fazla kâr, işçi ve emekçiler açısındansa ölüm demektir!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapitalist patron önce izne gönderdi, sonra kaçtı!

Kocaeli’nin Körfez İlçesi’nin Tütünçiftlik Beldesi’nde bulunan bir tekstil atölyesinin patronu işçilerini önce ücretsiz izin saldırısı ile karşı karşıya bıraktı, ardından atölyeyi boşaltarak 290 işçinin bütün haklarından yoksun bir biçimde işsiz kalmalarına yolaçtı.

İşyerlerine geldiklerinde makinelerin taşındığını, binanın boşaltıldığını gören işçiler gün boyu tepkili bir biçimde bekleyişlerini sürdürdüler. Daha sonra eski atölyenin olduğu yere gelen ve kağıt üzerinde işletmenin sahibi olarak görünen Fahri Çalık işçilerin ödenmemiş bir aylık maaşlarının ve tazminatlarının ödeneceği taahhüdünde bulundu.

AKP’nin seçimlerden zaferle çıkması üzerine sermaye çevrelerince atılan sevinç çılgınları ve sürekli dile getirdikleri “aynen devam edin” beklentisinin sonuçları kısa sürede görülmüş oldu. Hastaneden kapı dışarı atılanlar, toplu iş sözleşmesindeki talepleri karşılanmadığı için lokavtla tehdit edilen işçiler ve işçilerin haklarını vermeyerek kaçan patronlar...

Sermaye sınıfı, işçi sınıfının yaşamı ile oynuyor ve bunu türlü dalaverelerle, gözünü bile kırpmadan yapıyor! İşçi sınıfı da sermaye sınıfının üzerine aynı kararlılıkla gitmek ve kendisini sömüren bu asalaklar takımını tarihin çöplüğüne atmak zorunda!

Bir damla su için sosyalizm!

Sermaye devleti ve onun uşakları kapitalizmin sebep olduğu her yıkımdan kâr elde etmek niyetinde. Kapitalizm o kadar barbar bir sistem ki, önce yıkıp tahrip ediyor, sonra o yıkımın sonuçlarını kâra çevirmeye çalışıyor. Susuzluk Ankara ve İstanbul gibi büyük kentlerin temel sorunlarından biri olmaya devam ederken, kapitalistler “suda tasarruf” adı altında bulaşık ve sulama makinelerinin reklamını yaparak kâr etmeye bakıyorlar. Devlet yetkilileri ise utanıp sıkılmadan karşımıza çıkarak “sifonu sık çekmeyin”, “dušta fazla kalmayın”, “dişinizi fırçalarken musluğu açık bırakmayın” gibi kişisel tedbirlerle küresel ısınmaya ve susuzluğa karşı mücadele ettiklerini iddia edebiliyorlar.

Küresel ısınma ve susuzluk aşırı kâr hırsı yüzünden hiçbir önlem almadan doğayı tahrip eden emperyalist/kapitalist barbarların işlediği bir insanlık suçudur! Doğanın ve insanlığın geleceğini yokeden kapitalistler alınabilecek tedbirleri de kârlarını sınırlayan fazlalık olarak gördüğü için hiç umursamıyorlar.

Sermaye devleti yeni bir formülle küresel ısınmaya yeni bir çözüm buldu! “Baraj yap-işlet-devret” modeli

ile özelleştirilmesi planlanan sular kapitalistlerin hizmetine sunularak emekçilere “paran kadar su” uygulaması dayatılacak. Küresel ısınma, beklenenin altında kalan yağışlar ve geciken barajlar nedeniyle susuzluk için sermaye hükümetinin bulduğu formül: Akarsu ve göletlerin kullanım hakkını 49 yılı geçmeyecek şekilde özel sektöre satmak! Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, proje çerçevesinde belirlenecek bölgelerin sulanması için akarsuların Yap-İşlet-Devret (YİD) modeli ile özel sektöre açılacağını bildirdi.

Hazırlanan taslağa göre, Türkiye genelindeki havzalar, sulama ihtiyacı da dikkate alınarak bölgelere

ayrılacak. Bölgenin sulama sorununun çözülmesi için gereken tarımsal sulama barajları özel sektöre yaptırılacak. Bunun için akarsu ve göletler YİD modeli ile 49 yılı geçmemek üzere özel sektöre devredilecek. Projelerin bir sonraki adımı, tarımsal amaçlı suyun içme suyu olarak da kullanılması olacak.

İşi üstlenecek yatırımcılar “ihale” yöntemiyle değil nükleer santral projesinde olduğu gibi “yarışma” modeliyle belirlenecek. Yarışma yabancı yatırımcılara da açık olacak.

İşletme hakkı özel sektöre devredilecek akarsuları belirleme çalışmaları sürerken, Enerji Bakanı Güler özellikle çeltik tarlalarının sulanması için Kızılırmak’ı proje kapsamına almayı planladıklarını söyledi. Güler, Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) kapsamındaki tarım alanlarının da önemli sulama bölgeleri arasında yer aldığını, bu bölgenin kuraklık sorununa su kaynaklarının devriyle çözüm bulunabileceğini belirtti.

Sermaye uşakları kendi anayasalarını da hiçe sayarak kamuya ait kaynakları kapitalistlere satarak susuzluktan kâr etmek niyetindeler. Zira Anayasa’nın 43. maddesinde, “Deniz, göl ve akarsu kıyılarıyla, deniz ve göllerin kıyılarını çevreleyen sahil şeritlerinden yararlanmada öncelikle kamu yararı gözetilir. Kıyılarla sahil şeritlerinin, kullanılış amaçlarına göre derinliği ve kişilerin bu yerlerden yararlanma imkân ve şartları kanunla düzenlenir” ifadesi yer alıyor.

Küresel ısınmaya çözümü özelleştirmeye bulan kapitalizmden kurtulmak için mücadele etmekten başka yolumuz bulunmuyor. Doğanın ve insanlığın geleceği için tüm kaynaklarını toplum için kullanacak olan sosyalizme acil ihtiyacımız var.

Susuzluk kapıda!

Yurt genelinde yaşanan sıcak havalara ve bunun sonucunda oluşan kuraklık üç tarafı sularla çevrili Türkiye’de susuzluk yaşanmasına yolaçtı. Yetkililer barajların kurumasından susuzluğa kadar her bir sorunu küresel ısınmaya bağlarken, uzmanlar küresel ısınma bir gerçek olsa da bugün yaşananın kuraklık olduğunu ve bunun da tümüyle suyun bugüne kadar yanlış kullanılmasından ileri geldiğini ifade ediyorlar.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Deniz Bilimleri ve Teknolojisi Enstitüsü Deniz Teknolojisi Anabilim Dalı Başkanı Doç. Dr. Doğan Yaşar, dünyada insan kaynaklı bir küresel ısınma olmadığını, ancak Türkiye’de insan kaynaklı bir kuraklık olduğunu söyledi. Yaşar, “Küresel ısınma küresel yağış demektir, ama biz kuraklık çekiyorsak bunun suçu iklimler değil, suyu kullanmasını bilmememizdir” dedi.

Kuraklık coğrafyanın her yerinde!

Yazılı ve görsel basın daha ağırlıklı olarak Ankara ve İstanbul’da yaşanan/yaşanacak olan kuraklığın üzerine eğilirken, ülkenin dört bir yanından kuraklığın sonuçlarına ilişkin ürkütücü haberler yansıyor. Bu haberlerden biri de Zonguldak’tan... Kuraklık nedeniyle su miktarı önemli ölçüde azalan Zonguldak’taki Filyos Çayı yatağında derin toprak yarıkları oluştu. Daha önce

göçmen kuşların göç güzergahında bulunduğu için kuş cenneti olarak bilinen çayda şimdi büyükbay hayvanlar otluyor.

Ankara’da ve İstanbul’da ise ağırlıklı tartışma alınacak önlemlere ilişkin. Ankara’da Büyükşehir Belediyesi’nin 2 günde bir su kesintisine gidileceğini açıklamasının ardından birçok demokratik kitle örgütü tepki göstermiş ve yaşanabilecek sağlık sorunlarına dikkat çekmişti. Bunun üzerine Sağlık Bakanlığı suyun gınaşırı kesilmesinin daha uygun olduğunu belirtti. Ancak sonuçta su her koşulda kesilecek! Ankara Büyükşehir Belediyesi Kızılırmak’tan su getirmek dışındaki projelere de, bu projenin uzun vadede Ankaralılar’ın zehirlenmesi anlamına geldiği

gerçeğine de kulaklarını tıkamış durumda.

Yetkililer su sorununa göstermelik çözümler ararlarken, birileri elbette bu işin kaymağını topluyor. Bir hafta önce 2.5 YTL’ye satılan 5 litrelik sular, Ankara’da su kesintisinin başlayacağını ilanı ile beraber 3,5 YTL’yi buldu.

İstanbul’da da önlemler alınmaya çalışılıyor. Geç kalınmış olan bu önlemlerden birisi de 15 yıl önce İstanbul’da yaşanan susuzluk döneminde kullanılan su tankerlerinin geri getirilmesi oldu. İstanbul’un şu an sadece 121 gün yetecek kadar suyu kaldığı söyleniyor!

İSKİ’nin bulunduğu diğer bir çözüm ise İstanbul’a İğneada’dan su taşımak oldu. Ormanın talan edilmesi sonucunu doğuracak bu projeye oldukça hızlı bir reaksiyon oluştu. Zira bu proje sonucunda ancak 20 günlük ihtiyacı karşılayacak ölçüde su elde edilebilecek.

Bütün bu tablo gösteriyor ki, kapitalistlerin hepimizin ortak mülkiyetindeki doğal kaynakları hunharca kullanmasının faturasını yine işçi ve emekçiler ödeyecek. Zira burjuvazinin depoları veya karaborsaya düşecek olan suyu edinebilecek kaynakları var!

Bizlerin elimizde ise aslında bu sorunu kökünden çözecek bir güç var! Doğa gözümüzün önünde yokoluyor, bizler her gün daha kötü koşullara mahkum ediliyorken, bu gücü kullanmamızın önünde örgütsüzlüğümüz dışında hiçbir engel bulunmuyor!

Alman devletin politik sığınmacılara yönelik saldırısı boşa çıkarıldı...

Binali Soydan serbest bırakıldı!

19 Haziran 2007 tarihinde, Türkiye'nin iade istemi ve Alman Yüksek Mahkemesi'nin bu istemi onaylayan kararı üzerine tutuklanıp, Köln-Ossendorf Cezaevine konan Binali Soydan, 30 Temmuz günü serbest bırakıldı. Binali Soydan toplam 40 gün tutuklu kaldı.

Binali Soydan, tümüyle keyfi, asılsız ve haksız gerekçelere dayalı iade istemi nedeniyle tutuklanmasını ve ortaya konan tüm çabalara rağmen bunda ısrar edilmesini protesto amacıyla, 23 Temmuz 2007 tarihinde Süresiz Açlık Grevi'ne başlamıştı.

Tutuklandığı andan itibaren, Soydan'ın serbest bırakılması için, Avrupa çapında yoğun, yaygın ve etkin bir çaba ortaya koyduk. Başta Köln olmak üzere Almanya'nın pek çok kentinde, Fransa'nın Paris, İsviçre'nin Basel ve Zürih kentlerinde basın açıklamaları yapıldı. Almanya'da Yabancılar Dairesi ve Ossendorf Cezaevi, Paris ve Zürih'te ise Alman Konsoloslukları önünde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Yine Almanya'nın birçok kentinde bilgilendirme standları açıldı, imza kampanyaları yürütüldü. Çeşitli kişi, kurum ve kuruluşla dayanışma çağrıları yapıldı. NRW İçişleri Bakanlığı'na gönderilmek üzere protesto faksları organize edildi. Bunların yanı sıra, başta Uluslararası Af Örgütü, Sınır Tanımayan Gazeteciler, BM İnsan Hakları Komisyonu ve İlticacılar Yüksek Komiserliği olmak üzere merkezi ve yerel düzeyde insan haklarıyla ilgilenen tüm kurumlara duyarlılık çağrıları yapıldı, dosya iletili. İlerici kimi parlamenterler üzerinden bazı girişimlerde bulunuldu, vb...

Kampanyamız doğal olarak Türkiye'de de yankı buldu. BDSP'li yoldaşlarımız, İstanbul'daki Alman

Konsoloslugu önünde bir protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Binali Soydan'ın serbest bırakılmasında, ortaya koyulan bu çabalar önemli bir rol oynadı. Yine Türkiye'li devrimci güçlerin ve başta Almanya'dakiler olmak üzere ilerici ve devrimci kişi, kurum ve kuruluşların da bu başarıda yadsınamaz bir payı var.

Almanya'da Rote Fahne, MLPD adına anında yerel ve merkezi düzeyde dayanışma mesajı gönderdi. Yine Almanya'dan KPD-ML, Hollanda'dan SP (Sosyalist Parti) ve Rode Morgen mesajları ile yanımızda olduklarını iletiler. Filipinler Komünist Partisi Onursal Başkanı Marion Sison, ILPS adına tok bir dayanışma mesajı gönderdi. Pro-Azül, Rote Hilfe başta olmak üzere pek çok kurum olaya karşı duyarlı davrandılar, dayanışma mesajları iletiler, NRW

İçişleri Bakanlığı'na protesto faksları gönderdiler ve avukat masrafları için yardımcı olacaklarını bildirdiler.

Uluslararası Af Örgütü'nün Hamburg'daki temsilcisi Barbara Neppert, Almanya Sol Parti milletvekili Sevim Dağdelen ve Ulla Jelpke kampanyamıza ilgi gösteren ve katkı sunan kişiler oldular. Özellikle Ulla Jelpke'nin açıklaması anlamlıydı.

Tüm bu çabalar ve bu çabaların birleşik basıncı sonuç verdi, Binali Soydan serbest bırakıldı.

Binali Soydan şimdilik özgür. Fakat bu yanıltıcıdır. Çünkü, onu ve başkalarını özgürlüğünden yoksun bırakan koşullar değişmemiştir ve bu saldırılar devam edecektir. Yerli-yabancı, doğulu-batılı tüm uluslardan işçi ve emekçilere dönük, iktisadi, sosyal ve siyasi saldırıların bir parçası olan, sınırdışı ve iade istemi adı altında gündemleştirilen, Asyalı, Afrikalı, Latin Amerikalı ve Avrupalı tüm rejim muhalifleri ilerici ve devrimcilere dönük baştan aşağı anti-demokratik ve faşizan uygulamalar artarak sürecektir.

Bu nedenle, bu sorunlara karşı gösterilen duyarlılık ve bu saldırılara karşı mücadele sürekli olmalıdır.

Türkiyeli devrimci dostlarımızın samimi desteklerini unutmayacağız. Başta Almanya'dakiler olmak üzere, Avrupalı tüm ilerici ve devrimci kişi, kurum ve kuruluşlara Binali Soydan'ın serbest bırakılması için ortaya koydukları anlamlı çabalarından dolayı teşekkür ediyor, içten devrimci duygularımızla haykırıyoruz;

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

BİR-KAR
(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Yunanistan İlköğretim Öğretmenleri Sendikası (DOE) Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Kostas Paplowatas ile Türkiye ve Yunanistan'da yaşanan devlet terörü üzerine konuştuk...

“Kapitalizm varolduğu sürece baskı, şiddet, zulüm devam edecektir!”

-Gerek Türkiye'de gerek Yunanistan'da devletin ilerici, devrimci güçlere dönük saldırılarına tanık oluyoruz. Bu saldırılara ilişkin neler düşünüyorsunuz?

- Kapitalizm varolduğu ve varolmaya devam ettiği müddetçe baskı, şiddet, zulüm devam edecektir. Bu, kapitalizmle ilgili bir şeydir. Bunu siyasi olarak ifade edecek olursak, bütün kapitalist devletler benzer davranışları (şiddete başvurmayı) çeşitli dozlarda tercih ederler. Kapitalist sistem geliştikçe onun şiddeti, baskısı vb. davranışları bu gelişmeye paralel olarak artar. Çalışanların nihai hedefi kapitalist sistemi ortadan kaldırmaktır. Sömürü sistemi olan kapitalizm devam ettiği müddetçe emekçiler bundan başka bir şey bekleyemez.

Kapitalizmin doğası sömürü, eşitsizlik ve emperyalist yayılmadır, bunlar da şiddet olmadan gerçekleştirilemez. ABD, NATO ve AB ise bu politikanın uygulayıcılarıdır. Tek kurtuluş ise mücadelede, halk cephesi ve sosyalizmdir.

-Yunanistan'ın AB üyesi olması bazı çevreler tarafından sizin ülkenizde devlet terörünün olmadığı yönünde değerlendiriliyor. Son dönemde Türkiye'de polisin yetkilerini sınırsızlaştırılan polis yasası çıkarıldı ve uygulamaya konuldu. Türkiye'de toplumsal muhalefet cephesinden ileri bir mücadeleye konu edilemeyen bu yasaya ilişkin düşünceleriniz neler?

Gerçekler böyle değildir. Avrupa Anayasası, Avrupa anti-terör yasası devlet şiddetinin yasallaştırılması anlamına geliyor. Avrupa Anayasası'nın Fransa ve Hollanda'da reddedilmesi de fazlasıyla olumludur. Avrupa Anayasası geçtiği taktirde anti-demokratik

uygulamalar daha da artacaktır. Türkiye'deki polis yasasını da inceledim. Pek çok ülkede halkın anti-demokratizme ve hak ihlallerine karşı muhalefeti arzu edilen düzeyde değildir. Bu durumda uluslararası işçi hareketi mücadeleyi uluslararası alana kaydırıp tepkilerin yoğunlaşmasını, yaygınlaşmasını sağlamak zorundadır. Kapitalist devletler daima kitlelerin sosyalizme yönelmesinden korkmuşlardır ve bunu engellemek için ellerinden geleni yapmışlardır. Uluslararası işçi hareketi bu konuda çeşitli birlik ve eylemler örgütlemek peşindedir. Aynı zamanda bu çabalar çeşitli ülkelerde süren mücadelenin uluslararası dayanışmaya destek olmasını sağlayacaktır. Burada da amaç sosyalizm mücadelesini büyütmek olmalıdır. Bunun en güzel örneği Latin Amerika'daki (Venezüella, Bolivya vs.) devrimci hareketlerin birbirleriyle olan dayanışmasıdır.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

Yaşasın uluslararası komünist hareket! Ya barbarlık, ya sosyalizm! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emperyalist işgal Irak'ta halkın yarısını açlığa mahkum etti!

Kapitalizmin şiddet, yıkım ve gericiilik temeline dayalı bir düzen olduğu gerçeğinin en çarpıcı örneklerinden biri Irak'tır. 8 yıl süren İran'la savaş, birinci Körfez Savaşı, 10 yıl süren vahşi ambargo, 2003'te başlayan emperyalist işgal... Kapitalist/emperyalist sistemin efendilerinin kotardığı bu olaylar, belli bir gelişmişlik noktasına erişmiş, petrole dayalı da olsa bölgeye göre ileri bir gelir düzeyine ulaşabilmiş, eğitim, sağlık gibi temel hizmet alanlarında kayda değer bir düzey tutturabilmiş bu ülkeyi 25 yılda Ortaçağ'ın koyu karanlığına gömdü.

Kuşkusuz, Irak egemen sınıflarının çıkarlarını koruyan Saddam Hüseyin başkanlığındaki zorba yönetimin bu yıkımda dolaysız suç ortaklığı vardır. 2003'e kadar süren Saddam yönetimi, ABD ile diğer emperyalist güç odaklarıyla işbirliği yaparken, Kürt ve Şii halklarını katlederken, ABD emperyalizmine güvenerek Kuveyt'i işgal ederken Irak'ın yıkımı suçuna kayda değer katkılarda bulunmuştur. Tüm bunlara rağmen Irak'ta asıl büyük yıkımın 4. yılını geride bırakan emperyalist işgalden kaynaklandığı açıktır.

İşgalin Irak'taki yıkımı akıl almaz boyutlara

vardırdığı, artık bizzat bu suçu işleyen devletlerdeki kurumlar tarafından da teslim edilmektedir. Ancak dramatik tablolar çizen bu kurumların önerdikleri çözümler arasında vahşi işgalin sona erdirilmesinin sözü bile edilmiyor. İngiltere merkezli “yardım” kuruluşu Oxfam'ın hazırladığı son rapor bu zihniyeti dışavuran örneklerden biridir.

Rapordaki rakamlar geçeceği eksik yansıtmasına rağmen çarpıcıdır. Zira rapor, 8 milyon Iraklı'nın yaşamak için “acil yardım”a muhtaç duruma düşürüldüğünü saptıyor. Iraklılar'ın yarısının

yoksulluk sınırının altında yaşadığının vurgulandığı raporda, her üç çocuktan birinin yetersiz beslendiği, Iraklı çocukların yüzde 92'sinin ise öğrenme güçlüğü sorunuyla karşı karşıya bulunduğu ifade ediliyor.

Oranlamalar Irak nüfusunun 24 milyondan oluştuğu varsayımına göre yapılmıştır. Oysa emperyalist işgal sonucu 1 milyonu aşkın insan katledilirken, 3 milyon civarında kişinin de mülteci durumuna düşürüldüğü hesaba katıldığında, Irak'ta yaşayan nüfusun 20 milyona gerilediği anlaşılr. Bu da tablonun yansıtılardan daha vahim boyutlara ulaştığını gösteriyor.

Oxfam'ın önerdiği “çözüm”, teknik altyapının düzenlenmesi, yolsuzluğun önlenmesi, yardım dağıtım yetkisinin Bağdat'taki merkezi yönetimden alınıp yerel yönetimlere devredilmesinden ibaret. Yani bu akıl almaz vahşetlerin baş sorumlusu emperyalist işgal, “yardım” kuruluşu Oxfam şefleri için herhangi bir sorun teşkil etmiyor.

Dünya jandarmasıyla suç ortaklarının savaş aygıtları tarafından acımasızca yıkıma uğratılan tek ülke Irak da değildir. Filistin, Afganistan, Kosova, Çeçenistan, bazı Afrika ülkeleri son yıllarda benzer yıkımlara maruz kalan ülkelerden bazılarıdır.

Şu veya bu ülkenin yıkıma uğratılması, kapitalist/emperyalist düzenin verili koşullardaki krizi, paylaşım konusu olan alanlar, çıkar hesapları ve yönelimleriyle ilgilidir. Dün Cezayir'di, Vietnam'dı, Nikaragua'ydı; bugün Irak, Afganistan, Filistin, yarın başka ülkeler olacaktır. Marksizm-Leninizm ideolojisi bize bunu öğretiyor. Dahası sayısız tarihsel ve güncel örnek de kapitalist/emperyalist düzen var oldukça krizler, paylaşım savaşları, halkları köleleştirme seferlerinin devam edeceğini gösteriyor.

Bir sorunun ona yolaçan nedenler ortadan kaldırılmadan çözümü mümkün olmadığına göre, halkları Ortaçağ karanlığına sürükleyen bu yıkımlara son vermenin yolu da, bir sistem olarak kapitalizmi ortadan kaldırıp sosyalizmi kurmaktan geçiyor.

Sorunlu yanlarından dolayı yıkılmış olsa da Sovyetler Birliği'nin sosyalizm deneyimi, bu açıdan da örnek gösterilebilir. Bu deneyim pekçok konuda zengin bir miras bırakmıştır. Bir halklar hapishanesi olan Rusya'da Bolşevik partisi önderliğinde, yoksul köylülüğün desteği ile iktidarı ele geçiren işçi sınıfı, tarihsel gelişim açısından çok kısa bir sürede büyük atılımlar gerçekleştirmiştir. Sovyet iktidarı eşitlik temeline dayalı halklar arası kardeşliği tesis etmiş, kapitalist ülkelerde yüz yılda sağlanan gelişmeyi on yıla sığdırmış, üretici güçlerin muazzam gelişimi sayesinde Sovyet halklarının yaşam standartlarını yükseltmiş; eğitim, sağlık, çalışma, barınma gibi temel alanlarda dev adımlar atabilmiştir. Bu gelişme sayesinde pekçok halk Ortaçağ karanlığından çıkıp modern birer ulus olarak tarih sahnesindeki yerini alabilmiştir.

Sorunlu Sovyet deneyimi bile büyük başarılarla imza atabilmişken, bu deneyimin sağladığı eşsiz derslerle donanmış proletaryanın gelecekte kuracağı sosyalizmin daha etkili ve başarılı olma şansı çok daha yüksek olacaktır. İşte ancak o zaman şu veya bu halkın yıkıma uğratılıp Ortaçağ karanlığına sürüklenmesi engellenebilecektir. Bu da güncel planda devam eden saldırganlık ve savaş karşıtı mücadelenin bütünsel olabilmesi için neden anti-emperyalist olmasının yanısıra anti-kapitalist olması gerektiğini açıklamaktadır.

Emperyalist savaş kurbanı “gazi”ler “hak arayışı”nda!

Emperyalist savaş ve işgallerin hedefi olan ezilen halklar, dünyanın en gelişmiş ve en acımasız savaş makinelerine karşı direnirken sayısız kurban vermişler, halen de vermektedirler. Öncesi bir yana, sadece 20. yüzyılı baştan sona kaplayan istila ve kıyım savaşlarında işgalci orduların katlettiği insan sayısının haddi hesabı bilinmemektedir.

21. yüzyıla “açık işgal” dönemini yeniden başlatarak giriş yapan kapitalist/emperyalist düzenin efendileri, bu vahşi politikaları ile sadece ezilen halkları kıyımdan geçirmemiş, aynı zamanda emperyalist ülkelerin emekçi, yoksul, göçmen kesimlerinin gençlerinden devşirdikleri askerleri de telef etmişlerdir. Halkların kararlı direnişiyle bataklığa sürüklenen işgalci orduların emrinde savaşan yüzbinlerce asker ölerken, sakat kalarak veya ruhsal açıdan tam bir enkaza dönerek telef olmaktadır.

Kapitalist devletler, sakatlayarak ıskartaya attıkları askerleri genelde “fuzuli masrafa yolaçan yaratıklar” olarak görmeye başlarlar. Zira bu kurbanlar ne işgalci ordularda tetikçilik, ne de kapitalistlerin fabrika veya işletmelerinde ücretli kölelik yapabilir. Onlar artık kapitalist düzen için işlevlerini tamamlamışlardır. Ancak kullanılıp bir kenara atılmak, zaman içinde bu asker eskilerinde tepkilerin birikmesine yolaçmakta, Vietnam savaşı sırasında olduğu gibi, bir kesimi savaş karşıtı

mücadeleye aktif şekilde katılabilmektedir.

Halen Afganistan ve Irak işgallerini sürdüren ABD savaş makinesi, her gün saflarından belli sayıda askeri ıskartaya atmaktadır. Bunların sayısı yüzbinleri bulmuş durumda.

“Savaş gazisi” diye adlandırılan bu askerler bir süre önce ABD devletine karşı toplu dava açtı. Yüzbinlerce “gazi” adına davayı açan grup, hükümetin maluliyet ödemelerini yapmadığını ve psikiyatrik tedavi görme haklarının gaspedildiğini açıkladı. Hükümetin savaş kurbanlarından sorumlu birimi Gazi İşleri Kurumu'na karşı açılan davada bu kurumda köklü değişiklikler yapılması da isteniyor.

Emperyalist savaş kurbanları, Gazi İşleri Kurumu'nun Amerikan Savunma Bakanlığı Pentagon'la birlikte çalışarak çatışma sonrası oluşan travma vakalarını, zaten daha önce var olan psikolojik bozukluklar olarak gösterdiğini de vurguluyor. San Fransisco'daki bir federal mahkemede açılan davanın dosyasında ayrıca ilgili birimin, travma geçiren bazı askerleri aldatarak bu kişilere ödenmesi gereken paraları vermediği de ifade ediliyor.

Davanın nasıl sonuçlanacağı henüz belli değil, fakat “hak arama” eylemine başlayan “gazi”lerin en azından bir kısmının yükselecek olası bir savaş karşıtı harekete katılacaklarını söylemek mümkün.

Emperyalist-siyonist güçler Filistin halkını teslim almaya çalışıyor...

Direnen Filistin halkının iradesini kıramayacaklar!

Irak'ta bir milyon kadın, erkek ve çocuğun katledilmesinin, İsrail savaş makinesinin geçtiğimiz yaz Lübnan halkları üzerine salınmasının, siyonist rejimin Filistin'deki vahşi yıkım ve katliamlarının baş sorumlusu olan neo faşist çetenin şefi Bush, "Filistin sorununa çözüm bulmak için konferans çağrısı" yapacağını ilan etti. Irak'ı bir ölüm tarlasına çeviren işgali "demokrasi ve özgürlük ihracı" olarak lanse eden savaş kundakçılarının "Filistin Barış Konferansı"nı toplamaları, Filistin halkı adına hayra alamet bir gelişme değildir. Zira ırkçı-siyonist rejimin hamilerinin Filistin halkı için barış istemesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

Nitekim Bush, "fino köpeği" Blair'i, "Barış sürecinin Ortadoğu temsilcisi" sıfatıyla bir kez daha piyasaya sürdü. Böylece, süresi dolmadan hem Başbakanlık'tan hem de İşçi Partisi Genel

Başkanlığı'ndan istifa etmek durumunda kalarak İngiliz siyaset çöplüğünü boylayan Blair, "deneyimli bir cellat" olarak bir kez daha haydutbaşı Bush'un tetikçisi olarak işbaşı yapmış oldu.

Blair'i temsilci olarak kabul eden "Ortadoğu Dörtlüsü" (ABD, AB, BM, Rusya), "barış süreci"ni başlatmak için ilk toplantısını Portekiz'in başkenti Lizbon'da yapacağını duyurdu. Hamas liderlerini Moskova'da ağırlayan Rusya'nın bazı çıkışları dışta tutulursa, "Ortadoğu Dörtlüsü"nün siyonist rejimin iradesine aykırı bir adım atması beklenmiyor. Blair gibi Ortadoğu halklarına düşmanlığı tescil edilmiş bir eli kanlıyı temsilci olarak ataması da, dörtlünün Filistin halkı lehine herhangi bir adım atma niyetinin olmadığını bir göstergesidir.

Nitekim bölgeye ilk gezisini gerçekleştiren Blair,

Hamas yetkileriyle görüşmezken, siyonist şeflerle bolca vakit geçirdi. Görüşme sonrasında bir açıklama yapan İsrail dışişleri bakanı Tzipi Livni'nin, Ortadoğu sorununda bir dönüm noktasının arifesinde bulunduklarına yönelik sözleri de Blair'le görüşmeden duyulan memnuniyeti anlatıyordu.

Tel Aviv'deki siyonist şefler, Bush'un açıklamasını ilk andan itibaren desteklemiş, sorunun "çözümü" için çizilen çerçeveyi uygun bulduklarını dile getirmişlerdir. Irkçı-siyonist şeflerin, hamileri Bush tarafından gündeme getirilen "çözüm" önerisine anında sarılmaları boşuna değil elbette. Zira savaş çetesinin şefi, Filistin halkının temel sorunlarını dışta tutan bir "barış planı" dayatma hazırlığındadır. Bu planda ırkçı-duvarın yıkılması, mültecilerin geri dönüş hakkı, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimlerinin boşlatılması, Doğu Kudüs sorunun çözülmesi gibi Filistin halkının temel sorunlarının hiçbirisi yer almamaktadır.

Buna rağmen, Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas'la ekibi Bush'un ortaya koyduğu "çözüm" platformunu "çok yüreklendirici" bulabilmektedir. Dahası Abbas, Bush-Rice ikilisinden duyduğu sözlerle dayanarak, İsrail hükümeti ile bir yıl içinde kapsamlı bir barış anlaşmasına varmayı umduğunu söylüyor. Görünen o ki, emperyalist-siyonist zorbaların kışkırttığı iç savaşın aktif tarafı olan El Fetih'in şefleri, geline yerde tüm umutlarını ABD emperyalizmine bağlamış durumdalar.

Öte yandan, direnişçi güçlerin önemli bir kesimini denetleyen Hamas'ın tutumu da pek iç açıcı değil. İsrail'in hamisi emperyalist güçler Hamas'ı tecrit etmek için her yola başvururken, bu örgütün liderleri muhatap alınmak için boş çabalar sarfetmekten geri durmuyorlar. Sergilenen bu zaaf, emperyalist güçleri, başta Filistin olmak üzere bölge halklarının önünde teşhir etmenin önündeki temel engellerinden biri durumunda.

Direngen Filistin halkına diz çöktürmeyi temel alan bu küstahça saldırının zamanlaması kuşkusuz rastlantı değildir. Tersine, iç savaş kışkırtmaları karşılık bulduktan, Filistin fiilen parçalandıktan, Mahmut Abbas ve ekibi emperyalist-siyonist güçlerin dayatmalarına boyun eğecek noktaya geriledikten, Hamas emperyalistler nezdinde meşruluk arar hale geldikten sonra bu pervasız saldırı gündeme gelmiştir. Bu da Filistin halkının yaklaşık iki yıldır devam eden saldırılar dizisinin yeni bir aşmasıyla karşı karşıya olduğunun göstergesidir.

İsrail'in hamileri bugüne kadar Filistin halkının iradesini bu kadar kaba bir şekilde hiçe sayan bir tutum içine girememişlerdi. Emperyalist-siyonist güçlerin bu küstah tutumu alabilmeleri, direnişi kemiren uğursuz iç savaşın yarattığı tahribat ve Filistin'in bütünlüğünün parçalanmış olmasıyla açıklanabilir.

Emperyalist-siyonist güçlerin o kibirli, saldırgan, zorbalıkla örülü tutumları bilinmektedir. Ancak söz konusu Filistin olduğunda bu fütursuz küstahlığın er geç direnişe çarparak parçalanması kaçınılmaz olacaktır. Zira ne Filistin Hamas ve El Fetih'ten ibaret, ne de Filistin direnişi bu iki örgüte endekslidir. Filistin halkının yiğitçe direngeliği, ırkçı-siyonist işgalin ve emperyalist saldırganlığın reddinden beslenmektedir. Dolayısıyla, kimi zaman zayıflasa bile, özgürlüğünü söküp koparana kadar Filistin halkının direnişi sürecektir. Elbette ilerici-devrimci güçler ile halkların emekçi katmanlarının enternasyonal dayanışması ile...

Pakistan da ABD savaş makinesinin hedefi olabilir...

Bağımlı ülke emekçileri emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı direnmelidir!

Emperyalist güçlerin bağımlı ülkelerle kurdukları ilişkilerin "efendi-uşak" esasına dayandığı bilinmektedir. Ancak bu aşağılamalara maruz kalan uşaklar yine de kimi zaman fiili saldırılara maruz kalmaktan kurtulamazlar. Tıpkı 1 Mart tezkeresinin kazaya uğramasından sonra Türk ordusunun kafasına çuval geçirilmesi örneğinde olduğu gibi.

Tescilli ABD işbirlikçilerinden Pakistan rejimi şu sıralar Washington kaynaklı küstahça tehditlere maruz kalmaktadır. Neo-faşist çete sözcülerinin peşpeşe yaptıkları açıklamalar, Amerikan savaş makinesinin Pakistan halkları üzerine bomba yağdırma olasılığını gösteriyor. Gerekçe malum; "teröre karşı savaş".

Saldırganlığın ilk işaretini bir süre önce yayımlanan istihbarat raporu vermişti. Washington'da yayınlanan bu raporda, El Kaide'nin Pakistan'ın kuzey bölgelerinde yeniden toparlanmaya başladığı belirtilmiş, örgütün yeniden saldırıya geçebileceği öne sürülmüştü.

İkinci işareti veren Amerikan Ulusal İstihbarat Dairesi Başkanı Mike McConnell ise, El Kaide şefi Bin Ladin'in Pakistan'ın kuzeyinde Afganistan sınırına yakın bir noktada olduğunu tahmin ettiklerini belirtti.

İstihbarat şefinin ardından devreye giren haydutbaşı Bush'un iç güvenlik danışmanı Frances Townsend, El Kaide lideri Usame bin Ladin'in Pakistan'da olduğunu kesinleştirmeleri halinde bu ülkede operasyon yapabileceklerini söyleyerek tehdide yeni bir boyut kazandırdı.

Amerikan askerlerinin Pakistan topraklarında operasyon düzenleyip düzenlemeyeceği sorusunu yanıtlayan Bush'un danışmanı, "El Kaide terör örgütü ve liderleri Usame bin Ladin'le başa çıkmak için, Amerika'nın elindeki her türlü seçeneği kullanacağını" söyledi.

Son olarak medya karşısında boy gösteren Beyaz Saray sözcüsü Tony Snow da, belli hedeflere saldırı düzenleme seçeneğinin masada olduğunu belirterek,

saldırı için fiili hazırlığın yapıldığını açıklamış oldu.

Diktatör Pervez Müşerref başkanlığındaki gerici Pakistan rejimi, Washington kaynaklı saldırgan açıklamaları bir süre sessizce izledikten sonra nihayet efendiye bir çift söz söyleme cesareti bulabildi. Gelişmelerle ilgili televizyona demec vereren Pakistan Dışişleri Bakanı Hürşid Kasuri, Amerika'nın, ülkesindeki aşiret bölgelerinde güvenliği sağlama işini Pakistan ordusuna bırakması gerektiğini belirterek şunları söyledi: "İki kişiyi yakalamak için 50 sivilin hayatını kaybedebileceği bir saldırıya göz yumamayız. Kamuoyu bunu kabul etmez. Amerikalılar'ın da bunun hoş karşılanmayacak bir şey olduğunu anlayabileceğini sanıyorum."

Amerikan savaş makinesi olası bir askeri saldırı için hazırlıkların tamamladığını açıkladıktan sonra Pakistanlı bakanın verdiği titrek tepki, işbirlikçi rejimlerin emperyalist efendiler karşısındaki iradesizliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Şeriatçı örgütlerin devlete kafa tutacak kadar güçlendiği Pakistan'da kanlı boğazlaşmalar dönemi başlamış bulunuyor. 1970'li yılların sonunda Sovyetler Birliği'ni Afganistan bataklığına çekebilmek için CİA ile birlikte şeriatçı örgütleri eğiten Pakistan rejimi, buna karşın geline yerde Washington'daki efendiye yaranmakta güçlük çekiyor. Bu sürecin Pakistan halklarına bıraktığı miras ise askeri cuntalar, kanlı boğazlaşmalar, işsizlik ve sefaletten başka bir şey değildir. Bu vahim tabloya her an Amerikan savaş makinesinin yağdıracağı bombalar da eklenebilir. Görüldüğü üzere ABD emperyalizmi ile suç ortaklığı yapan gerici rejim olduğu halde, Pakistanlı emekçiler ağır bir bedel ödemiştir. Yazık ki, ödemeye de devam etmektedir.

Pakistan örneği, bağımlı ülke işçi ve emekçilerinin emperyalistlerle yerli işbirlikçilerine karşı kararlı bir direniş sergileyemediklerinde maruz kalacakları akıbeti göstermesi açısından da çarpıcıdır.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki işbirlikçilerini silahlandırıyor!

Savaş aygıtı NATO Afgan halkları üzerine “küçük bombalar” yağdıracak!

Afganistan işgalinin sorumluluğunu Amerikan savaş makinesinden devralan NATO güçleri, aradan geçen süreye rağmen henüz başkent Kabil’de bile kontrolü sağlayamadı, ama sık sık sivil halkı toplu şekilde katletmeyi başarabildi. “Teröristler barınıyor” gerekçesiyle köylerin, kasabaların savaş uçakları tarafından bombalanması, Afganistan’da “sıradan vaka” haline geldi. Düşünlerin, cenaze törenlerinin vurulması da yaygın bir uygulama.

Emrinde onbinlerce işgalci asker bulunan NATO şefleri sık sık “Talibanları vurduk, şu kadar militan öldürdük” şeklinde açıklamalar yapıyor. Taliban’a karşı bu kadar “başarılı” olan NATO güçleri, nedense hiçbir yeri doğru dürüst kontrol edemiyor. Saldırılarla ilgili bilgi veren yerel kaynaklar ise öldürülenlerin halktan sivil insanlar olduğunu açıklıyor. Savaş aygıtının hizmetindeki medya tekellerinin de sivil katliamları gizlemesi mümkün olmuyor.

NATO komutasında devam eden Afganistan işgalinin, geline yerde bu savaş aygıtının bir katiller çetesinden müteşekkil olduğu gerçeğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermesi, “uygar batı”da rahatsızlık yarattı. Yıllardır devam eden katliamlarla ilgili tepkisini ancak son günlerde ortaya koyan (kendisi de bu katliamların siyasi sorumlularından biridir) İtalyan Dışişleri Bakanı Massimo D’Alema, “Afganistan’daki sivillerin ölümü ahlaki olarak kabul edilemez. Siyasi olarak da felaket etkisi yapmaktadır” şeklinde konuştu.

D’Alema’nın konuşmasının yankı yaratması, NATO şeflerini “çözüm” arayışına yönletti. NATO genel sekreteri

Jaap de Hoop Scheffer, İngiliz *Financial Times* gazetesine bir demeç vererek, soruna çözüm aradıklarını bildirdi. Buldukları “çözüm”ü de açıklayan NATO şefi, Afganistan’da Taliban’a karşı düzenledikleri operasyonlarda sivil ölümlerdeki artışı engellemek amacıyla, daha küçük bombalar kullanma seçeneğini araştırdıklarını söyledi. Komutanlarının bazı operasyonlarda uçaklara daha hafif bombalar yüklemeye çalıştıklarını belirten Hoop Scheffer, “sivil ölümleri tümüyle durdurmanın ise imkansız olduğunu” öne sürdü.

Afganistan’da siviller işgalin başladığı günden beri kitleler halinde katledilmektedir. Ancak ne NATO şefleri, ne de bu savaş aygıtının emrine asker sunarak halklara karşı suç işleyen devletlerin görevlileri bu konuda söz söyleme gereği duymuştur. (Halen Kabil’deki NATO birliklerinin komutasını üstlenen Türk ordusunun şefleri ile “Müslüman” AKP hükümetinin başındaki kişiler de söz konusu katliamları izlemekle yetiniyorlar).

Gelinen yerde NATO şefinin gösterdiği “duyarlılık” hiç de sivil insanların katledilmesini engelleme kaygısından ileri gelmiyor. O, savaş aygıtı NATO’nun siyasi imajının yerlerde sürünmesine bir çözüm arıyor. Bulduğu çözüm ise, sivilleri büyük bombalarla değil de küçük bombalarla katletmekten ibarettir. Cellatlar takımı tarafından yönetilen NATO gibi bir ölüm makinesinin bulacağı “çözüm”de ancak bu kadar olur.

NATO aygıtı eliyle işlenen katliamlara dur demek, ancak bu savaş makinesini işgal ettiği ülkelerden söküp atmakla mümkün olacaktır.

İşgal karşıtı direniş Amerikan savaş makinesinin Irak bataklığına saplanmasına yol açınca, Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin “sıradaki ülkeler” diye tanımladığı Suriye ve İran’a cephe açması şimdiye kadar mümkün olmadı. Siyonist ordu aracılığıyla Lübnan Hizbullah’ını tasfiye edip bu iki ülkeye giden yolları açma girişiminin fiyaskoyla sonuçlanması ise, ABD-İsrail komutasındaki halkları köleleştirme seferinin yalpalamasını daha da pekiştirdi. Ancak bu durum emperyalist-siyonist güçlerin bölge politikalarını terkettikleri anlamına gelmiyor. Yapılan değişiklikler, aynı politikanın değişik taktik ve araçlar denenerek hayata geçirilmesi çabasından ibarettir.

Emperyalist-siyonist güçler, mezhep çatışmalarını kışkırtmak, Amerikancı Sünni devletleri İran’a karşı seferber etmek için aylar önce harekete geçmişti. “İlımlı Sünni eksen” oluşturma hazırlıkları çerçevesinde yapılan girişimler özellikle Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi ABD uydusu gerici rejimler şahsında somut adımlara konu edilmişti. Bununla birlikte birkaç aydan beri bu hazırlıklara dair bilgiye rastlamak pek mümkün olmadı. Ancak son günlerde Washington’dan yansıyan haberler, kirli hazırlıkların devam ettiğini ortaya koymaktadır.

ABD basını, neo-faşist çete artıklarının Ortadoğu’daki soysuz işbirlikçilerini silahlandırmak için Pentagon’da önemli hazırlıklar yapıldığını duyurdu. Ankara’daki işbirlikçi takımının ABD’den aldığı silahların oranı zaten tam bilinmiyor. Buna karşın kamuoyuna açıklanan ihalelerin miktarının bile milyar dolarlar tuttuğu biliniyor. ABD’nin silahlandırma hamlesi ile İsrail, Mısır, Suudi Arabistan ve beş Körfez ülkesinin yeni silahlarla donatılmasına devam edilecek.

Konuyla ilgili haberi veren *Washington Post* gazetesi, ABD’nin Suudi Arabistan ile petrol üreticisi beş Körfez ülkesine 20 milyar dolar tutarında silah satacağını yazdı. Gazete, ABD’nin 10 yıl içinde İsrail’e 30 milyar dolar, Mısır’a ise 13 milyar dolar askeri yardım sağlamayı planladığını da duyurdu.

Washington Post, ABD yönetiminin, Suudi Arabistan ile beş Körfez ülkesi; Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt, Katar, Bahreyn ve Umman’a uydu güdümlü bombalar, uçak modernizasyonları ve savaş gemilerini de içeren silahlar satmayı planladığını belirtti.

Bu arada ırkçı-siyonist rejimin başı Ehud Olmert de, haftalık bakanlar kurulu toplantısının açılışında yaptığı konuşmada, “ABD Başkanıyla, askeri yardımın önümüzdeki on yıllık sürede 30 milyar dolara yükseltilmesi konusunda anlaştık. Bu, gelecek yıldan itibaren yılda 3 milyar dolara denk geliyor” dedi. Bu miktarın, ABD’nin İsrail’e verdiği askeri ve savunma yardımlarında yüzde 25’lik bir artışa tekabül ettiğini belirtti.

Bu arada Amerika Dışişleri Bakanı Condolezza Rice ile Savunma Bakanı Robert Gates’in bölge turuna çıkması da, basında yer alan haberleri doğruluyor. Yapılan açıklamaya göre iki bakan, bölge gezisi kapsamında Körfez ülkeleriyle yapılacak silah anlaşmalarını da imzalayacak. Bu sözleşmelerin ABD’nin Ortadoğu’daki suç ortaklarını güçlendirmeyi ve İran’ın bölgede giderek artan etkisini azaltmayı hedeflediği belirtiliyor.

ABD’nin Ortadoğu’daki işbirlikçilerini silahlandırma planının açıklanmasından hemen sonra, İran’ın da Rusya’dan savaş uçağı alımı için hazırlıklara başladığı bildirildi. Bazı kaynaklar, Rusya’nın İran’a 250 adet son teknoloji ürünü uzun menzilli Sukhoi 30 savaş uçağı satmayı planladığını ileri sürdüler.

Bu silahlanma yarışı ile silah tekellerinin kasaları dolacak. Ancak sorun bundan ibaret değildir. Asıl tehlike, emperyalist-siyonist güçlerin bölge halklarını köleleştirme emellerine ulaşabilmek için yeni cepheleler açmak, çatışmaları yeni alanlara sıçratmak için zemin döşüyor olmalarıdır.

Bölge halklarının olası yeni çatışma ve yıkımları önlemek için, ABD-İsrail ikilisi ile suç ortaklarının planlarını bozma kararlılığıyla direnmekten başka yolu yoktur.

Filistin, Irak ve Lübnan'da mikro ve kanton devletler kuruluyor... / 1

Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu

Volkan Yaraşır

Irak'ta her gün yaşanan katliamlar, etnik ve mezhebi polarizasyon, Lübnan'da her an patlamaya hazır siyasal ortam ve iç gerilim, Filistin'de bir davanın kirlenmesi, çeteleşme ve fiilen iki mikro devletin kurulması, Afganistan'ın giderek daha fazla karanlığa gömülmesi başta bölge ülkeleri olmak üzere uluslararası siyaseti etkiliyor ve sarsıyor. Ortadoğu yanıyor...

ABD yeni jeopolitik gereği Ortadoğu coğrafyasını bir odak olarak belirlemiş ve bölgeye Büyük Ortadoğu Projesi adı altında çok yönlü ve vektörlü müdahalede bulunmuştu.

İmparatorluk projesi çerçevesinde gelişen bu emperyalist müdahale Kuzey Afrika'dan Afganistan'a kadar uzanmaktaydı. Önleyici vuruşla bölgedeki rejimlerin değiştirilmesi amaçlanıyor, kapitalizmin küresel ihtiyaçlarına uygun bölgenin yeniden dizaynı hedefleniyordu. Yeni jeopolitik gereği enerji kaynaklarının, enerji yollarının, kıymetli madenlerin bulunduğu, verimli toprakların ve su kaynaklarının olduğu coğrafyaların kontrolü amaçlanıyordu. Bu "kontrol" politikası bir başka anlamda ABD ile rekabet edecek başka bir emperyalist gücün veya bloğun da önünü kesmeyi içermektedir. Büyük Ortadoğu Projesi tam da bu manada hayata geçirilmeye başlandı. Afganistan işgali, arkasından gelen Irak işgali sürecin hızla ve büyük bir vahşetle gelişeceğini ortaya koydu.

ABD'nin tek süper güç olma ya da imparatorluk kurma girişimleri, birçok faktörden dolayı aksamaya başladı. Avrupa Birliği'nin bölgenin talanında söz sahibi olma girişimleri sürüyor ve bu yönde yeni denge arayışları devam ediyordu. Ayrıca bölge ülkeleri Büyük Ortadoğu Projesine farklı saiklerle direnç göstermekteydi. Özellikle Irak'ta emperyalist işgale karşı başlayan direniş ve ülkenin kaotik bir ortama sürüklenmesi, ABD'ye projede yeni revizyonlar yapma ihtiyacı hissettirmektedir.

ABD daha önce devre dışı bıraktığı Avrupa Birliği'ni bu sefer devreye sokarak hareket etmeye çalıştı. Yeni proje Kuzey Afrika'yı kapsamıyor ve bölgedeki rejimlerin değişikliğini gündemine almıyordu. Özellikle bu zamana kadar bölgede emperyalizmin hizmetinde görev alan kesimlere yeni roller yükleniyor ve iç dinamiklerin önemine vurgu yapılıyordu. Ne var ki bu projenin basına yansımalarıyla, başta Mısır ve Suudi Arabistan olmak üzere birçok bölge ülkesi projeye sıcak bakmadığını açıkladı. Ayrıca ABD'nin hızla bataklığa gömüldüğü Irak'a Avrupa Birliği bulaşmamayı tercih ediyordu. Bu faktörler revize edilmiş Büyük Ortadoğu Projesi'nin de ölü doğmasına yol açtı.

Özellikle Irak'ta çatışmaların yoğunlaşması, sürecin fiili parçalanmaya doğru gidişinin hızlanması ve Şii'lerin ciddi bir güç olarak devreye girmesi, ABD ve onun bölgedeki mızrak ucu İsrail tarafından acil önlemlerin alınmasını zorunlu kıldı. İran, Irak'ta Şii'lerin güçlenmesini kendi nüfuz alanının

genişlemesi olarak değerlendirdi ve çeşitli müdahalelerde bulundu. Bunun yanında nükleer programını hızlandırdı. "Yeni Ortadoğu Düzeni" içinde Orta Asya, Kafkaslar ve Hazar Bölgesi denkleminde önemli bir yer teşkil eden İran'ın devre dışı bırakılması son derece önemliydi. İşte bu konjonktürde İran'a yönelik saldırı planları gündeme getirildi. Yaşanan yüksek konjonktür bir başka vektörün de devreye girmesine yolaçtı. İran'ın ön mevzisi konumunda olan Lübnan'daki Hizbullah hızla öne çıkarıldı.

İsrail'in Lübnan'da Hizbullah'a saldırısı emperyal projede yeni düzenlemeleri işaretliyordu.

Hizbullah'ın tasfiye edilmesi, İran'ın ön cephesini kaybetmesine yol açacaktı ve İran'a yönelik operasyonun gerçekleşmesini kolaylaştıracaktı. Condoleezza Rice'ın "Yeni Ortadoğu" diye tanımladığı proje Lübnan'da yaratılmaya başlandı. Rice aslında ABD, İngiltere ve İsrail'in Ortadoğu'da Lübnan, Filistin, Suriye, Irak, İran, Afganistan'ı kapsayan askeri yol haritasından bahsediyordu. Şiddet sarmalıyla bu coğrafyalarda küresel sermayenin ihtiyaçlarına göre ekonomik, askeri ve kültürel düzenlemeler hedeflenmekteydi.

Lübnan start noktasıydı. "Yapıcı kaos" adı verilen şiddet dalgasıyla Ortadoğu coğrafyası yeniden yapılandırılmak isteniyordu. Rice, ABD'nin geo-stratejik amaçlarının gerçekleşmesi için kıyım, sürgün, katliamları zorunlu görmekte, bir anlamda bu vahşeti "Yeni Ortadoğu'nun doğum sancıları" olarak değerlendirmektedir. Bu arada ABD bölgedeki işbirlikçi ülkeleri devreye sokarak Ortadoğu'da bir Sünni cephenin oluşması yönünde çalışmalar yaptı. Şii jeo-politiğine karşı Sünni jeo-politiği gündeme getirildi. Bu yönde Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün devreye sokuldu. Bu ülkelerin o dönem Türkiye'yle girdiği mekik diplomasisinin ardında Sünni jeo-politiğinin hazırlanması vardı. Bahsedilen ülkelerde ve bölgenin bütünündeki çürümüş egemen klikler Şii radikalizmini tehdit olarak değerlendirmektedir.

Ne var ki Hizbullah'ın direnişi ve İsrail'i askeri olarak yenmeyi başarması, bunun yanında siyonizmin hem Lübnan'da hem de Filistin'de bütün vahşetiyle kendini göstermesi bu atağında boşa çıkmasına yol açtı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABD'deki iç politik gelişmeler

ABD'nin Irak'ta hızla kontrolünü yitirmesi (Kuzey Irak burada özel bir konumda duruyor. Uzun vadede ABD'nin bölgedeki kalıcı karargahı olarak dizayn edilmiş durumda), ölen asker sayılarının "kabul edilebilir" sınırı zorlaması, Irak'ta özellikle Bağdat'ta bir türlü istikrarın sağlanamaması birçok problemi beraberinde getirdi. Bu arada Şii'ler Irak siyasi arenasında önemli bir siyasi ve askeri aktör olarak rol almaya başladı. Irak'ın hızla bir iç savaş ortamına girmesi ABD'yi sıkıştırmaktaydı. Askeri kayıplar düzenli bir şekilde artmaya devam ediyordu. Irak'ta işgal ve savaşın yarattığı anaför başta ABD'yi ve bölge ülkelerini içine çekmekteydi. İşte bu sırada Bush, Irak'ta yaşananları Vietnam'a benzetmek zorunda kaldı.

Bu gelişmelerin yanında Kuzey Kore'nin nükleer deneme yapması, Bush yönetimini iyice sıkıştırdı. İmparatorluk projesiyle hareket eden bir güç, artık dünyadaki gelişmeleri kontrol etmekten acizdi. 2006 yılı içinde Bush yönetimi kamuoyu desteğini hızla yitirmeye başladı.

Başta Bush olmak üzere Neo-Con'lara yönelik eleştiriler yoğunlaştı. Hatta daha önce Neo-Con'ları desteklemiş bazı "önemli" adlar açıkça R. Perle ve P. Wolfowitz'i suçladı.

ABD'de senato ve meclis seçimleri bu politik zemin üzerinde gerçekleşti. Demokrat Parti, Cumhuriyetçi'lere karşı "savaş karşıtlığı" temelinde bir kampanya yürüttü. Fakat bu tırnak içindeki savaş karşıtlığı, savaşın kendisine yönelik değil, yürütülüş biçimineydi. Yani Irak'a yeterli oranda asker gönderilmediği, müttefiklerin desteğinin sağlanmadığı ya da İran gibi bölge ülkeleriyle ilişki kurulmadığı gibi...

Demokrat Parti seçimleri az bir farkla kazandı. Hatta eski Cumhuriyetçi'leri devşirerek, birçok konuda "sağ" argümantasyonlar geliştirerek seçimleri aldı. Seçimler bu yönüyle ABD seçmenlerinin giderek muhafazakarlaştığını gösteren bir platform oldu.

Bu süreçte Demokrat Parti, bazı askeri ve diplomatik kaynaklar ve Irak Çalışma Grubu benzer açılımlarda bulundu. Asker sayısının artırılması, Irak'ta düzenin sağlanması, güvenlik sorunlarının aşılması, petrol gelirlerinin paylaşılması ve bu yönde bir vakfın kurulması, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, bölge istikrarının sağlanması için Suriye ve İran'la temasa geçilmesi istendi.

Çok şey beklenen ve mana yüklenen Baker ve Hamilton Planı ya da Irak Çalışma Raporu başından itibaren kadük kaldı. Bush yönetimi açık zor politikalarını derinleştirerek sürdürdü. İşgal stratejisinde revizyonlar yaptı. Stratejisini iç savaş ve katliamlar zinciri üzerinden yeniden kurdu.

Ortadoğu'ya emperyalist müdahalenin evreleri

Bugün Irak'ta ABD'nin uyguladığı emperyalist politikaların kökleri Carter, hatta Nixon dönemine dayanıyor. Ortadoğu'daki yaşananları Bush yönetiminin ya da Neo-Con'ların fanatikliğiyle

açıklamak oldukça sığ bir yaklaşımdır. (1)

Nixon doktrini, Soğuk Savaş’ın başlamasıyla dünya jandarması konumuyla hareket eden ABD’nin bu pozisyonunu tedricen değiştirerek, hegemonyasını yayması ve sürdürmesi için, kritik coğrafyalarda bölgesel işbirlikçilerin devreye sokulmasını ve rollerinin artırılmasını içeriyordu. Bu perspektifle ABD, Ortadoğu ve Körfez’in denetim altında tutulmasını iki ayakta düzenlemişti. Bu düzenleme içinde İran ve Suudi Arabistan’a önemli misyonlar yüklendi. İsrail ise bölgede bir karşı devrim merkezi gibi hareket ediyordu. Suudi Arabistan bir taraftan geniş petrol rezervleriyle kontrol altındaki enerji kaynağı olarak işlev görürken, diğer taraftan şeriatçı devlet yapısıyla ve petro-dolarların açtığı zeminlerle bir ideolojik saldırı odağı gibi konumlandırıldı. İran, ABD’nin bölgedeki jandarması ve vurucu gücü gibi hareket edecekti. Bölgenin birçok ülkesinde İran gizli servisi Savak ve Mossad’ın ortak operasyonları gerçekleştirildi. İsrail ve İran bölgede Arap olmayan iki devlet olarak, bir savunma kuşağının oluşturulması yönünde hareket etti.

Nixon yönetimi bu amaçla İran’ın bir savaş makinesi dönüşmesi için gayret gösterdi. İran’a yoğun silah yardımı yaptı. Hatta nükleer teknolojinin gelişmesi için özel ilişkilere girdi.

ABD’de Carter’ın yönetime gelmesiyle Nixon’un başlattığı silahlanma yardımı artırılarak sürdürüldü. Carter yönetimi döneminde İran Devrimi gerçekleşti. Devrim, ABD’nin bölgedeki en önemli vurucu güçlerinden birini kaybetmesi anlamına geldi. Ardından Afganistan işgalinin gerçekleşmesi karşılık, ABD bölgeye ilişkin yeni emperyalist politikalar geliştirdi.

ABD, Vietnam’dan çıkmasının verdiği rahatlıkla Ortadoğu’ya kalıcı askeri güç olarak girmeye çalıştı. Bu adımına paralel olarak bölgedeki işbirlikçi yönetimlerle ilişkilerini yeniden düzenledi. 1980’de

açıklanan Carter Doktrini’nde şu noktalar belirtildi:

“Bir dış güç tarafından Basra Körfezi bölgesinin denetimini ele geçirmeye yönelik herhangi bir girişim, Birleşik Devletler’in yaşamsal çıkarlarına karşı bir saldırı olarak kabul edilecek ve böyle bir tecavüz, askeri güç de dahil olmak üzere, her araç kullanılarak geri püskürtülecektir.”

Bölgeye askeri müdahalenin ilk adımı Çevik Güç’ün 1978 yılında kurulmasıyla atıldı. Çevik Güç, ilk döneminde merkezi bir komutanlığa bağlı değildi. Merkezi komutanlık Reagan döneminde kurulacaktı.

Reagan “Yeni Soğuk Savaş” stratejisiyle hareket etti. Özellikle bölgede İsrail’e önem verdi. Reagan için İsrail “Ortadoğu’da Sovyet varlığına karşı (Amerikan) askeri dengesini oluşturuyordu” ve İsrail’e yapılan yardım ABD’nin güvenliğine yapılmış iyi bir yatırımdı.

Sovyetler Birliği’nin çökmesi, ABD’ye hegemonyasını yayma ve derinleştirme şansı yarattı. Yaşadığı ekonomik sorunlar ve Sovyetler Birliği sonrası ortaya çıkan “düşmansızlık” durumu ABD’nin ataklar yapmasını ve hegemonyasını restore etme ihtiyacını zorunlu kıldı.

Reagan’dan sonra eski CIA Başkanı George Bush, (1989 başında) iktidara geldi. Bush ABD’nin yeni hegemonya hamlesinin ifadesi olan “Yeni Dünya Düzeni”nin inşasına girişti. Bu süreç bir yanıyla da “küreselleşme” adı verilen finans kapitalin spekülasyon yoluyla dünyayı kumarhaneye (ya da ‘kumarhane kapitalizmi’ne) çevirme süreciydi. I. Körfez Savaşı, Soğuk Savaş’ın ardından Carter Doktrini’ne bağlı olarak bölgenin yeniden düzenlenmesiydi ve “Yeni Ortadoğu Düzeni”nin inşasına yönelik agresif bir ataktı. ABD Irak müdahalesiyle ve Suudi Arabistan’da kurduğu askeri üsle Ortadoğu’ya geri döndüğünü gösterdi. Bu adım bir yanıyla da ABD’nin tek kutuplu bir dünya oluşturma çabasının ifadesi oldu.

ABD emperyalizmi, hegemonyasını ekonomik, kültürel, diplomatik yollarla ya da “yumuşak”

enstrümanlarla kuramayacağını bildiğinden, bu inisiyatifini yitirdiğinden dolayı askeri üstünlüğe dayanan bir yönelim içine girdi. ABD yönetici elitleri rakip bir emperyalist gücün yükselmesini engellemenin ancak ABD’nin muazzam askeri gücünün daha da büyütülmesiyle olanaklı olduğunu ileri sürmekteydi. Bu noktada silah ve petrol lobileri ve tekelleri ağırlıklarını koydu. Bütün bu süreç bir anlamda hegemonyanın restorasyonu süreciydi. ABD, imparatorluk projesine uygun olarak “yeni” bir emperyalist kimliğe girmeye çalışıyordu.

Neo-Con’lar tarafından temsil edilen bu yönelim, hegemonya stratejisini imparatorluk projesine dayandırmaktaydı. Özünde tek yanlı üstünlüğü içeriyor ve temel politika olarak da ünilateralizm uygulanıyordu. “Yeni Roma” tartışmaları o günlerde sıkça yapılmaya başlandı.

Soğuk Savaş’ın bitmesi savunma harcamalarında gerilemelere, savunma ve askeri sanayi alanındaki şirketlerin hisse senetlerinde düşmelere yolaçmıştı. 1989-1991 arasında yaşanan bu dalgalanma I. Körfez Savaşı’yla bir ölçüde kırıldı. Askeri sanayi alanındaki şirketler bir toparlanma sürecine girdi.

I. Clinton döneminde “bütün ağırlık” küreselleşme politikalarına verildi. Soğuk Savaş sonrası “bakir kalmış coğrafyaların” ya da eski Sovyet coğrafyalarının hızla emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonu, birincil yönelim oldu. Yeni pazar alanları kapitalizmin vahşi sömürüsüne maruz bırakıldı. ABD küreselleşme adı verilen bu politikalarla ülke içine olağanüstü bir değer transferi yaptı. Savunma harcamaları ikincil plana itildi ve önemli oranda azaltıldı.

II. Clinton döneminde bu durum değişti. Seçimler sonucu senato ve mecliste Cumhuriyetçilerin daha fazla koltuk kazanması süreci etkileyecekti.

Yeni bir av sahası olarak Yugoslavya parçalandı. Federe devlet sekiz mikro devlete bölündü. Balkan savaşlarında ABD aktif rol oynadı. Irak sürekli bombalandı. Afganistan ve Sudan aralıklı roket saldırılarına uğradı. Bu ataklar ABD üstünlüğüne vurgu yapılan demagojik kampanyalarla tamamlanmaya çalışıldı. ABD halkı savaş psikolojisine alıştırdı. Vietnam yenilgisinin yarattığı travma kırılmaya başladı. ABD gücünü dünyanın dört bir yanında hissettiriyor, gösteriyordu.

Küreselleşme dalgasının yarattığı halüsinasyon 1997 Asya Krizi’yle hızla dağıldı. Ardından bir dizi krizin (Rusya, Meksika, Türkiye gibi) yaşanması ABD’ye hegemonyasının restorasyonu yönünde hamle yapma ihtiyacını doğurdu. Bu arada ABD ekonomisi hızla resesyon içine giriyordu. 11 Eylül olayları bu konjonktürde gerçekleşti ve arkasından Afganistan ve Irak işgali yaşandı.

Bu kısa tarihçenin de ortaya koyduğu gibi, ABD yönetici elitlerinin farklı kliklerinin yeni hegemonya arayışlarına yönelik itirazları yoktur. Yönetici elitlerin stratejik yönelimleri ve görüşleri birbiriyle uyushmaktadır. Bugün Irak savaşında yaşandığı gibi problem, savaşın yürütülüş tarzındadır. Irak’ta durumu en çok eleştiren yönetici kliklerin bile ürettiği politikalar, Irak’ta ABD’yi içine çeken anafurun yeni bir Vietnam yenilgisine dönüşmemesi yönündedir. ABD’nin bölgede kalıcı ve etkili bir güç olmasının yöntemleri araştırılmaktadır. Aslında bu projeler bir başka bağlamda Anglo-Amerikan emperyalizminin bölgedeki yeni yol haritasını belirlemede işlev göreceklerdir.

(1) ABD emperyalizminin farklı dönemlerde izlediği emperyalist konseptler ve bunun Ortadoğu’ya yansımaları hakkında daha geniş bilgi için bkz. Volkan Yaraşır, **Gerçeğin Çölüne Hoş Geldiniz 11 Eylül**, Gendaş Yay., 2001; Volkan Yaraşır, **İmparatorluğun Yeni Av Sahaları**, Mephisto Yay., 2005

(Devam edecek...)

Fildişi Sahilleri’nde “barış” tecavüzü!

BM “Barış Gücü”nün “barışı” sağlamaya soyunduğu günden bu yana Fildişi Sahilleri’nden mide bulandırıcı haberler geliyor. Uluslararası yetki ile donatılmış olan söz konusu ordu kuvvetleri akla gelebilecek her türlü pislige imza atıyorlar.

Fildişi Sahilleri’nden yansıyan haberlere göre, ülkenin bazı bölgelerini “Barış Gücü” adı altında istila eden ve “Mavi Bereliler” olarak tanınan BM askerleri görev yaptıkları yerlerde 14-18 yaş arası genç kız ve çocuklara sürekli olarak tacizde bulunuyorlar ve dahası yoksul ailelere, genç kızları ve çocuklarıyla birlikte olmak karşılığında yemek dağıtımı yapıyorlar.

Söz konusu bölgeden yüzlerce tecavüz haberinin medyaya yansımaları üzerine BM, askerlerden birkaç yüzünü yargılanmak üzere bölgeden çekti. Ancak bu göstermelik yargılama sürecinin kendisinin orada yaşananların önünü

keseceğini beklemek yersiz. Zira yerlerine gelecek olanlar gidenlerden daha temiz olmayacak.

BM’nin ve diğer tüm emperyalist odakların barış anlayışının bu çıplak yansıması daha önce konumlandırıldıkları tüm coğrafyalarda da açığa çıkmıştı! BM’nin “Barış Gücü”, emperyalizmin halkların tepesine indirdiği bir balyozdur! BM’nin “Barış Gücü” o coğrafyada yaşayan tüm insanlara tecavüzdür!

DTP ve meclis

M. Can Yüce

“Türkiye’ye sözümüz var” sloganıyla seçim kampanyaları yürüten ve mecliste bir grup kuracak kadar “vekil” çıkartan DTP, meclis çalışmalarına hazırlanıyor. Ortalama Kürt’ün kafasında beliren ve yanıtını arayan sorular var. Bunları ortaya koymakta yarar var.

Bir: TC meclisine seçilen “Bin umut adayları” kimi temsil edecek? İki: politik programları nedir? Üç: Yüklendikleri politik misyon nedir? Dört: İzleyecekleri pratik politik çizgi nedir, başka bir ifadeyle ne yapacaklar?

Hemen vurgulamamız gerekiyor: Bu anılan grubun kendilerine atfettikleri en yüksek misyon, “muhatap” olarak görülmek! Bir pazarlık, müzakere, tarafların diyalogu gibi “eşitler” arasında bir muhatap kabulü değildir bu. Kimi kırıntılarla düzene ve sisteme kabul edilmek, bunun karşılığında bütün Kürdistan ulusal kurtuluş istemlerini ve değerlerini tasfiye etmek, karşı-devrimci bir sopa işlevini görmek! Kimi kırıntılar ve af karşılığında kabul edilmek ve bunun karşılığında “politik koruculuğu” oynamanın zaman alacağını, bunun için sabırla ve inatla kendilerini kabul ettirme çabalarını sürdürmenin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorlar...

Meclis çalışmalarını, kendilerini kabul ettirmenin, kendi samimiyetlerini test ettirmenin zemini olarak

değerlendiriyorlar... Burada Kürt sorunu ve onunla ilgili istemler sadece birer araç işlevini görmektedir. Bundan dolayı bu vekillerin Kürt halkı ve sorunuyla özde bir ilgileri yoktur. Yine bu vekillerin Kürt halkını temsil etme, onun adına konuşma hak ve yetkileri bulunmamaktadır. Onlara oy verenlerden önemli bir bölümü, kendilerini temsil etme, hak ve istemlerini dile getirme gerekçesiyle oy vermiş olsa da bu, yine böyledir. Yani halkın onlardan bekledikleriyle, onlara verdiği sorumluluklarla kendilerinin gerçek konumu ve misyonu farklıdır, hatta tam anlamıyla bir karşıtlık sunmaktadır. Daha seçilmeden seçtikleri slogan, seçildikten sonra verdikleri demeçler bu sözlerimizin en somut kanıtıdır. **“Türkiye’ye sözümüz var”** sloganının altında, anılan teslimiyetçi anlayıştan başka bir şey var mı? 1991 deneyimini çok iyi özümstediklerini, aynı hataları tekrarlamayacaklarını, Milletvekili yeminini Türkçe okuyacaklarını ve her konuda uzlaşıcı ve yapıcı bir pratik sergileyeceklerini açıklamışlardır.

Türk devleti kendilerini bu konumuyla dahi kabul etmeye ve sindirmeye hazır olmadığı için, başka bir ifadeyle Kürt adını çağrıştıracak hiçbir gelişmeye izin vermek istemediği için anılan grubu her açıdan baskı altına almaya ve teslimiyetlerini derinleştirmeye çalışmaktadır. Meclise kayıt yaparlarken “yabancı dili” hanesine Türkçe mi yazdırmışlar, bu, bastırma ve teslimiyeti derinleştirme kampanyası için yeterli bir gerekçe olabilmektedir. Ama onların dik durma çizgileri olmadığı için bu baskıları onurluca savuşturma gücü ve olanakları da hemen hemen yoktur. En fazla diyebildikleri, diyebilecekleri şudur: *“Biz Cumhuriyetin temel ilkelerine ve duyarlılıklarına saygılıyız, bunlar, bizim de duyarlılıklarımızdır. Siz de bizi bazı kırıntılarla kabul edin. Biz bunun mücadelesini vereceğiz.”*

Kısacası üzerinde hareket ettikleri platformun, Kürt halkının temel çıkarları ve değerleriyle bir ilişkisi yoktur. Öyle de olsa Kürt halkının adını, mücadelesini dillerinden düşürmemektedirler. Burada Kürt adı ve mücadelesi teslimiyet ve tasfiyenin etkin bir aleti, yanılsamayı derinleştirici bir silah işlevini görmektedir.

Meclisin açılışında ilk sınavlarını verecekler. Bu sınavda temel kaygıları, Kürt halkının temel

değerleriyle çelişmemek değil, TC’nin duyarlılıkları, ırkçı şoven ve inkârcı, onursuzlaştırıcı temellerine uyum sağlamak olacaktır. Meclis kürsüsünde yüksek sesle, belki de milyonların huzurunda okuyacakları “Milletvekili Andı”nın kendisi, kendisini Kürt ve Kürt kimliğinin savunucusu olarak gösteren kişiler için bir utanç ve onursuzluk abidesi değilse nedir? Anılan bu andı birlikte okuyalım ve biraz geriye yaslanıp düşünelim. Hangi insan, hele yurtsever Kürt bu sözleri kendisine, politik kimliğine ve değerlerine yakıştırır?

“Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma, toplumun huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Anayasa’ya sadakatten ayrılmayacağıma büyük Türk milleti önünde namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

Bu andın her sözcüğü, Kürtler’in inkarı ve imha siyasetinin ve kurumlaşmasının çok çarpıcı vurgulanması değil mi? Yine bu andın her sözcüğüne ırkçı şoven Türk milliyetçiliğinin zehri içerilmemiş midir? Bir yandan bu andı okuyacaksınız, ama bununla birlikte Kürt halkının en sıradan hakları için mücadele ettiğinizi söyleyeceksiniz! Peki, bu olanaklı mıdır? Bu anttaki sözler, bu sözlere içerilmiş resmi çizgi, Kürtlerin inkârı ve imha sisteminin özü ve özeti değilse nedir? 12 Eylül faşizmi bu andı boşuna mı Anayasaya koydu? Ya da sadece bir geleneğin gereğini gerine getirmek için mi?

Kuşkusuz TC ve savunduğu resmi çizgi sayısız deneyimi özümsemiştir, inkar ve imha sisteminin sayısız önlem ve araçla koruma ve güvence altına almıştır. Herhangi bir kurumunda yer almak isteyenleri ise öz ve söz düzeyinde kendisine boyun eğdirmeyi, ruhuna yedirmeyi, sadece ve sadece kendisine bağlamayı anayasal “amir hükme” bağlamıştır!

“Benim meclisime girmek ve orada çalışmak mı istiyorsun; o zaman, öncelikle bana bağlanmalı, bu bağlılığı onurun ve namusun saymalısın; bunu da dünyaya ilan etmelisin!” Devletin anayasal hüküm olarak dayattığı bu...

TC’ye bağlılığı namusun ve onurun bileceksin! Peki, Kürt halkının değerlerine, temel çıkarlarına bağlılığı düşünüyor musun? Eğer düşünüyorsan, bunu hangi onur ve namus kavramına oturtacaksın? Seçim kampanyalarında “Oy namustur, namusu satmayın” türünden sloganlar atıyordunuz! Buradaki namusu, hangi kategoride sayacaksınız?

Hayır, “bu ant içme işi törensel ve simgesel bir şeydir; dil ucu bu lafları döktürürüz, taktik yapar, sonra bildiğimizi okuruz! Yani böyle törensel ve simgesel ikiyüzlülüklerin ne zararı var, kime zararı var” diyorsanız! Size deriz ki, ikiyüzlülükle, onursuzlukla, ahlaksızlıkla bir yere varmak mümkün değildir. Kimse size itibar etmez, kimse size değer vermez. Sadece Meclisin kapısında değil, bütün zeminlerde herkesin paspası olmaktan kurtulamazsınız!

Eminiz ki, gerçek anlamda yurtsever Kürdistan halkı, DTP “vekillerinin” meclisteki tutum ve davranışlarını ibretle izleyecek ve “Devlete hizmet” ile kendilerine hizmetin tam bir karşıtlık içinde olduğunu bir kez daha görme olanağını bulacaktır...

Hindistan’da göstericilere polis saldırısı: 8 ölü!

Hindistan’da yoksullara toprak dağıtımı nedeniyle gerçekleşen ve hükümet politikalarının eleştirildiği gösteriye polisin ateş açması sonucu 8 gösterici hayatını kaybetti. Andra Pradeş eyaletinin bir köyünde komünist partilerin girişimi ile başlayan eylemlerin ilki geçtiğimiz hafta Cuma günü gerçekleşti ve eylemde çatışma çıktı. Ardından iki gün süren eylemlerde çatışmanın şiddeti arttı. Kolluk güçleri taşla direnen eylemcilere ateş açarak yanıt verdi. Saldırıları ciddi tepkilere yol açtı.

İngiltere’de Coca Cola işçileri direniyor!

Coca Cola ile İngiltere’de kurulu olan şişeleme fabrikası işçileri arasındaki uyuşmazlık sürüyor. Coca Cola şirketi işçilere fazla mesai ücretleri ve bonuslardan vazgeçmeleri koşuluyla yüzde 2.5’luk bir ücret artışı vaadediyor. İşçiler ise 23 Temmuz’dan bu yana haklarının gaspına razı olmaları anlamına gelen bu teklife karşı fazla mesaiye kalmama eylemini sürdürüyorlar. Aynı zamanda bir grev takvimi de çıkaran işçiler, 26-27 Temmuz tarihlerinde 2 günlük grev yaptılar. İkinci 2 günlük grev ise 13-14 Ağustos’ta yapılacak.

“Güzel ve dahi” ile yaratılmak istenen: “Aval ile avanak”

“Biri bizi gözetliyor!”, “Pop-Star” (ve türevleri), kariyerizmin altın kurallarının öğretildiği ve uyum sağlayanın ödüllendirildiği “Çırak” ve en sonunda “Güzel ve Dahi”... RTÜK’ten uyarı alan ve ardından gösterildiği kanalın inisiyatifıyla yayından kaldırılan yarışmada yarıştırılanın ne olduğunu anlayamasak da, meselesinin sözde dahi bir erkek ve sözde güzel ama “aptal” bir kadının ilişkisi olduğunu kavramış olduk!

Yarışma yayından kaldırılmadan önce yayına giren son bölümünde bir jüri üyesinin “*Biz bir toplumsal gerçeği yansıtıyoruz. Güzel kadınlar genelde aptal oluyor. Dünyanın her yerinde bu böyle! Bu sorunun kökenine inmek gerek. Bunun için böyle programlar gerekli*” diyerek garip sosyolojik tanımlamalara ve genellemelere girdiği bu “yarışma programı”nın tanıtım sloganı da alabildiğine ilginç: “*Bu eş bulma yarışması değil sosyal bir deneydir*”!

Yarışmaya katılan kadınları anlamak mümkün değil!

Niye bir kadın, kendisine “sen güzelsin ama aptalsın da aynı zamanda” denilen bir yarışmaya gönüllü olarak katılır? Öncelikle bu sorunun yanıtını bulmak gerekiyor. Çünkü bu normal bir davranış değil ve maalesef bu anomaliye salt o yarışmaya katılanlarda rastlanmıyor, aksine bu tümüyle toplumsal bir anomali! Sunucusundan, jüri üyesi sıfatını taşıyan garip adamlardan ve yanınızdaki erkeklerden sürekli olarak “aptal” a yakın imalar işitecek ya da bunu doğrudan duyacaksınız. “Ve ille de bu yarışmaya katılacağım” diyeceksiniz! Yoksa bu güzel olduğu söylenen kadınlarımızın asıl sorunu “aptal” olmaları değil de bu düzen içerisinde çıkışsız olmaları ve kolay bir çıkış yolu olarak televizyonu görmeleri olmasın sakın!

Dahası var. Katıldığınız yarışmanın tanıtımı sırasında bunun bir “sosyal deney” olduğu ifade edilecek! Tıpkı korku ütopyaları gibi. Sosyal bir deney

için bir yere kapatılacaksınız ve oradan gözetleneceksiniz. Hayır, geri alıyoruz! Korku ütopyalarından bile korkunç; bir yere kapatılacaksınız ve sürekli olarak bedeninizin beyninizden daha önemli olduğu mesajı verilerek bedeninizin her bir parçası sergilenecek. Hayır, sergilenen bir resim, heykel vb. gibi değil. Sadece vitrini çekici kılan renkli süslerden ibaret olacaksınız! Yani dikkat çekmek dışında hiçbir işlevi olmayan, anlattığı, söylediği, düşündüğü hiçbir şey olmayan bir et parçası...

Yarışmaya katılan kadınları anlamak mümkün değil! Çünkü bir kadın nasıl bir fiziksel özelliğe sahip olursa olsun, bir et parçası olmayı kabul etme “hakkına sahip değildir!” Kendisi için sorun olmayabilir ama kadının metalaşması sorunu toplumsal bir sorundur ve bu konuda gönüllü-gönülsüz başeğmeler sorunun derinleşmesine yol açmaktadır.

Elbette bu yarışmayı izleyenleri de anlamak mümkün değil. Sadece bu yarışmayı değil, aynı formattaki bütün yarışmayı izleyenleri de... Birileri jüri koltuğuna çıkıyor ve yarışmacı sıfatı taşıyan başka birilerini aralıksız aşağılıyor, hor görüyor, hatta bu yarışmada olduğu gibi onlara “aptalsınız” diyor. Ve izleyenler eğleniyor. Bu aşağılanmalar, hakaretler oldukça daha fazla izliyorlar! Toplumsal yaşamın büyük bir kısmında aşağılanan, horlanan, hakaretlere

uğrayan insanlar acaba benzerinin başkalarına yapılması ile bir rahatlama hissine mi kapılıyor?

Ve pek tabii ki genel olarak kadınların bu konudaki sessizliğini anlamak mümkün değil! Birileri çıkıyor, utanmadan “güzel kadın=aptal kadın” diyor ve kadınlar buna tepkisiz kalıyor! Bu bir kabullenmenin ürünüyse, kadınlar ikiye bölünmüş oluyor. Aptal olmadığını düşünen kadınlar “güzel değilim” demiş oluyor, kendilerini güzel bulan kadınlar ise bu yarışma ve yarışmanın ana temasına karşı çıkmayarak “aptal” olduklarını kabul ediyorlar!

Sonuç

Bu yarışmada sadece yarışmacı genç kadınlar hakarete uğramıyor ya da sadece kadın cinsi aşağılanmıyor! Böyle bir yarışma neden hazırlanır, bir izleyici kitlesi olduğu düşünülerek, önden tahmin edilerek... İşte aşağılanma buradan başlıyor! Televizyon bir avanak kutusu... Bizlerin de o kutuya aval aval baktığımız düşünülüyor ve bunun böyle süreceğine ciddi bir güven duyuluyor! Ama şunu görmek gerekiyor; o avanak kutusu sermaye düzeninin elinde bizleri öylece bakar kılabilmek için bir silaha dönüştürülüyor. Ve bu silahla bizlerin tepkileri, öfkeleri, sahiplenme duyguları dizginleniyor, kontrol altına alınıyor.

“Güzel ve dahi” adı altında bir süre devam eden ve nihayet yayınlanamayacak olan yarışma bu gerçeğin bir örneğidir. Kimse bu yarışmaya bilmem kaç tane kadın katıldı diye, kadınların toplumsal işbölümü (!) çerçevesinde düşünmeyi erkeklere bırakarak, kendilerinin pazara etlerini sürdürüklerini düşünmeye yeltenmesin. Bu program “bir sosyal deney” olarak ancak ve ancak böyle bir koşullanmayı yaratmaya çalışıyor olabilir. Ancak kadın bir et parçası değildir!

Kadınları metalaştırarak, onları bir çift bacak, bir çift göz olarak görmemizi isteyen açık ki sermaye düzeninden başkası değildir. Ve gerek yarışma programlarıyla, gerek kozmetik, konfeksiyon vb. bir dizi sektörüyle bunun üzerinden kâr sağlamaktadır!

Töre uğruna bir kadın daha katledildi!

Geçtiğimiz hafta Şanlıurfa’nın Suruç ilçesine bağlı Yatırtepe köyü-Yeni Yapan mezarısı yakınlarındaki çöplükte bir kadın cesedi bulundu. Başından tüfekle vurulmuş, yüzü, el ve ayak parmakları parçalanmış, saç ve vücudunun bir kısmı yakılmış cesedin Halise Taşkın’a ait olduğu anlaşıldı.

Cinayetin ardından ortaya çıkanlar olayın bir töre cinayeti olduğunu gösteriyor. Taşkın’ın cenazesine babası dışında ailesinden kimse katılmadı, cenazesi 10 kişiyle kaldırıldı, ağıt yakılmadı ve taziye çadırı kurulmadı. Zira bölgede töre cinayeti kurbanlarına çadır kurulmaz.

Taşkın, görücü usulüyle evlendirildiği eşiyle anlaşılamamış, yaklaşık 4 ay öncesinde baba evine

dönmüş bir Kürt kadınıdır. Ölümü üzerine ailesi 22 Temmuz sabahı oy kullanmak için evden çıktığını söylerken, eşi “bilгим yok ailesine sorun” demektedir. Böyle trajik bir ölüm karşısında yaşanan soğukkanlılık, suçun örtülmeye çalışılmasından başka nedir ki?

Halise Taşkın bu köhnemiş düzenin çürümüş değerlerinin ürünü olarak katledildi. Tıpkı, evlilik dışı ilişkiye girdiği gerekçesiyle taşlanarak öldürülen Şemse Allak gibi. Tıpkı, tecavüze uğrayıp hamile kaldıktan sonra ağabeyi tarafından öldürülen Kadriye Demirel gibi, tıpkı Güldünya Tören gibi...

Sessizce, arkasında sorular bırakarak yaşama veda eden Halise Taşkın’ın adı da töre adına öldürülen binlerce kadının yanına eklendi.

Kadın sorununu BM çözemez!

Birleşmiş Milletler’in “Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi”nin yürürlüğe girmesi üzerinden 26 yıl geçti. 26 yıldır olduğu gibi bu yıl da “Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Komitesi” toplandı. Komite, sözleşme hükümleri ile ortadan kaldıracaklarını iddia ettikleri kadın ayrımcılığı konusunda ne kadar mesafe katedildiği tartışmasını yürütüyor. Sonuç bu yıl da kendileri açısından tatmin edici değil. Zira, açık ki kadın sorunu, sorunun nedenleri tanımlanıp, buna uygun bir mücadelenin geliştirilmesi için çaba harcanmadığı sürece, kağıt üzerindeki hükümler ile çözülemez! Kadın sorunu temel bir toplumsal sorundur ve sorununun

gerçek çözümü işçi sınıfının iktidarı altında mümkündür.

Bu yıl komite, yaptığı açıklamada, kadın sünneti, AİDS, kadına yönelik şiddet konularında anlamlı mesafe katettiklerini ileri sürdü. Ancak BM Genel Kurulu Başkanı Bahreynli kadın hukukçu Şeika Haya Raşid El Halife kadınların yaşama koşullarını iyileştirmenin en temel yolunun eğitim olanaklarının geliştirilmesi ve yoksullaşmayla mücadele olduğunu belirtiyor. Bu konularda mesafe katedilmesi gerektiğini vurguluyor. Acaba Raşid El Halife, yoksullukla mücadele etmenin yolunun bünyesinde yer aldıkları ve BM’nin de temel bir parçası olduğu emperyalist-kapitalist dünya ile mücadeleden geçtiğinin farkında mı?

Mücadele Postası

Savda: “Teslim olmayacağım!”

Vicdani retçi Halil Savda, Çorlu Askeri Cezaevi'nden 28 Temmuz günü serbest bırakıldı. 30 Temmuz günü saat 17.00'de birliğe teslim olması istenen Halil Savda, aynı gün İstanbul İHD'de saat 13.00'te konu ile ilgili bir açıklama yaparak şunları söyledi:

“Askeri Mahkeme askerlik yapmak konusunda baskı yaptı ve ‘Her Türk’ün askerlik yapacağını’ söyledi, ben de şiddete karşı olduğumu, askeri elbiseyi giymeyeceğimi söyledim. (...)”

“Neden vicdani retçi olduğumu ise şöyle özetleyebilirim; ordu tüm kurumların içine sızmış bulunuyor, kuvayi-milliyeci, vatansever çeteler çıkıyor her yerden. Vicdani ret, toplumsal bir barış, şiddetsizlik ve yaşama arzusudur. Uluslararası bütün sözleşmeler vicdani retti tanır ama bu egemen yapı kendisinin zayıflayacağını düşündüğünden, vicadi retin altında imzası olmasına rağmen izin vermiyor. Bugün askeri birliğe teslim olmayacağım. Vicdani ret ve barış mücadelesini sürdüreceğim. Hiçbir zaman kaçmadım, kaçmayacağım. Umarım ki tekrar tekrar hapis cezasına çarptırmazlar ama hiç de öyle görünmüyor.”

Kızıl Bayrak/İstanbul

“İran idamları durdurmalıdır!”

İran'ın Sine kentinde tutuklanarak cezaevine konulan ve 8 aydır tutuklu bulunan iki muhalif Kürt gazetecinin idamına karar verildi.

Kürtçe ve Farsça dillerinde çıkan ve İran rejimine ters düştüğü için 2005 yılında kapatılan Haftalık Aso Gazetesi çalışanı Abdel Wahd Botimar ve Adnan Hasan Poor isimli gazeteciler hakkındaki idam kararının kaldırılması talebiyle İHD İstanbul Şubesi bugün Cağaloğlu'ndaki İran Konsolosluğu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada; tutuklu gazetecilere kaldıkları cezaevinde işkence yapıldığı ve din egemenliğine dayalı İran devletinin iki Kürt gazeteci hakkında idam kararı verdiği söylenerek, idam kararının kaldırılması talep edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Tutuklananlar serbest bırakılsın!”

16 Temmuz günü Ankara'da seçim gündemli yapılan eylemin ardından tutuklanan 87 HÖC'lünün serbest bırakılması talebiyle yapılan açıklama ve eylemler sürüyor. Haklar ve Özgürlükler Cephesi 31 Temmuz günü yaptığı basın toplantısıyla tutuklananların serbest bırakılması talebini yineledi. Toplantıya Yunanistan İlköğretim Öğretmenleri Sendikası ve Yunanistan Adliye Çalışanları Sendikası Yöneticileri destek amacıyla katıldılar.

Basın metnini HÖC temsilcisi Eyüp Baş okudu. Baş, seçimlerin çare olmadığını, çarenin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirmek olduğunu vurgulamak için düzenlenen Ankara yürüyüşüne katılanların kolluk güçleri tarafından engellendiğini söyledi. Bağımsızlık ve demokrasi talebini yinelemeye devam edeceklerini belirten Baş, herkesi tutuklanan 87 kişiyle dayanışmaya çağırırdı. Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Dursun Yıldız da bir destek konuşması yaptı.

HÖC'lüler 27 Temmuz günü de Galatasaray

Postanesi önünde basın açıklaması yaptıktan sonra Adalet Bakanı'na mektup yolladılar. “Bağımsızlık ve demokrasi istedikleri için tutkılanlar serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı ve saldırıya uğrayanların resimlerinin taşındığı eyleme 50 kişi katıldı.

ÇHD'den suç duyurusu

Konu ile ilgili olarak İstanbul ÇHD, 27 Temmuz günü Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunun ardından ÇHD Taksim'de bulunan bürolarında HÖC'ü hedef alan saldırı ve tutuklama terörü hakkında bir basın toplantısı düzenledi. Toplantı HÖC'ün Ankara'da uğradığı saldırının görüntülerinin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından basın açıklaması okundu. Taksim'de saldırıya uğrayan Mücadele Birliği Platformu'ndan Ali Ekber Sever de bir konuşma yaptıktan sonra basın toplantısı sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mahmut Seren toprağa verildi!

Geçirdiği kalp krizi nedeniyle 28 Temmuz günü hayatını kaybeden DİSK Genel-İş Genel Başkanı Mahmut Seren'e 29 Temmuz günü cenaze töreni yapıldı. İlk olarak Genel-İş Sendikası Genel Merkezi önünde tören düzenlendi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Genel Merkez önünde yapılan törende Seren'in sendikal mücadeleye katkılarının altını çizdi. Tören alkışlarla ve karanfillerin bırakılması ile son buldu.

Evli ve iki çocuk babası olan Mahmut Seren'in özgeçmişi şöyle:

1952 yılında Diyarbakır'ın Hani İlçesi'nde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Hani'de, lise öğrenimini Diyarbakır Endüstri Meslek Lisesi'nde, üniversite öğrenimini de Gazi Üniversitesi Mesleki Eğitim Fakültesi İş ve Teknik Eğitimi Bölümü'nde

yaptı. Öğrenciliği boyunca Sümerbank İplik Fabrikası, DSİ ve belediyede çalıştı. 1992 yılında DİSK/Genel-İş'in yeniden faaliyete başlaması ile Diyarbakır Şube Başkanlığı görevine getirildi. 1993 Mayıs'ında Diyarbakır Demokrasi Platformu adına yapılan bir basın açıklamasından dolayı 22 demokratik kitle örgütünün başkanıyla birlikte 20 ay hapis, 250'şer milyon para cezasına çaptırıldı. 1995'te çıkarılan Yasa ile kalan cezası 5 yıl içinde bir daha tekrarlanması koşulu ile serbest bırakıldı. Sendikanın Diyarbakır 8. Bölge Şube Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. 1998 yılında yapılan Olağanüstü Genel Kurul'da Genel Yönetim Kuruluna seçildi; Eğitim Daire Başkanlığı görevini yürüttü. 20-21 Mayıs 2000 tarihinde yapılan Olağan Genel Kurulda yeniden Genel Yönetim Kuruluna seçildi. Eğitim Daire Başkanlığı görevini yürüttükten bir süre sonra Genel Sekreterlik görevine getirildi. İsmail Hakkı Önal'ın vefatının ardından 6 Eylül 2002 tarihinde yapılan görev dağılımında Genel Başkanlığa getirildi. Sendikanın 17-18 Ocak 2004 tarihinde yaptığı Olağan Genel Kurulunda ve 5-6 Ağustos 2006 tarihinde yapılan Olağanüstü Genel Kurulda yeniden Genel Başkanlığa seçildi. Seren, ayrıca DİSK'in 12. Olağan Genel Kurulu'nda Yönetim Kurulu Üyeliğine, daha sonra yapılan görev dağılımında ise Genel Başkan Yardımcılığı görevine getirildi.

Yaşar İnce yalnız değildir!

Son dönemlerde Tekirdağ F Tipi başta olmak üzere cezaevlerinden gelen haberler devrimci tutsakları bilinçli bir biçimde ölüme mahkum ettiğini, F tipleri ile iletişimi güçleştirerek bu ölümleri sessiz sedasız gerçekleştirmenin hesabını yaptığını gösteriyor.

Son dönemlerde F tiplerinden gelen haberlerin ağırlık noktasını, işkenceler, keyfi hücreye kapatma cezaları, genelgenin uygulanmaması için yaratılan onlarca bahane, baskı ve zor uygulamaları, hasta ve tedavisi şart olan devrimci tutsakların bu haktan mahrum bırakılmaları ve açık bir biçimde ölüme mahkum edilmeleri oluşturuyor. Erol Zavar ile beraber bütün çıplaklığı ile açığa çıkan örneklerle her gün yenileri ekleniyor!

TKP/ML TİKKO tutsağı Yaşar İnce de tıpkı Zavar gibi cezaevinde ölüme terkedilmiş durumda. Hepatit B taşıyıcısı olan İnce, cezaevi koşullarından kaynaklı hastalığı aktif hale dönüştüğü ve tedavisi de engellendiği için adım adım kötü sona yaklaşıyor. Bilinçli olarak hastane sevkleri geciktiriliyor. Gerekli müdahaleler türlü gerekçelerle erteleniyor. İnce cezaevinde tek kişilik hücrede tutuluyor.

Bugün cezaevlerinde benzer durumda birçok devrimci tutsak var. Devlet yıllar önce yine devrimcilerin kanı ve canı pahasına açtığı bu tabutluklarda onların ölümüne gün sayıyor. Bütün bu saldırılara karşı, devrimci tutsaklara sahip çıkmak ve mücadeleyi büyütmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**“Bu yürekli demircinin örsteki
çekiç sesi artık
işitilmeyecektir. Usta işçi
yıkıldı; güçlü ellerinden
düşen çekiç yerdedir ve
belki de orada uzun bir
süre kalacaktır. Ama
onun döverek yarattığı
silahlar yerli yerindedir,
sağlam ve pırıl pırıl.
Yeni silahlar yaratmak
çoğumuza vergi değilse
de, en azından hepimiz
üzerimize düşeni
yapmalıyız. Bize teslim
edilen silahları
paslanmaya
bırakmamalıyız; ve bu
silahlar ancak böyle
davranmakla bize
zaferi sağlayacaktır,
ve onun için
yaratılmışlardır”
Eleanor MARX**

**Proletaryanın militan savaşçısı
ve büyük öğretmeni Engels’i
saygıyla anıyoruz...**